

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບບໍ່ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບົ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9, 10
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13, Easter Lesson
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13, Easter Lesson
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອາໂມດ 1:1-3, 6, 9,13; 2:1,4-6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ມັດທາຍ ບົດທີ 1 ແລະ ບົດທີ 2

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຜູ້ໃດ ໃນການກະທຳຂອງພວກເຂົາ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການບໍ່ຍົກເວັ້ນນີ້ ພວກເຮົາຢາກໃຫ້ຕົກໃສ່ພວກເຮົາຫລືບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊີ້ແຈງວ່າ ຄວາມຄາດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງພວກເຮົາເອງ ແລະ ຈະບໍ່ໄປເຖິງຜູ້ອື່ນ.

ຄຳນຳ

ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ “ຄົນອະເມຣິກາເປັນຄົນພິເສດ” ກໍອາດຈະເປັນຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ ປະເທດອະເມຣິກາເປັນ ປະເທດທີ່ມີຄຸນນະພາບແຕກຕ່າງກັບປະເທດອື່ນໆໃນໂລກ. ທິສດີນີ້ ໄດ້ແນໃສ່ວ່າ ເປັນທິສດີທີ່ມີເອກະຣາດ ແລະມີສິດເສຣີພາບຢ່າງເຕັມສ່ວນ ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ປະຕິວັດທົວເມືອງຂຶ້ນຈາກປະເທດອັງກິດ. ທິສດີບໍ່ ແມ່ນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະນຳມາໃຊ້ທຸກຄົນ, ບາງຄົນກຳນຳມາໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການເທົ່ານັ້ນ.

ຄົນອະເມຣິກາສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ພູມຕົວ ພູມໃຈໃນປະເທດຂອງຕົນເອງຫລາຍ. ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຈະເປັນພິເສດ ແລະພຣະເຈົ້າຈະປົກປ້ອງພວກເຂົາເໝືອກວ່າປະເທດ ອື່ນໆ. ແລະກໍຍັງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນປະເທດຈະມີຄວາມເຊື່ອແລະດຳເນີນຊີວິດຕາມນ້ຳ ພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດ ໄດ້ເຫັນຮູບຮ່າງການປະຕິບັດຂອງຄົນອິສຣາເອນ. ພວກເຂົາມີຄວາມຫວັງວ່າ ຖ້າພວກເຂົາເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງປົກປ້ອງແລະຮັກສາພວກເຂົາ. ແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະ ກະທຳຜິດຫລືຖືກກຳຕາມພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລົງໂທດພວກເຂົາ.

1. ຄວາມຫວັງເພື່ອທຸກຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນ: (ອາໂມດ 1:1-2)

ໜ້າທີ່ວຽກງານທີ່ຂຽນລົງໃນເຈ້ງກະດາດເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍ ສຳລັບກິດການການຄ້າຫລືທົວໜ້າ ງານຫລືສ່ວນຕົວບຸກຄົນ. ຄວາມສຳຄັນກໍຄືວ່າຕ້ອງຈະແຈ້ງໃນຄວາມຕ້ອງການຂອງນາຍຈ້າງ. ພຣະເຈົ້າ ເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ມາຮັບເອົາຄວາມພົ້ນ, ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ນັ້ນ ຄືການຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາທຳໜ້າທີ່ວຽກງານໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດໄດ້ເຮັດຕາມ ຄວາມຄາດຫວັງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນເພິ່ນ.

ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ຊື່ຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍມີຄວາມໝາຍຢູ່ແລ້ວວ່າ “ຮັບແບກພາຣະ ຫລື ຮັບຂອງ ຫັກ” ອາໂມດບໍ່ເຄີຍເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະກໍບໍ່ແມ່ນລູກຫລານຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ເພິ່ນເປັນ ຄົນຊາວເຕກົວ ຊຶ່ງຢູ່ທາງພາກໃຕ້ຂອງຢູດາແລະຢູ່ໃຕ້ເຢຣູຊາເລັມປະມານ 12 ໄມ, ໄກຈາກທະເລຕາຍປະ ມານ 20 ໄມ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮຽກເອີ້ນເພິ່ນໃຫ້ມາກ່າວພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ອາໂມດໄດ້ປະກາດອອກໄປວ່າ ເພິ່ນເອງບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນໝວດໝູ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. (ອາໂມດ 7:14-15) ແຕ່ເພິ່ນກໍຮູ້ຄວາມ ສໍາຄັນທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນໃຫ້ເພິ່ນມາເຮັດ. (3:8)

ຜູ້ທີ່ຈະຮັບການປະກາດຂອງອາໂມດກໍແມ່ນຊົນຊາດອິສຣາເອນເທົ່ານັ້ນ, ຫລືອີກຄວາມໜຶ່ງວ່າອາ ນາຈັກສ່ວນເໜືອ. ອາໂມດເປັນຄົນທັມດາຄົນໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນຢູດາ. ຊາວອິສຣາເອນກໍບໍ່ໄດ້ຫວັງສິ່ງໃດ ຫລວງຫລາຍຈາກທ່ານ, ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນໜ້າຢ້ານກົວອັນໃດໃນເວລາທ່ານກ່າວ.

ການບ່າວປະກາດຂອງອາໂມດເກີດຂຶ້ນເວລາໃດ? ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ 8 ກ່ອນຄຣິສຕະສັກຣາດ. ສມັຍ ນັ້ນທັງສອງອານາຈັກຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນດີ (ອາໂມດ ຂຶ້ນກັບຣາຊການຂອງກະສັດອຸດຊິຍາ ຜູ້ທີ່ປົກຄອງ ຢູດາ 52 ປີ ແລະຣາຊການຂອງກະສັດເຢໂຣໂບອາມ ແຫ່ງອິສຣາເອນ) ຫລື ອີກຄໍາໜຶ່ງວ່າ ກ່ອນແຜ່ນດິນ ໄຫວສອງປີ.

“ຖ້ອຍຄໍາ” (1:1) ທີ່ອາໂມດໃຊ້ນີ້ເປັນຄໍາກ່າວ ເປັນຄໍາສັ່ງ ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານໄດ້ຍິນຄໍາສັ່ງຂອງ ພຣະເຈົ້າ ແລະທ່ານກໍໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະທັມອາໂມດເປັນທັງຄໍາສັ່ງ (ອາໂມດ 1—6) ແລະເປັນທັງນິມິດໝາຍດ້ວຍ (7-9)

ຄໍາປະກາດຂອງອາໂມດກ່າວເປັນເໝືອນຄໍາຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ທ່ານກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, ພຣະເຈົ້າຊົງແຜດສຽງ, ເພື່ອຈະໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຢ້ານກົວ.

2. ຄວາມຫວັງຈາກທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງ: (ອາໂມດ 1:3-2:3)

ຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ບັນທຶກໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດໃນອິສຣາເອນ. ທ່ານຄົງຈະປະກາດຈາກ ສູນ ກາງການເມືອງແຂວງຊະມາເຣັຍ ຫລືສູນກາງສາສນາໃນອິສຣາເອນກໍອາດເປັນໄດ້.

ພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກໆຊົນຊາດແລະຂອງຄົນທົ່ວໂລກ. ພຣະອົງຊົງສ້າງ ພວກເຂົາ ແລະຫວັງວ່າພວກເຂົາຈະຮັກແພງຊຶ່ງກັນແລະກັນໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ແມ້ໃດໆທັງນັ້ນ.

ການຕັດສິນລົງໂທດແກ່ຊາວຕ່າງຊາດໄດ້ປະກາດຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມຕ່າງໆ. (ເອຊາຍາ 13—23; ເຢເຣມີຍາ 46—51; ແລະເອເຊກຽນ 25—32) ອາໂມດເປັນຄົນທຳອິດທີ່ປ່າວປະກາດກັບຄົນອິສຣາເອນເອງ. ການປະກາດຍັງກ່າວໄປເຖິງຄົນຊາດຕ່າງໆດ້ວຍ. ການຕັດສິນລົງໂທດນີ້ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຜູ້ໃດໜຶ່ງ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມກ່າວວ່າ ນີ້ຄືຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ(ອາໂມດ 1:3) ຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງກໍຄື ຖ້າຜູ້ໃດຫາກບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫລືກະບົດຫລືຕໍ່ຕ້ານ ຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກລົງໂທດ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຄົນຢູດາຫລືອິສຣາເອນກໍຕາມ. ການຕັດສິນລົງໂທດຈະບໍ່ມີການເລືອກໜ້າ ແລະຈະບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນໃດໆທັງນັ້ນ.

ຂໍ້ພຣະທັມແຕ່ລະຂໍ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນການລະເມີດຂອງ ດາມັສກັດ (1:3) ການລະເມີດຂອງ ກາຊາ (1:6) ການລະເມີດຂອງ ໄທຣະ (1:9) ການລະເມີດຂອງ ເອໂດມ (1:11) ການລະເມີດຂອງ ອຳໂມນ (1:13) ການລະເມີດຂອງໂມອາບ (2:1) ໃນແຕ່ລະຄວາມບາບທີ່ກ່າວມານີ້ ພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນດ້ວຍໄຟ.

3. ຄວາມຫວັງຂອງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນສັງຄົມຂອງພຣະເຈົ້າ (ອາໂມດ 2: 4-15)

ຢູດາຈະເປັນຜູ້ທີ່ຮັບການຕັດສິນລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ, ອາໂມດຜູ້ທີ່ລວມຢູ່ໃນອານາຈັກພາກໃຕ້ ເໝືອນກັນ (2:4-5) ຖ້ອຍຄຳທີ່ກ່າວໃນຂໍ້ທີ່ຜ່ານມາແມ່ນການລະເມີດແຕ່ລະເຜົ່າ. ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດຢູດາກໍເພາະວ່າພວກເຂົາພາກັນກະບົດ ບໍ່ຮັກສາກົດເກນຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາປະຕິເສດບໍ່ຮັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າຜູ້ໃດ, ຢູ່ກຸ່ມໃດ, ຄະນະໃດ, ເຂດແດນໃດກໍຕາມ ການຕັດສິນລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເລືອກໜ້າຜູ້ໃດໜຶ່ງ.

ການທຳລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຈະຕັດສິນດ້ວຍໄຟ (1:4, 7, 10, 12, 14, 2:2) ຊາວອິສຣາເອນຍັງເຂົ້າໃຈວ່າຕົນເອງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພັຍອັນຕະລາຍໃດໆທັງສິ້ນ ເພາະຕົນເອງຢູ່ຝ່າຍອາໂມດຢູ່ແລ້ວ. ແຕ່ຜູ້ປະກາດຄົນນີ້ໄດ້ກ່າວແກ່ອິສຣາເອນ ໂດຍບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນໃດໆທັງນັ້ນ (2:6-16)

ໃນການຕັດສິນລົງໂທດອິສຣາເອນນີ້ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດໄດ້ກ່າວວ່າປັດຈຸບັນນີ້ເຮົາກຳລັງກ່າວກັບພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ, ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າບາງຄົນກາຍເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງປະຕິເສດຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຮົາປາບສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າພາກັນກະທຳບາບ ແທນທີ່ທຳງານໃຫ້ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຈະປລາດໃຈໃນການຕັດສິນລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈະບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນເລີຍ. ອາໂມດກ່າວເຖິງການລົງໂທດຢູ່ສອງຢ່າງ:

ຢ່າງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເສຍຊັຍໃຫ້ແກ່ສັດຕູຂອງເຈົ້າ ຢ່າງທີ່ສອງ ຄືເຮົາຈະກົດເຈົ້າລົງໃນທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າມີເຊັ່ນ: ກຳລັງທີ່ເຈົ້າມີ, ຄວາມວ່ອງໄວທີ່ເຈົ້າມີ, ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະມີແຕ່ຕົວລ້ອນຈ້ອນ. (2:13-16)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຕົວຢ່າງຫລາຍຢ່າງທີ່ມີອຳນາດ, ດາຣາທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງຫລາຍຄົນຄິດວ່າຕົນເອງຈະເຮັດອັນໃດກໍໄດ້ຕາມໃຈ ແລະຫລີກຈາກບັນຫາການຕັດສິນລົງໂທດ. ຄຳຖາມກໍມີຢູ່ວ່າເປັນຫຍັງຄົນພວກນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄຜໜ້າມາອີກ? ກໍເພາະວ່າກັມການເຂົາບໍ່ຍອມເອີ້ນເຂົ້າມາອີກຍ້ອນການກະທຳຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາກະທຳບາບບໍ່ປະຕິບັດຕາມຮະບຽບການ ພວກເຂົາກໍເລີຍພາກັນຕົກອັນດັບໄປ.

ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍໃນພວກເຮົາຫລາຍ ຈຶ່ງລືມຕົວເໝືອນຄົນອິສຣາເອນ. ພວກເຮົາຄິດແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນລົງໂທດຄົນອື່ນ ລືມຄິດເຖິງຕົວເອງ. ຢ່າລືມພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຜູ້ໃດທັງນັ້ນ.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນອາໂມດຈາກຢູດາໃຫ້ມາປະກາດແກ່ຊາວອິສຣາເອນ. ທ່ານເຄີຍຖືກພຣະເຈົ້າເອີ້ນໃຫ້ເຮັດຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຮັດຫລືບໍ່?
2. ຫລັກສຳຄັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງໃດບໍ່ ໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ ມັດທາຍ 7:3; 2 ໂກຣິນໂທ 5:10; ຄາລາເຕັຍ 6:9; ຮິບຣູ 9:27?
3. ຖ້າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫາກເປັນຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຮົາມາເບິ່ງໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາເບິ່ງດູວ່າພວກເຮົາຕິດຕາມການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານຫລືບໍ່?
4. ທ່ານເຄີຍຟັງເທສນາເພື່ອຄົນອື່ນບໍ່? ແລະຕົວທ່ານເປັນຢ່າງໃດ?
5. ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະຄຸນຫລາຍເທລືອມາກຕໍ່ຄົນອິສຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າເຄີຍມີພຣະຄຸນຕໍ່ທ່ານບໍ່? ແລະທ່ານຕອບສນອງພຣະຄຸນນັ້ນຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ການປະຕິບັດສາສນາປອມ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອາໂມດ 4:1-5; 5:1-24

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ອາໂມດ ບົດທີ 3 ຫາ ບົດທີ 6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ພໍພຣະທັຍຫລາຍແມ່ນການທຳທ່າການນັບຖືສາສນາ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຫັນວ່າຕົວເອງເປັນຄົນດີ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງທີ່ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ-ການນະມັສການພຣະເຈົ້າ ຫລືການເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍພໍໃຈ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊຶ່ງຊາຕິຣາຄາວ່າ ການພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍພໍໃຈຈະສາມາດໃຊ້ທິດແທນໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າໄດ້ຫລືບໍ່.

ຄຳນຳ

ຜົນອອກມາທີ່ຜິດພາດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່. ຜົນປາກົດອອກມາແບບພິເສດ ຄ້າຍຄືວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້. ແຕ່ວ່າການຜິດພາດກໍຫລາຍເໝືອນກັນ ທາງດ້ານການແພດກໍຍິ່ງມີຫລາຍເຊັ່ນ: ຜົນອອກມາບອກວ່າມີມະເຮັງຢູ່ໃນເສັ້ນເລືອດ, ບອກວ່າຍັງອີກ 6 ເດືອນຈະຕາຍ. ແຕ່ເວລາກວດເບິ່ງຄັ້ງແລ້ວກໍບອກວ່າເຊື່ອມະເຮັງຫາຍໄປແລ້ວ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເປັນນັ້ນມີຄວາມນ້ອຍອີກນ້ອຍໃຈ. ບາງເທື່ອຄອມພິວເຕີກໍມີການຜິດພາດໃນການກວດກາເຄື່ອງຈັກເຊັ່ນກັນ. ຄອມພິວເຕີເຕືອນວ່າຕ້ອງຣະວັງເພາະວ່າ ມີເຊື່ອໄວຣັສຫລາຍ. ແຕ່ເວລາກວດເບິ່ງຄັ້ງແລ້ວແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ.

ຖ້າຄົນອິສຣາເອນທີ່ຟັງອາໂມດເວົ້າຖືກນຳເອົາມາກວດສອບທຸກຄົນເຮືອງການເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໝັ້ນວ່າຈະມີການຜິດພາດຫລາຍຢູ່. ເພາະພວກນີ້ເບິ່ງຄືວ່າພວກເຂົານັບຖືສາສນາຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ແຕ່ວ່າການເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວແມ່ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ລຳດັບເລີຍ. ພວກເຂົາພາກັນຄິດວ່າຖ້າພວກເຂົາພໍໃຈຈະເຮັດອັນໃດແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະພໍໃຈເໝືອນກັນ. ພວກເຂົາກໍເລີຍເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງຫລາຍກວ່າ ແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາພາກັນຫຍຸ້ງຍາກນຳແຕ່ພິທີຮີຕອງ, ພວກເຂົາພາກັນຄິດເອງ, ເຮັດເອງ. ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດມື້ວຸສຸມກັບສັງຄົມ ແລ້ວກໍບອກວ່ານະມັສການພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສກໍໄດ້.

ອາໂມດຮ້ອງປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພໍພຣະທັຍໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າກະທຳມາ ຈົນກ່ວາພວກເຈົ້າຈະປະຖິ້ມການນັບຖືສາສນາແບບເກົ່າທີ່ພວກເຂົາເຄີຍທຳມາ.

1. ນິດສັຍບໍ່ດີ (ອາໂມດ 3:1—4:5)

ອາໂມດຮ້ອງປະກາດວ່າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງນໍາພາພວກທ່ານອອກມາຈາກປະເທດອີຍິບຈະຊົງລົງໂທດພວກທ່ານ (ອາໂມດ 3:1-2) ອາໂມດຍັງໄດ້ປະກາດເຖິງການລົງໂທດໃນຄວາມຜິດບາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທໍາ. ຄົນອິສຣາເອນບາງຄົນບົບບັງຄັບຄົນຍາກຈົນກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄົນຂັດສິນ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າສ້າງຄົນອື່ນຂຶ້ນມາແມ່ນເພື່ອຮັບໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາ. ນິດສັຍທີ່ຜິດໆອີກຫລາຍຢ່າງກໍຄືວ່າພວກເຂົາເຢີ້ຍິ່ງ ຈອງຫອງ ອວດຄວາມລ້ຳລວຍ... (4:1-3) ອາໂມດເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ ແມ່ງົວແຫ່ງບາຊານ ບາຊານແມ່ນຢູ່ທີ່ງຽງອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຫຍ້າຂຽວ, ທາງຕາເວັນອອກຂອງທະເລສາບຄາລິເລ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະໃຊ້ເປັນບ່ອນລ້ຽງງົວ.

ສ່ວນພັຣຍາຂອງພວກເຂົາແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍຢຸດຢັ້ງໃນການຊຸກຍູ້ສາມິໃຫ້ທາເງິນເພີ່ມເຕີມ. ສ່ວນສາມິກໍພະຍາຍາມທໍາຕາມໃຈພັຣຍາ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນການຂູດເນື້ອເຖືອທັງປະຊາຊົນກໍຕາມຂໍຢ່າງດຽວຄືຂໍໃຫ້ໄດ້ເງິນມາບໍາເລີພັຣຍາແລະຕົນເອງ.

“ຈົ່ງຟັງຄໍານີ້ເຖິດ” (4:1) ຊຶ່ງເປັນຄໍາຂຶ້ນຕົ້ນຂອງປະໂຫຍກ. ຜູ້ທ່ານວາຍຄົນກໍໄດ້ກ່າວຄໍາຢ່າງນີ້ເໝືອນກັນ (ເອຊາຍາ 1:10; ເຢເຣມີຍາ 2:4; ອາໂມດ 7:16; ໂຮເຊຍາ 4:1) “ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ” ຄໍາເວົ້າເຫລົ່ານີ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມັກໃຊ້ແລະພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆ.

ຂໍ້ທີ 2 ນີ້ເປັນຄໍາປະຕິຍານດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງຕັດສິນລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ. ແລະຂໍ້ທີ 3 ຜູ້ຍິງຈະອອກຈາກກໍາແພງເມືອງໄປຕາມຮູຕາມປ່ອງແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກຖິ້ມເຂົ້າໄປໃນຮາໂມນ, ໝາຍຄວາມວ່າຖືກຖິ້ມອອກຈາກການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອາໂມດໄດ້ເຊື່ອເຊີນໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນ, ໄດ້ຟັງທັງຫລາຍ ໃຫ້ເຂົ້າມາທີ່ເບັດເອນແລະກິນການ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ນະມັສການ. ແຕ່ອາໂມດຊ້ຳພັດກ່າວວ່າຈົ່ງພາກັນມາທໍາບາບຢູ່ທີ່ນີ້. (4:4) ເປັນຫຍັງອາໂມດຈຶ່ງກ່າວຢ່າງນີ້ແກ່ພວກເຂົາ? ກໍເພາະວ່າຢູ່ໃນການນະມັສການພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນຫລາຍຢ່າງ. ການປະຕິບັດຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ການຖວາຍ, ການວາງຕົວ, ການສະແດງທໍາທີ່..... ພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ພໍພຣະທັຍທີ່ພວກເຂົາກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກບ່ອນນະມັສການຢູ່ໃສກໍໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມເຫັນແກ່ຕົວເຫັນຄວາມສະດວກສະບາຍແກ່ຕົວເອງ, ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ບໍ່ດີໃນຄວາມສາມັກຄີ.

ເບັດເອນແມ່ນສະຖານທີ່ກະສັດເຢໂຮໂບອາມສ້າງຂຶ້ນເພື່ອນະມັສການພຣະເຈົ້າ (1 ປະວັດກະສັດ 12:28-32). ແລະກິນການກໍແມ່ນຢູ່ຣະຫວ່າງຮ່ອມພູແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃກ້ກັບເຢຣິໂກ, ສະຖານທີ່ທໍາອິດທີ່ອິສຣາເອນໄປຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ຕອນເຂົ້າໄປແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ, ການາອານ. (ໂຢຊວຍ 5:10)

ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະລະການທຳງານຂອງພຣະອົງເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນຕື່ນຕົວ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຍອມທີ່ຈະປະລະນິດສັຍຊົ່ວ, ນິດສັຍບາບຂອງພວກເຂົາ. (ອາໂມດ 4:6-13) ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມພວກທີ່ບໍ່ຍອມຕື່ນຕົວພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກຕັດສິນລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ.

2. ການກະທຳບໍ່ດີ: (ອາໂມດ 5: 1-17)

ໃນພາກນີ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນດ້ວຍກັນຄືຜົນຂອງແນວຄິດທີ່ບໍ່ດີ. ຖ້າມີແນວຄິດທີ່ບໍ່ດີແລ້ວການກະທຳທີ່ປະຕິບັດອອກມາກໍ່ບໍ່ດີ ແລະຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກໍ່ບໍ່ດີຄືການຕັດສິນລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ. ອາໂມດໄດ້ຄຳຄວນເຖິງຄົນອິສຣາເອນ (5:1) ໝາຍຄວາມວ່າອາລັຍອາວອນເໝືອນກັບວ່າໂອ່ຍອາລັຍໂສກເສົ້າເຖິງຄົນຕາຍ. ການຄຳຄວນນີ້ມີສອງຢ່າງຄື (1) ຜູ້ຍິງພົມຈາກຮີທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສ້າງໜໍ່ແໜງເລີຍ. (2) ຜູ້ທີ່ລື້ມຕາຍໃນກາງທາງຖືກຖິ້ມໄວ້ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຝັງ. (ເອເຊກຽນ 29:5)

ສ່ວນຄົນທີ່ຍັງເຫລືອກໍ່ມີນ້ອຍລົງແລະຄວາມຫວັງກໍ່ທົນນ້ອຍເຕັມທີ. (5:3) ເພາະການຕັດສິນມາເຖິງແລ້ວແຜ່ນດິນກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍພິທີສົບແລະການຮ້ອງໄຫ້.

“ຈິ່ງສແວງຫາ” (5:4,6,14) ດ້ວຍຄວາມປາຖນາດີຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈິ່ງຮຽກຮ້ອງເຊີນຊວນໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນກັບຄືນ. ຈິ່ງທັນຈາກສິ່ງບໍ່ດີແລ້ວສແວງຫາສິ່ງທີ່ດີແລະດຳລົງຊີວິດຢູ່. ຄຳວ່າສແວງຫາກໍ່ຄືການຄົ້ນຄວ້າຊອກຫາຢ່າງກະວີນກະວາຍ.

ບົດ 5 ຂໍ້ 7 ແລະ ຂໍ້ 15. “ຄວາມຊອບທັມ” ເຈົ້າໄດ້ປະລະຄວາມຊອບທັມໄປແລ້ວ, ເຈົ້າໄດ້ລະຖິ້ມໄປແລ້ວ, ເຈົ້າໄດ້ປົດເປື້ອງມັນອອກຈາກຕົວເຈົ້າແລ້ວຖິ້ມລົງສູ່ພື້ນດິນ. ຄວາມຊອບທັມແມ່ນເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ກັນແລະກັນ, ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍແລະເປັນສິ່ງທີ່ທຸກໆຄົນຕ້ອງການ. .

ນິດສັຍບາບຂອງອິສຣາເອນກໍ່ໃຫ້ເກີດການເຮັດບາບ ຄືການກະບົດຕໍ່ຫລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາປ່ຽນຄວາມຊອບທັມໃຫ້ເປັນ “ຂົມ” (5:7) ຄວາມຂົມນີ້ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວກໍ່ປຽບເໝືອນກັບຕົວດ້ວງເຈາະກິນຢູ່ທາງໃນ.

ອາໂມດ ກ່າວປະນາມຊາວອິສຣາເອນທີ່ຮັ່ງມີ ພວກເຂົາຫລອກລວງຜູ້ທຸກຍາກໃນປະເທດຂອງຕົນ (ອາໂມດ 5:11; 8:4-6) ເມື່ອພວກທີ່ຖືກຫລອກສິ່ງພ້ອງສານຜູ້ຕັດສິນກໍ່ຕັດສິນໄປທາງພວກເຂົາເອງ ເພາະພວກເຂົາຮ່ວມຫົວກິນນຳກັນ. (5:10, 12) ກົດໝາຍບໍ່ເປັນກົດໝາຍປະຊາຊົນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຊອບທັມ.

ເຫດຜົນດຽວທີ່ປະຊາຊົນອິສຣາເອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເປັນທັມ ຄືເຂົາທັງຫລາຍຈຳເປັນຕ້ອງກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວແລະຕັ້ງຄວາມຍຸດຕິທັມໄວ້ທີ່ໜ້າປະຕູເມືອງ. (5:15)

3. ການຮັບກຳມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຊົ່ວ: (ອາໂມດ 5:18-6:14)

ອາໂມດກໍເຫັນວິທີແກ້ໄຂສຳລັບຊາວອິສຣາເອນ, ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍພາກັນມື້ວສຸມຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວ ເກືອກກົວແລະສະສົມເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ຊົ່ວ. ພວກເຂົາທລິງເຫັນວ່າ “ວັນຂອງພຣະເຈົ້າ” ເປັນວັນທີ່ພຣະອົງຈະມາຊ່ວຍພຣະອົງຈະນຳຄວາມພົ້ນມາສູ່ພວກເຂົາ. (5:18)

“ວິບັດ” ຄວາມຫາຍະນະ, ຄວາມສູນເສັຍ, ຄວາມດັບສູນ ນີ້ຄືອາໂມດໃຊ້ຄຳເວົ້າເພື່ອໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນແປກປລາດແລ້ວພາກັນຕື່ນຕົວ. ແລະອີກຄຳນຶ່ງກໍຄືວ່າ “ວັນຂອງພຣະເຈົ້າ” ຈະເປັນປໂຍດອັນໃດສຳລັບພວກເຂົາ ເພາະວັນນັ້ນຈະເປັນວັນຕັດສິນແລ້ວ ແລະວັນແຫ່ງຄວາມມືດກໍມາເຖິງແລ້ວ. (5:18-20)

ຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາກຽດຊັງຄືການໄປຮ່ວມເທສການຕ່າງໆ, ໄປຖວາຍເຄື່ອງໃນບ່ອນຕ່າງໆ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າບໍ່ສແວງຫາຄວາມຊອບທັມ ເພື່ອໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລັ່ງໃຫລລົງມາເໝືອນທານນ້ຳພູ. (5:21-24)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຜູ້ປ່າວປະກາດຢ່າງອາໂມດບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງຫລືຕໍ່ຕ້ານການປະກາດແລະການນະມັສການ. ແຕ່ເພິ່ນກ່າວວ່າຖ້າຈະປ່າວປະກາດຫລືຈະນະມັສການກໍຂໍໃຫ້ເຮັດຢ່າງຈິງໃຈ ຢ່າເປັນຄົນສອງໜ້າເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະພໍພຣະທັຍ. ຢ່າເຫັນແກ່ໜ້າມະນຸດຫລືເຫັນແກ່ການພົວພັນກັບສັງຄົມເພື່ອທາກຽດແລະສັກສີໃນວັນຂອງພຣະເຈົ້າພຣະອົງຈະບໍ່ຖາມຫາສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ຈົ່ງຈຳໃຫ້ດີໆ.

ຄຳຖາມ:

1. ອ່ານ ພຣະທັມອາໂມດ 5:1-3 ອີກເທື່ອນຶ່ງ ເມື່ອອ່ານແລ້ວທ່ານຄິດວ່າອາໂມດມີແນວຄິດຢ່າງໃດ? ແລະໃນສ່ວນເລິກຫົວໃຈຂອງລາວເປັນຢ່າງໃດ?
2. ການນະມັສການຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທຸກວັນນີ້ ແລະການນະມັສການຂອງຊາວອິສຣາເອນໃນສມັຍອາໂມດມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນບໍ່? ຫລືວ່າ ຄືກັນ? (5:21-24)
3. ຂີດແບ່ງກະດານເປັນສອງຂ້າງ. ຂ້າງນຶ່ງຂຽນວ່າ “ສາສນາສັງຄົມ” ອີກຂ້າງນຶ່ງຂຽນວ່າ “ການປ່າວປະກາດ” ແຕ່ລະພາກສ່ວນໃຫ້ນັກຮຽນເວົ້າອອກມາ. ຂ້າງໃດຫລາຍ?
4. ມີການສວຍໂອກາດເອົາສາສນາບັງໜ້າບໍ່ທີ່ພວກເຮົາເຫັນຜ່ານມາ? ບາງຄົນກໍຢາກເທສນາຢາກສອນແຕ່ບໍ່ຢາກມີສ່ວນຮ່ວມອັນໃດເລີຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ເຮົາຈະແກ້ໄຂຢ່າງໃດຫລືວ່າປ່ອຍໄປຈົນເຖິງວັນຂອງພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3 ຢ່າເທສນາແກ່ພວກເຮົາຢ່າງນັ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອາໂມດ 7:7—8:3

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ອາໂມດ 7:7—8:3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມບໍ່ຍອມປ່ຽນ ແທນທີ່ໄດ້ຟັງແລ້ວຈະປ່ຽນຍັງຢາກເຮັດໄປຕາມສັງຄົມສະນຸດຢູ່.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຍອມຮັບຄວາມຈິງດ້ວຍກັນຫລືບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າທາງພວກເຮົາຄວນຈະຫລີກແລະທາງໃດພວກເຮົາຄວນຈະຮັບເອົາ?

ຄຳນຳ

ເຖົ້າແກ່ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາຄົນນຶ່ງເປັນຄົນດີຫລາຍ ລາວຊື່ວ່າໂມຣິສ. ລາວເຄີຍເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງງານເຄມີທີ່ໃຫຍ່ແຫ່ງນຶ່ງໃນເມືອງ ຮູສສະຕັນ, ເທັກຊັສ ດຽວນີ້ລາວອອກກິນເບ້ຍບຳນານແລ້ວ. ເມັຍຂອງລາວຊື່ແພັດກໍອອກກິນເບ້ຍບຳນານເໝືອນກັນ. ທັງສອງຄົນທຳງານຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າມາເປັນເວລາຫລາຍປີແລ້ວ. ໂມຣິສເປັນຄົນພິເສດແດ່ຄືລາວສາມາດສ້ອມແປງໄດ້ເກືອບທຸກຢ່າງ. ລາວໄດ້ໃຊ້ພອນສວັນທີ່ລາວມີຮັບໃຊ້ງານຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະສ້ອມແປງອາຍເຢັນ, ອາຍຮ້ອນ ຫລືນ້ຳຕັນ, ແປງເຄື່ອງເຮັດນ້ຳກ້ອນ ຫລືສ້ອມແປງອາຄານບ້ານເຮືອນຊ່ວຍສະມາຊິກ ລາວກໍເຮັດໄປໝົດທຸກຢ່າງ.

ໂມຣິສ ມັກເວົ້າແກມຢອກວ່າ “ໂບດຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າເຮັດເອົາເນີ້” ແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງລາວບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງນັ້ນ. ເມື່ອເວົ້າແລ້ວລາວກໍເຮັດໄປເວົ້າໄປແກມກັບສຽງຫົວ.

ອາໂມດໄດ້ເຂົ້າມາຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາມາຊີຢາ. ອາມາຊີຢາໄດ້ຖືກຕັກເຕືອນວ່າຢ່າເຮັດຫຍັງເລີຍ. ຕັ້ງແຕ່ກະສັດເຢໂຣໂບອາມ 2 ໄດ້ຂຶ້ນຄອງຣາດ ລາວກໍຢາກຈະດັດແປງແກ້ໄຂຫລາຍຢ່າງ ຈະເປັນທາງການເມືອງ, ຫລືທາງສາສນາ ແຕ່ກໍເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້. ທັງໝົດນີ້ເປັນວຽກງານແລະກໍເປັນອຳນາດຂອງອາມາຊີຢາທີ່ຈະປ້ອງກັນກະສັດ.

1. ອາໂມດເອີ້ນເຈົ້າເຫັນຫຍັງແດ່?: (ອາໂມດ 7:1-9)

ອາໂມດໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຊົງຍືນຢູ່ຂ້າງກຳແພງຈັບສາຍດັງ. “ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ” ນີ້ຄືຮູບການທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງແກ່ອາໂມດ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ວິທີເຫັນນິມິດໝາຍນີ້ກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມຫລາຍທ່ານທີ່ຜ່ານມາ (ເອຊາຢາ, ແຢເຣມີຢາ, ແລະ ເອເຊກຽນ)

ເມື່ອອາໂມດ ຮາຍງານນິມິດໝາຍກໍມີຄໍາຖາມຫລາຍຄໍາຖາມເກີດຂຶ້ນ. ທຸກຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນເວລາດຽວກັນບໍ່? ຫລືວ່າເກີດຂຶ້ນເປັນໄລຍະໄປ. ອາໂມດເຄີຍມີປະສົບການກັບນິມິດໝາຍນີ້ມາກ່ອນບໍ່ ຫລືວ່າຢ່າງໃດ? ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມສັມພັນກັບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ມາເປັນຜູ້ປະກາດບໍ່?

ອາໂມດເຄີຍມີປະສົບການຢູ່ 5 ນິມິດໝາຍ (7:1-3, 4-6, 7-9; 8:1-3; 9:1-6) ສອງຄັ້ງທໍາອິດ ແມ່ນຄ້າຍຄືກັນ (7:1-6) ນິມິດໝາຍເລື່ອງຕັກແຕນຫລັງຈາກການເກັບກ່ຽວແລະເລື່ອງໄຟເຜີຍຜານມະຫາສມຸດ ແລະແຜ່ນດິນ. ທັງໝົດນີ້ພຣະເຈົ້າກໍຊົງກັບພຣະທັຍແລ້ວ.

ພຣະທັມອາໂມດ 7:7-9 ເປັນນິມິດໝາຍທີສາມ. ພຣະເຈົ້າຊົງຍືນຈັບສາຍດີ່ງ (7:7) ປາກົດແກ່ອາໂມດ. ຄໍາວ່າສາຍດີ່ງປາກົດຢູ່ໃນຂໍ້ 7 ແລະ 8 ນີ້ ມີຢູ່ສີ່ເທື່ອເທົ່ານັ້ນ ແລະຈະບໍ່ເຫັນຢູ່ໃສອີກຕໍ່ໄປໃນພຣະຄັມພິເດີມ. ສາຍດີ່ງບໍ່ແມ່ນທັມດາ, ໃນສັມຍກ່ອນເພິ່ນໃຊ້ສາຍດີ່ງໃນການກໍ່ສ້າງເພື່ອວັດແທກຄວາມທ່ຽງຕົງ. ທຸກວັນນີ້ຊ່າງໄມ້ກໍຍັງຄົງໃຊ້ກັນຢູ່.

ຄວາມໝາຍຂອງນິມິດໝາຍນີ້ຈະແຈ້ງ. ພຣະເຈົ້າຊົງອ່ານຈະນິຍະທັມຂອງຄົນອິສຣາເອນ ແລະພຣະອົງກໍພົບວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມທ່ຽງຕົງ. ການປະພຶດປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາບໍ່ຖືກຕາມເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. “ເບິ່ງແມ ເຮົາກໍາລັງເອົາສາຍດີ່ງຈັບຖ້າມກາງອິສຣາເອນປະຊາກອນຂອງເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ຜ່ານເຂົາໄປອີກ.” (7:8)

ອາໂມດຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງການທໍາລາຍສະຖານທີ່ນະມັສການ (7:9; 5:5-6) ແລະພຣະເຈົ້າຈະຊົງຖືດາບຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພັນຂອງເຢໂຣໂບອາມ. ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງເຢໂຣໂບອາມເພາະເປັນກະສັດທີ່ບໍ່ດີ (786-746 ກ່ອນຄຣິສຕະສັກຣາດ) ລູກຊາຍເຊຄາຣີຢາຂອງເພິ່ນກໍຖືກຂ້າ (2 ພົງກະສັດ 15:8-10) ເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນກໍຖືກດັບສູນໄປ.

2. ອາໂມດເອີຍເຈົ້າໄດ້ຍິນຫຍັງແດ່?: (ອາໂມດ 7:7-13)

ອາໂມດໄດ້ຍິນຄໍາສັ່ງຂອງອາມາຊີຢາວ່າໃຫ້ອອກໄປເສັຍຈາກອິສຣາເອນ. (7:12) ນີ້ແມ່ນການປະເຊີນໜ້າຮະຫວ່າງຜູ້ທໍານວາຍແລະປະໂລຫິດ (ປະໂລຫິດແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ກະສັດ, ຜູ້ທໍານວາຍແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ) ຢູ່ທີ່ເບັດເອນ(ສະຖານທີ່ນະມັສການພຣະເຈົ້າ) ອາມາຊີຢາເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ, ແມ່ນບ່ອນທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງຄົນອິສຣາເອນກ່າວແກ່ອາໂມດອີກວ່າ “ຢ່າມາປະກາດພຣະທັມທີ່ເບັດເອນອີກເລີຍ ເພາະວ່ານີ້ເປັນສະຖານທີ່ນະມັສການຂອງກະສັດ ແລະເປັນພຣະວິຫານຂອງຣາຊອານາຈັກ.” (7:13)

ອາມາຊີຢາ ຮາຍງານໄປໃຫ້ກະສັດທີ່ຢູ່ຊາມາເຣັຍ (ໄກຈາກທີ່ນັ້ນ 25 ໄມ) ລາວກ່າວວ່າອາໂມດໄດ້ກ່າວຄໍາບໍ່ດີໃຫ້ແກ່ກະສັດ ແລະຍັງເປັນບໍ່ຣະປັກແກ່ອານາຈັກອີກດ້ວຍ. ຄໍາທີ່ອາໂມດກ່າວອອກໄປແມ່ນ

ເປັນຄໍາທີ່ບໍ່ດີ ແລະກໍບໍ່ສົມຄວນທີ່ຄົນອິສຣາເອນຈະຮັບຟັງ, ຍັງກ່າວອີກວ່າອາໂມດເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ເກີດບັນຫາໃນອິສຣາເອນ.

ພວກເຮົາສັນນິຖານໄດ້ວ່າອາມາຊີຢາຄົງໄດ້ຮັບອໍານາດຈາກກະສັດເຢໂຣໂບອາມ ລາວຈຶ່ງສາມາດສັ່ງອາໂມດໃຫ້ອອກຈາກອິສຣາເອນໄດ້.(7:12-13) ອາມາຊີຢາເອີ້ນອາໂມດວ່າ ເຈົ້າຜູ້ນັກທໍານວາຍໃຫຍ່ເອີຍຈຶ່ງໜີໄປຈາກແຜ່ນດິນຢູດາ.....

ຄໍາເວົ້າຂອງອາມາຊີຢາ ບໍ່ແມ່ນຄໍາແນະນໍາຫລືຕັກເຕືອນເລີຍແຕ່ເປັນຄໍາສັ່ງໃຫ້ໜີ, ໃຫ້ອອກໄປ ໄປຫາຖິ່ນເດີມຂອງເຈົ້າ (ອາໂມດເປັນຄົນຢູດາ) ແລະໄປປະກາດຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

3. ອາໂມດເອີຍເຈົ້າເວົ້າຫຍັງແດ່? (ອາໂມດ 7:14-17)

ອາໂມດກ່າວວ່າ ເຮົາຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະຟັງອາມາຊີຢາ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຫລືບໍ່ແມ່ນລູກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນລ້ຽງສັດແລະເປັນຄົນດູແລສວນໝາກເດື່ອ. ພຣະເຈົ້າຊົງໄປນໍາເອົາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະບອກວ່າຈຶ່ງໄປເຜີຍປະກາດພຣະທັມແກ່ຄົນອິສຣາເອນປະຊາກອນຂອງເຮົາ. (7:15)

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ອາໂມດກໍຕອບອາມາຊີຢາໄປວ່າ ຈຶ່ງຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ ຢ່າປະກາດພຣະທັມກ່າວໂທດອິສຣາເອນ ແລະຢ່າເທສນາກ່າວໂທດພົງພັນຂອງອິຊາກ.” ຖ້າເຈົ້າຫາກຂຶ້ນກ່າວພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າພ້ຣຍຂອງທ່ານຈະເປັນຍິ່ງໂສເພນີຢູ່ໃນເມືອງ ລູກຊາຍຍິງຂອງທ່ານຈະລົ້ມລົງຕາຍດ້ວຍຄົມດາບ ແລະທີ່ດິນຂອງທ່ານເຂົາກໍຈະຂີດເສັ້ນແບ່ງປັນກັນແລະຕົວທ່ານເອງກໍຈະເສັຍຊີວິດໃນທີ່ດິນທີ່ບໍ່ສະອາດ.(7:16-17)

4. ອາໂມດເອີຍເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງແດ່? (ອາໂມດ 8:1-3)

ອາໂມດໄດ້ເຫັນກະຕ່າໝາກໄມ້ຣະດູຮ້ອນກະຕ່ານຶ່ງ. ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ

“ວັນສິ້ນສຸດ ມາເຖິງອິສຣາເອນປະຊາກອນຂອງເຮົາແລ້ວ.” (8:2)

“ໃນວັນນັ້ນ ສຽງເພັງໃນພຣະວິຫານຈະເປັນສຽງຮ້ອງໄຫ້ ” (8:3)

“ຈະມີສິບຄົນຕາຍຖິ້ມໄວ້ທີ່ວທຸກແຫ່ງ” (8:3)

ນີ້ເປັນນິມິດໝາຍຂອງການເກັບກ່ຽວ ແມ່ນຜົນທີ່ເກັບກ່ຽວປະຈໍາປີຈາກຣະດູຮ້ອນ.

ຕາມທັມດາແລ້ວຈະໄດ້ມີໂອກາດເຂົ້າມາຮ່ວມກັນເພື່ອຟັງຄໍາສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າວ່າ ຝົນພ້າຈະດີຫລືບໍ່ ແລະກໍເພື່ອຈະໄດ້ຕຽມແຜນການປູກຝັງແລະເກັບກ່ຽວໃນປີຕໍ່ໄປ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ປີນີ້ອາໂມດກ່າວເຖິງການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຜູ້ຢູ່ບໍ່ຍ່າຄົນທຸກຈົນເອີຍພວກເຈົ້າຄົງຈະຄິດແຕ່ຢ່າງດຽວວ່າປານໃດໜີ້ວັນຈະໝົດໄປ, ເຮົາຈະໄດ້ໄປຂາຍເຂົ້າຂອງເຮົາ, ປານໃດເດວັນຊະບາໂຕຈະສິ້ນສຸດລົງເພື່ອເຮົາຈະໄດ້

ເອົາເຂົ້າສາລີອອກຂາຍ ແລະເຮົາຈະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຫລອກຕາຊິງອີກ. ພວກເຂົາເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄົນເທົ່າເກັບຄູ່ນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. (8:4-6)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ມະນຸດພວກເຮົາທຸກຄົນເກີດມາຕ້ອງມີຜູ້ຊ່ວຍ ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ຄົນຕາບອດຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍນຳທາງ. ຜູ້ທີ່ບອດຝ່າຍວິນຍານກໍຈຳເປັນຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍຝ່າຍວິນຍານ. ອາມາຊີຢາມີອາໂມດເປັນຜູ້ຊ່ວຍແຕ່ເຂົາຊ້ຳພັດປະຕິເສດ, ເມື່ອລາວປະຕິເສດອາໂມດ ກໍເທົ່າກັບລາວປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ. ເພາະວ່າອາໂມດກ່າວພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະທິຖານເພື່ອພີ່ນ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມກ້າຫານ ເພື່ອຈະໄດ້ຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຜູ້ທີ່ພຣະອົງສົ່ງມາບອກພວກເຮົາ. ໃນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີອີກວ່າໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມກ້າຫານເໝືອນອາໂມດທີ່ກ້າເວົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ດອກວ່າມາຕຖານຂອງແຕ່ລະຄົນພວກເຮົາມີສຳໃດ? ຈຸດໃດທີ່ພວກເຮົາຍັງມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການຖວາຍຕົວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ? ເຮົາຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ບໍ່ທີ່ຈະຮັບເອົາພັງຈາກພຣະອົງ?
2. ທ່ານມີອາມາຊີຢາຢູ່ໃນຊີວິດທ່ານບໍ່? ຖ້າມີ ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບອາມາຊີຢາທີ່ຢູ່ໃນຕົວທ່ານ? ຫລືວ່າຍັງມີໃຜຜູ້ນຶ່ງທີ່ຍັບຍັ້ງທ່ານໃຫ້ອອກຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່?
3. ຖ້າມີໃຜຜູ້ນຶ່ງກ່າວສັງຄົມຊາວໂລກກັບສັງຄົມຄຣິສຕຽນຕ້ອງໄປນຳກັນ ທ່ານຈະຕອບເຂົາວ່າຢ່າງໃດ?
4. ແມ່ນຫຍັງທີ່ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນ? ຫລືພຣະເຈົ້ານຳພາທ່ານ? ຫລືວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ທ່ານເຮັດ?
5. ທ່ານເຫັນຢ່າງໃດໃນຄວາມດຸ່ນດ່ຽງຂອງຄວາມອິດທິນແລະການໃຫ້ອະພິຍຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໃນການຕັດສິນຄວາມບາບ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ການຕັດສິນອັນແທ້ຈິງ, ການເຮັດໃຫ້ຄົນດີຢ່າງປລາດ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ໂຮເຊອາ 1:1-11; 2:16-3:5
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ໂຮເຊອາ 1-3
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຄວາມສຳພັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດນັ້ນປະກອບດ້ວຍ ການຕັດສິນເພາະບາບ ແລະການເຮັດໃຫ້ຄົນດີຫລັງຈາກຖືກຕັດສິນ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພາກສ່ວນໃດໃນຄວາມສັມພັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາຄວນເອົາໃຈໃສ່-ການຕັດສິນ ຫລືການເຮັດໃຫ້ຄົນດີກັບພຣະອົງ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຄວາມສຳພັນຂອງຄອບຄົວໂຮເຊອານັ້ນໄດ້ສອນພວກເຮົາຫຍັງແດ່ເຖິງການຕັດສິນ ແລະການເຮັດໃຫ້ຄົນດີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ການແຕ່ງງານຂອງໂຮເຊອາເປັນພາບອັນນຶ່ງ ທີ່ສອນພວກເຮົາເຖິງການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກອິສຣາເອັນ. ຄຳປະກາດຂອງໂຮເຊອາແມ່ນສິ່ງທີ່ລາວເຂົ້າໃຈເຖິງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສັງພຣະທັຍທີ່ພວກອິສຣາເອັນກະບົດ ແລະພຣະອົງມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຂົາຄົນດີກັບພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກສຶກສາໄວລຸ້ນໃນປະເທດຝຣັ່ງເສດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນເພື່ອນກັບຫລາຍໆຄົນແຕ່ເຫັນວ່າມີຄົນນຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ເວລາຫລາຍໄປທຽວຊົມທັມມະຊາດ, ຫລິ້ນເຫັນນິສ, ຫລືໃຊ້ເວລາລົມກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກຮັກໄຄກັບຄົນນັ້ນຫລາຍຂຶ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ສິນທະນາກັນເຖິງການຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນປະເທດຝຣັ່ງເສດຖາວອນ. ແຕ່ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າຄົນນັ້ນໄດ້ມີຄູ່ໝັ້ນແລະພວກເຂົາຈະແຕ່ງງານກັນໃນບໍ່ຊ້ານີ້.

ເຫັນວ່າຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ສັນຍາອັນໃດກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແຕ່ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຂົາມີຄູ່ໝັ້ນກ່ອນແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເອົາຕົວຫລົບອອກເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕົນເອງອີກຫັກ. ແຕ່ເຫັນວ່າໃນເລື່ອງໂຮເຊອາແລ້ວບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ລາວຮູ້ກ່ອນໜ້າແລ້ວວ່າຖ້າແຕ່ງງານໄປເມັງຂອງລາວຕ້ອງນອກໃຈລາວເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍເພາະເປັນຄຳສັ່ງຂອງ

ພຣະເຈົ້າແລະລາວຕ້ອງເຊື່ອຟັງບໍ່ເຮັດຕາມສັງຄົມຫລືທັມມະດາຂອງໂລກ. ຄວາມຜິດຫວັງ ຢ່າງເຈັບປວດນັ້ນເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະເຈົ້າເສົ້າພຣະທັຍທີ່ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້ານອກໃຈຜູ້ແລະບໍ່ເຊື່ອຟັງ.

1. ພັນລະຍາຜູ້ຫລິ້ນຊູ: (ໂຮເຊອາ 1:1-3)

ສອງສັດຕະວັດຫລັງຈາກພວກອິສຣາເອັນໄດ້ແບ່ງເປັນສອງປະເທດ (1 ກະສັດ 12), ອານາຈັກທາງເໜືອຂອງອິສຣາເອັນໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນຂັ້ນສູດຍອດ. ການປົກຄອງອັນຍາວນານຈາກກະສັດເຢໂຣໂບອາມທີ່ສອງ (786-746) ກະສັດອົງນີ້ໄດ້ສ້າງໃຫ້ມີການເມືອງພັນຄົງ. ທັງໂລກໄດ້ສັ່ງຊື້ເອົາສິນຄ້າຈາກອິສຣາເອັນເຊັ່ນ: ເຫລົ່າອະງຸ່ນ, ນ້ຳມັນໝາກກອກ, ເຂົ້າບາເລ ແລະຂົນສັດ. ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ຄົນຮັ່ງມີແຮງຮັ່ງມີຂຶ້ນແລະຜູ້ທຸກຢິ່ງທຸກລົງ. ເຫັນວ່າມີການຂົ່ມເຫງຄົນທຸກເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະຜູ້ຮັ່ງມີນັ້ນບໍ່ເອົາທິວຊາຕໍ່ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາປຽບແລະສໍ້ໂກງຄົນທຸກເພື່ອຄວາມຮັ່ງມີຂອງພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອຊາວນາຜູ້ຍາກຈົນບໍ່ສາມາດສົ່ງດອກເບັ້ງ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງໜີ້ໄດ້ຍິດເອົາດິນ ຊັບສິນ ແລະເອົາຄອບຄົວເປັນຂ້າທາດ. ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິນດິນດອນໃໝ່ໄດ້ເອົາເຈົ້າຂອງເກົ່າໄປເຮັດວຽກໃນເຂດເກົ່າຊຶ່ງເປັນໜ້າເສົ້າໃຈເພື່ອຜະລິດຜົນແລະສົ່ງໄປຂາຍໂດຍໂກງຣາຄາສູງ. ຖ້າຊາວນາຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເກົ່ານັ້ນຢາກຊື້ກໍຕ້ອງຈ່າຍຣາຄາແພງ.

ເປັນໜ້າເສົ້າທີ່ພວກຄົນທຸກຍາກຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະເສົ້າໄປກວ່ານັ້ນໃນເມື່ອປະຊາຊົນຝ່າຍຝົນກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ. ພວກເຂົາເຮັດເປັນພິທີຕໍ່ພຣະເຢໂຣວາໃນການນຳເອົາຂອງຖວາຍມາໃນພຣະວິຫານ ແລະເຮັດຕາມນຕາມຮີດຄອງພໍເປັນພິທີ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ກຽດແຕ່ພຣະຕ່າງໆຂອງພວກອາໂມຣິດ. ການເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນການຜິດຄຳສັນຍາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະພວກອິສຣາເອັນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນະມັສການພຣະອື່ນໆ...

ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງການເສົ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍເທົ່າໃດ ທີ່ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ລະເມີດຄຳສັນຍາ. ພຣະອົງສົມຄວນແລ້ວທີ່ຈະລົງໂທດຢ່າງໜັກ ແຕ່ຍ້ອນຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງຕ່າງຫາກເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊົນຄົນດີກັບພຣະອົງແລະອະພິຍຕໍ່ຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງປາຖນາຢາກໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະອົງໂດຍຍົກເອົາຕົວຢ່າງຂອງໂຮເຊອາຂຶ້ນມາປະກອບໃຊ້ ຊຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງກັບພວກອິສຣາເອັນ.

ມີການຕີຄວາມໝາຍຫລາຍໆຢ່າງເຖິງພັລຍາຂອງໂຮເຊອາ. ບາງຄົນເຊື່ອວ່ານາໂກເມີໄດ້ເປັນຄົນເຄີຍໃຊ້ເພດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງມາກ່ອນແລ້ວ ນາໂກເມີເປັນຍິງໂສເພນີກ່ອນນາໂກເມີໄດ້ແຕ່ງງານກັບໂຮເຊອາ. ແຕ່ບາງຄົນເຊື່ອວ່າເປັນການປຽບທຽບວ່າພວກອິສຣາເອັນບໍ່ເປັນຍິງບໍລິສຸດ ແຕ່ໄດ້ປະຖິ້ມໂຮເຊອາເພື່ອຕິດຕາມຄົນຮັກໃໝ່ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍກາຍເປັນຍິງໂສເພນີ. ແນວໃນກໍຕາມການເປັນຍິງພົມມະຈາຣີນັ້ນບໍ່ໄດ້ແມ່ນຈຸດເນັ້ນໜັກໃນຕອນນີ້. ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນໃນຕອນນີ້ແມ່ນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຂອງໂຮເຊອາ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບພວກອິສຣາເອັນທັງຫລາຍ. ໂຮເຊອາໄດ້ຮູ້ດີວ່າຖ້າແຕ່ງງານກັບນາໂກເມີລາວຈະໄດ້ຮັບຄວາມອົກຫັກ ແລະຍັງເປັນສິ່ງສັງຄົມລັງກຽດ ແລະສູນເສັງຊື່ສຽງໄປຢ່າງໜ້າລະອາຍ. ການຖວາຍຕົວແລະການເຊື່ອຟັງຂອງໂຮເຊອານັ້ນເປັນມາດຕະຖານຂອງການເຊື່ອຟັງ ແລະສອນເຖິງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກອິສຣາເອັນຢ່າງເປີດເຜີຍ.

2. ນຳເດັກນ້ອຍຈາກການບໍ່ເຊື່ອຟັງ: (ໂຮເຊອາ 1:4-8)

ລູກກົກຂອງນາໂກເມີແມ່ນລູກຂອງໂຮເຊອາແທ້ເພາະຂໍ້ 3 ໄດ້ກ່າວດັ່ງນັ້ນ. ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ເວົ້າຊື່ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄໍາຖາມຮ່ວມກັບລູກເກີດມາອີກສອງຄົນວ່າ ພວກເຂົາເປັນລູກຂອງໂຮເຊອາແທ້ຫລືບໍ່ຫລືເປັນລູກຊູແນວໃດກໍຕາມຊີວິດຜິດປະເພນີຂອງນາໂກເມີນັ້ນຈິ່ງເປັນເຫດໃຫ້ສິ່ງສັຍວ່າໃຜເປັນພໍ່ຂອງລູກຂອງນາໂກແທ້ ແຕ່ໃນຕອນນີ້ເຫັນວ່າບໍ່ເປັນສິ່ງເນັ້ນໜັກ ແຕ່ຄວາມສໍາຄັນແລ້ວໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງສັກສິໃນຊື່ຂອງເດັກນັ້ນ. ເດັກແຕ່ລະຄົນມີຊື່ທີ່ມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນຊຶ່ງເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບພວກອິສຣາເອັນ.

ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ໂຮເຊອາໃສ່ຊື່ຜູ້ກົກວ່າ ຍິສເຣເອນ, ຊຶ່ງເປັນຊື່ຂອງເມືອງຫລວງທີ່ກະສັດອາຮັບໃຊ້ໃນລະດູຮ້ອນ. ແຕ່ຖ້າແປຕາມຕົວແລ້ວ ອິສເຣເອນແມ່ນ (ພຣະເຈົ້າຫວ່ານ) ອາດເປັນຄວາມໝາຍອັນສໍາຄັນຕໍ່ຕອນອື່ນໆໃຫ້ເບິ່ງ ໂຮເຊອາ 2:21-23, ຊຶ່ງເວົ້າເຖິງກະສັດ ເຢໂຣໂບອາມທິສອງ ເພາະພໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າ 1:4. ແມ່ນແທ້ເມືອງຂອງຍິສຣາເອນນັ້ນຖືກນອງເລືອດຕລອດມາ ເລີ່ມຈາກນາບົດແລະລູກຊາຍຖືກຂ້າເວລາກະສັດ ອາຮັບໄດ້ລັກຂອງໃນສວນອະຫງຸ່ນໄປ (1 ກະສັດ 21). ຕໍ່ມາ ເຢຮູໄດ້ຂ້າເຈຊາແບວ ແລະຜູ້ປົກຄອງຂອງກະສັດອາຮັບ, ເພື່ອນຜູງຕ່າງ, ແລະປະໂຮທິດຫລາຍຄົນແລະຍັງເອົາຫົວ 70 ຫົວປະກາດໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນ (2 ກະສັດ 9:33; 10:6-11). ຄຳສອນຂອງໂຮເຊອາໄດ້ບອກວ່າກະສັດເຢຮູເລີ່ມເຮັດຢ່າງໃດ ລາວກໍຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງນັ້ນ ຄືເຫດຮ້າຍແລະນອງເລືອດ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທໍາຕໍ່ຄອບຄົວອາຮັບ ພຣະ ອົງກໍຈະເຮັດຢ່າງດຽວກັນຕໍ່ຄອບຄົວເຢໂຣໂບອາມດ້ວຍເຫດຜົນຢ່າງດຽວກັນເພາະ: ບໍ່ໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ນັບຖືກົດບັດຍັດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ທໍານວາຍໄວ້ນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຈິງເວລາລູກຊາຍຂອງເຢໂຣໂບ ອາມຄີຊັກຄາຣີອາໄດ້ຖືກສັງຫານຫລັງຈາກຂຶ້ນນັ່ງບັນລັງພຽງຫົກເດືອນເທົ່ານັ້ນ.

ຊື່ລູກຜູ້ທີ່ສອງເປັນຍິງມີຄວາມໝາຍຕໍ່ຄົນທັງຊາດ “ໂລຣູຣາມາ” ແປວ່າ “ບໍ່ເມດຕາ” ຄຳເວົ້ານີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຂາດຄວາມເມດຕາ, ຂາດຄວາມສົງສານ, ຫລືຂາດຄວາມຮັກ ແຕ່ແມ່ນການຍົກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນອອກຈາກຊາດອິສຣາເອັນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າເຄີຍສັນຍາວ່າຈະເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ຈະເຫັນໄດ້ໃນປຶ້ມອົບພະຍົບ 34:6 ແລະພຣະບັນຍັດທິສອງ 7:9, ຄືພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກຄວາມເມດຕາສົງສານອອກຈາກພວກອິສຣາເອັນ ຫລືບໍ່ເປັນຫວ່າງໃຍໃນເມື່ອພວກເຂົາຖືກທໍາລາຍ.

ຊື່ລູກຜູ້ທີສາມເປັນຊາຍຊື່ວ່າ “ໂລອັມມີ” ຄວາມໝາຍນີ້ເປັນຄໍາທໍານວາຍອັນໂຫດຮ້າຍ. ຄໍາທໍານວາຍນຶ່ງແມ່ນປະເທດອິສຣາເອັນຈະຂາດກະສັດ; ຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຖອນຄວາມປົກປ້ອງຮັກສາ. ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮັບເອົາປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ຄໍາເວົ້າວ່າ “ໂລອັມມີ” ແປວ່າ ບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງເຮົາ. (ໂຮເຊອາ 1:9). ເພາະວ່າຊາວອິສຣາເອັນບໍ່ໄດ້ຮັກສາຄໍາສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຍັງໄດ້ຜູກພັນກັບຊາດອື່ນທີ່ນັບຖືພຣະບາອານອີກ ແລະຍັງເອົາທໍາເອົານຽມໂຫດຮ້າຍມາໃຊ້. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຄໍາຕອນນີ້ຈິ່ງເວົ້າເຖິງ, “ພວກເຈົ້າຊາວອິສຣາເອັນບໍ່ແມ່ນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ ແລະເຮົາກໍບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ” (1:9)

3. ການຫັນປຸງຢ່າງໄວ: (ໂຮເຊອາ 1:10-11; 2:16-23)

ການລົງໂຫດສາມຂັ້ນຕອນນັ້ນໄດ້ຂຽນໄວ້ນໍາຊື່ສາມຄົນລູກຂອງນາໂກເມີຊຶ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດໄດ້ທໍານວາຍເພີ່ມຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນ. ຜູ້ປະກາດໂຮເຊອາ ແລະອາໂມດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພວກເຂົາເປັນພະຍານຊຶ່ງໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດ (ພຣະບັນຍັດທິສອງ 19:15) ຊຶ່ງກ່າວເຖິງຄວາມຈິງກັບຄວາມຜິດຂອງພວກອິສຣາເອັນ. ທັງຊາດຂອງອິສຣາເອັນຖືກລົງໂຫດກໍເປັນການສົມຄວນແລ້ວ. ແຕ່ເຫັນວ່າການຖືກຂ້າ

ຕາຍ, ຖືກທຳລາຍ, ແລະຖືກເຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນຈຸດຈົບ. ເຫັນວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມໂຮເຊອາ ໄດ້ຫັນປ່ຽນເຮືອງທຳລາຍມາເວົ້າເຖິງການຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ.

ຊື່ຂອງສາມຄົນກໍຍັງໄດ້ສືບຕໍ່ມີຄວາມໝາຍແລະສຳຄັນໃນຄຳປະກາດເຖິງຄວາມຫວັງຂອງຜູ້ປະກາດ ພຣະທັມໂຮເຊອາ. ໃນເວລານີ້ຄວາມໝາຍບໍ່ດີນັ້ນກໍກັບປ່ຽນເປັນຂອງດີຊຶ່ງໄດ້ບອກເຖິງພັດທະນາຂອງ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເຮັດໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາຄົນດີກັບພຣະອົງ. ແນ່ນອນມີບາງຄົນໃນສມັຍນັ້ນສົມຄວນໄດ້ຮັບ ການລົງໂທດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງຮັກສາຄົນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃຫ້ກາຍເປັນຊາດທີ່ບໍ່ມີຮອຍດ່າງພ້ອຍໂດຍການເມືອງ ຫລືທາງສາສນາປະສົມ. ປະຊາກອນທີ່ຖືກປະຖິ້ມກໍກາຍເປັນຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຊົງເລືອກໄວ້ເພາະພວກເຂົາເປັນ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກແລະຫ່ວງໃຍ. ການນອກໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນການຫລິ້ນຊູ້ນັ້ນເປັນການຜິດຕໍ່ຊີວິດ ແຕ່ງານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຄົນດີມີຊີວິດເໝືອນເດີມໂດຍສັນຍາໃໝ່. ຕອນນີ້ຄວາມໝາຍຂອງ ຍິສຣາເອນໄດ້ປ່ຽນຈາກການເປັນຊື່ຂອງເມືອງ. ສິ່ງດີຈະເກີດມາເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຫວ່ານ ພວກເຂົາຈະ ຄົນດີແລະຈະເຮັດເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າອີກ.

4. ຄົນດີໃນຄວາມສັມພັນ: (ໂຮເຊອາ 3:1-5)

ໂຮເຊອາປະກາດເຖິງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນຄົນດີກັບພຣະອົງໄດ້, ສິ່ງນີ້ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນເອງ. ຍ້ອນຫລິ້ນຊູ້ທາງດ້ານຄວາມເຊື່ອພວກເຂົາໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ແລະຖືກທຳລາຍເໝືອນກັບນາງໂກເມີບໍ່ສັດຊື່ຈຶ່ງກາຍເປັນຍິງໂສເພນີ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຜູ້ຊາຍຄົນຍິງຈະ ບໍ່ຮັບເອົາເມັງຜູ້ແລ່ນໄປນຳຊາຍຊູ້ກັບມາເປັນເມັງອີກ. ຖ້າເອົາຄົນກໍຖືກປະນາມຈາກສັງຄົມ. ແຕ່ເຫັນວ່າໂຮ ເຊອາເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າບໍ່ເອົາກຽດຫລືເອົາໜ້າຂອງຕົນເອງໄວ້ ແລະຮັບເອົານາງຜູ້ຫລິ້ນຊູ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນ ຂອງຕົນອີກ.

ຄຳສັ່ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືໃຫ້ໂຮເຊອາໄປເອົາເມັງ. ມາຕອນນີ້ເຫັນວ່າຄຳສັ່ງໃໝ່ນີ້ແຕກຕ່າງໄປ ຫ້ອຍນຶ່ງຄືໃຫ້ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ເມັງຜູ້ນອກໃຈ. ນາງໂກເມີຊອກຫາຄວາມຮັກອັນຜິດໃນທາງບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ການທີ່ມີຄວາມສັມພັນຄົນດີກັບເມັງຂອງຕົນນັ້ນ ໂຮເຊອາຕ້ອງເອົາຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຕົວຢ່າງຄື ໃຫ້ມີການອະພິຍ, ມີຄວາມເມດຕາ, ແລະອ້ອມນ້ອມ. ໂຮເຊອາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຮັບເອົານາງໂກເມີຄົນມາດ້ວຍ ການໄຊ້ໜີ້ຂອງນາງ. ໃນບົດ 3:2 ໄດ້ບອກວ່າໂຮເຊອາໄດ້ເຈຣະຈາກັບເຈົ້າຂອງໜີ້ເພື່ອໃຫ້ນາງພົ້ນໜີ້ເພື່ອບໍ່ ໃຫ້ນາງເປັນໜີ້ ມີຄວາມຜິດ ແລະລະອາຍອີກຕໍ່ໄປ. ແທນທີ່ນາງໂກເມີຈະໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈທາງດ້ານຮ່າງ ກາຍນາງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຮັກສາຈາກສາມິຜູ້ມີນ້ຳໃຈບໍ່ຮູ້ສຸດຕ່ຳນາງຄືໃຫ້ນາງເປັນຄົນດີ.

ນາງໂກເມີເວລາກັບບ້ານແລ້ວກໍເສັງສິດທິໃນການເປັນເມັງຊົ່ວຄາວ ເໝືອນກັບພວກອິສຣາເອັນມີຄວາມ ສັມພັນຄົນກັບພຣະເຈົ້າແຕ່ມີຄວາມຈຳກັດ. ເປັນຢ່າງໃດກໍຕາມໃນເມື່ອກັບຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວພຣະອົງ ກໍຊົງອວຍພຣະພອນໃຫ້ ແລະພຣະອົງກໍມີຄວາມຮັກເໝືອນແຕ່ກ່ອນ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຊີວິດຄອບຄົວຂອງໂຮເຊອາເປັນພາບໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເສັງພຣະທັຍເທົ່າໃດໃນເມື່ອຄົນທີ່ ພຣະອົງຮັກໄດ້ປະຖິ້ມ ແຕ່ພຣະອົງລໍຄອຍໃຫ້ພວກເຮົາກັບຄືນດີ. ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດວ່າພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຄວາມ

ບາບ ບໍ່ຢາກໃຫ້ອະພັຍ ແລະໃຫ້ຄົນບາບຄົນດີກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າເປັນອົງທ່ຽງທັມ ແລະພຣະອົງໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ທີ່ຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ແຕ່ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະຄວາມເມດຕາເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຈັດຫາທາງໃຫ້ພວກເຮົາລອດຈາກຄ່າຂອງບາບ. ເວລາອົງພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ທີ່ຂອງປວງມະນຸດຢ່າງຄົບບໍລິບູນ. ພຣະໂລຫິດຂອງອົງພຣະເຢຊູສາມາດໃຊ້ທີ່ຢ່າງພຽງພໍຕໍ່ຄວາມຜິດອັນຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຊີວິດຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໂຮເຊອາເປັນພາບສະແດງເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນ, ແທນທີ່ຈະເອີ້ນໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມອອກໄປເຫສນາເທົ່ານັ້ນ?
2. ພວກອິສຣາເອັນເປັນຄົນຮັບເອົາຄໍາເຫສນາຈາກໂຮເຊອາ ທ່ານເຫັນວ່າຄໍາເຫສນານັ້ນແຕກຕ່າງກັບຄໍາເຫສນາທີ່ວ່າໄປຢ່າງໃດ?
3. ພວກອິສຣາເອັນຄິດວ່າການເຮັດຕາມທໍານຽມຕອນນະມັສການອາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ. ທ່ານຄິດວ່າຄົນເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ນະມັສການເພາະເປັນທໍານຽມ ໂດຍບໍ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະພໍພຣະທັຍບໍ່?
4. ພວກອິສຣາເອັນບໍ່ມີບັນຫາໃນການຖວາຍແກ່ພຣະເຢໂຮວາໃນວັນຊະບາໂຕວັນດຽວ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງເຂົ້າຮ່ວມພິທີທານສາສນາຂອງພວກຕ່າງຊາດໝົດອາທິດ. ມີຫຍັງແດ່ໃນໂລກນີ້ອາດຊັກດຶງໃຫ້ຄຣິສຕຽນຍອມບໍ່ເຮັດຕາມຫລັກມາດຕະຖານຕາມພຣະຄັມພີໃນຊີວິດ?
5. ມີບໍ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານທີ່ອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບອກວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດຜິດແລ້ວ? ທ່ານໄດ້ເຮັດແນວໃດຕໍ່ຄໍາສອນຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ? ທ່ານມີຄວາມຮູ້ແນວໃດໃນເວລານີ້?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ພຣະເຈົ້າຊົງຟ້ອງຄະດີຕໍ່ສູ້ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ໂຮເຊອາ 4:1-13ຂ
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ໂຮເຊອາ 4
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະນາມຄຳສອນຂອງສາສນາສິ່ງທີ່ບໍ່ເຮັດຖືກຕ້ອງຕໍ່ ເພື່ອນມະນຸດ ແລະການນະມັສການທີ່ບໍ່ສັດຊື່.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຖ້າວ່າພຣະເຈົ້າຈະຟ້ອງພວກເຮົາ ທ່ານຄິດວ່າພຣະອົງຈະຟ້ອງຄະດີຕໍ່ສູ້ເຮົາໃນເລື່ອງໃດ? ແລະໃຜຈະເປັນຜູ້ຊະນະ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ເລື່ອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຟ້ອງຄະດີຕໍ່ສູ້ພວກອິສຣາເອັນ ແລະບອກສອນວ່າສາສນາຄວນຈະສອນຢ່າງໃດໃນທຸກວັນນີ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ພວກອິສຣາເອັນບໍ່ໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈັກຢ່າງ. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າການບໍ່ເຊື່ອຟັງນັ້ນເປັນການທຳລາຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ. ໃນທຸກວັນນີ້ຖ້າມີການຟ້ອງຄະດີຂຶ້ນຜູ້ຟ້ອງນັ້ນຫວັງວ່າຈະໄດ້ຄຳເສັຽຫາຍຄົນໃນເມື່ອຖືກຫາເລື່ອງໃສ່. ເຫັນວ່າຟ້ອງຂຶ້ນສານແມ່ນຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ເຮັດຜິດກົດໝາຍໄດ້ຮັບໂທດ. ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຟ້ອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນການຢາກໃຫ້ຄົນເຮົາຈ່າຍຄຳເສັຽຫາຍ ແຕ່ແມ່ນຢາກໃຫ້ພວກປະຊາຊົນເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຮົາໄດ້ຝ່າຝົນຄຳສັນຍາດ້ວຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະພຣະອົງຕ້ອງລົງໂທດ. ຈຸດປະສົງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເພື່ອປະເຊີນໜ້າກັບປະຊາກອນເພື່ອຈະບອກພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາໄດ້ລະເມີດຄຳສັນຍາ ແລະພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງລົງໂທດຢ່າງສາຫັດແລະຫວັງວ່າພວກເຂົາຈະຫວນຄືນກັບມາຫາພຣະອົງອີກ.

1. ຄະດີອັນຮ້າຍແຮງ: (ໂຮເຊອາ 4:1-3)

ໃນພຣະຄຳພີເດີມພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນພວກອິສຣາເອັນໂດຍໃຊ້ກົດບັນຍັດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ໂມເຊ. ໃຫ້ເບິ່ງພຣະບັດຍັດ 10 ປະການໃນປື້ມ (ອິບພະຍົບ 20; ພຣະບັດຍັດທີສອງ 5) ວ່າການລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນການຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າຟ້ອງນັ້ນກໍເໝືອນໂຮເຊອາຊຽນໄວ້ວ່າພວກເຂົາໄດ້

ຜິດຕໍ່ກົດບັນຍັດແທ້. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງປຶ້ມໂຮເຊອາບົດ 4 ນັ້ນໄດ້ເວົ້າເຖິງສັງຄົມໃນທຸກຂັ້ນ ຈາກກະສັດໄປເຖິງມະຫາປະໂຫິດຈາກຜູ້ນຳໄປຫາປະຊາຊົນວ່າເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແທ້.

ຈາກພຣະບັດຍັດ 10 ປະກາດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ປະຊາຊົນເຖິງຄວາມສຳພັນຂອງພຣະອົງວ່າພວກອິສຣາເອັນບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງອີງຕາມພຣະບັດຍັດ. ພວກເຂົາບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ກັນແລະກັນ ບໍ່ຖືວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງຍິ່ງໃຫຍ່. ຖ້າປະຊາກອນບໍ່ມີຄວາມຮັກ ແລະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າອົງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາ.

ການຜິດຄະດີທີ່ນັ້ນໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມໂຮເຊອາ 4:2 ຊຶ່ງເປັນສິ່ງໂຫດຮ້າຍ. ຄຳເວົ້າວ່າ, “ສາບແຊ່ງ” ນັ້ນມີຄວາມໝາຍຫລາຍໆຢ່າງ. ມັດອາດມີຄວາມໝາຍວ່າໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາອ້າງເວລາສາບານຕໍ່ສູ້ຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດ ຫລືໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ, ຫລືສາບານໂດຍໃຊ້ນາມພຣະອື່ນໆ. ຄວາມຜິດແນວອື່ນ-“ຕົວະ ແລະຂ້າຄົນ, ຂີ້ລັກ ແລະຫລັ່ນຊູ້”-ໃຫ້ກັບໄປເບິ່ງໃນກົດບັນຍັດ (ອພຍ 2:7; ພບຍ ທີສອງ 5:11, 17-21). ສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ເປັນຄວາມຜິດໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສັງຄົມແລະຄອບຄົວ, ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າພຽງເທົ່ານີ້. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຮົາຜິດ “ເຮັດໃຫ້ເລືອດໄຫລອອກ” ໝາຍເຖິງຂ້າຄົນອື່ນ ຄືເອົາຊີວິດຂອງຜູ້ບໍ່ຮຽກຮ້ອງຂຶ້ນສູ່ພຣະເຈົ້າຊຶ່ງທ້າມ ອາດໝາຍເຖິງການຖວາຍເດັກນ້ອຍ. ແນວໃດກໍດີພວກອິສຣາເອັນໄດ້ເປັນຜູ້ຄາດຕະກຳຄົນອື່ນໆ ແລະນັບຖືພຣະອື່ນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນການຫລັ່ນຊູ້.

ເວລາພຣະເຈົ້າປະທານພຣະບັນຍັດ, ພຣະອົງໄດ້ເຕືອນໄວ້ແລ້ວຖ້າພວກອິສຣາເອັນບໍ່ເຊື່ອຟັງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເຫດຮ້າຍຕລອດຊີວິດ ຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງ ຫລືຈະເປັນຊາວໄຮ່ຊາວນາ (ເບິ່ງ ພຣະບັດຍັດທີສອງ 11:17; 28:16-18, 22-24, 38-42). ດິນແດນກໍຖືກສາບແຊ່ງເພາະການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຄົນ.

2. ຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ນຳ: (ໂຮເຊອາ 4:4-9)

ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເດັກນັກຮຽນ ມີນັກຮຽນຄົນນຶ່ງແລ່ນໄປຕີຄົນທີ່ເຮັດຜິດ. ຖ້າວ່າທຸກຄົນແລ່ນໄປຕີນຳກັນກໍເຫັນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຄົນໃດຄົນນຶ່ງເປັນຄົນຜິດເພາະທຸກຄົນໄດ້ເຮັດຄືກັນ. ນັ້ນແຫລະເປັນເຫດການຂອງພວກອິສຣາເອັນ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດກ່າວຫາໄດ້ວ່າຄົນໃດເປັນຄົນຜິດເພາະທຸກຄົນເຮັດຄືກັນ ທຸກຄົນໄດ້ຜິດຕໍ່ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຄຣູສອນໄປເຖິງກະສັດເປັນຄົນຜິດທັງນັ້ນ. ແຕ່ໃນຕອນນີ້ພຣະເຈົ້າເອົາເຮືອງກັບຜູ້ນຳທາງສາສນາ.

ໃນພຣະຄຳພິໃໝ່ ຢາໂກໂບໄດ້ເຕືອນວ່າ, “ຢ່າພາກັນເປັນອາຈານຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ເພາະພວກເຈົ້າກໍຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາທັງຫລາຍທີ່ເປັນຜູ້ສອນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຊົງພິພາສາໜັກໜ່ວງກວ່າຜູ້ອື່ນ” (ຢາໂກໂບ 3:1). ປະໂຫິດເປັນຄຣູສອນໃນສມັຍພຣະຄຳພິເດີມ ພວກເຂົາມີໜ້າທີ່ປະຕິບັດຕາມມາດຕະຖານຂອງຫລັກຄຳສອນຕາມກົດບັນຍັດພາຍໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາກ່ອນ ແລະເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນເຮັດຕາມ. ພວກເຂົາຖືກແຕ່ງຕັ້ງຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັກສາສິນທັມ, ແລະຖວາຍຕົວຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. (ລະບຽບພວກເລວີ 21-22).

ພວກປະໂຫິດກາຍເປັນຄົນສີ່ໂກງໃນຖ້າມາກາງພວກອິສຣາເອັນ ພວກນັກການເມືອງເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂຫິດ. ຫລັງຈາກກະສັດຊາໂລໂມນໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນປະມານສອງສມັຍກ່ອນໂຮເຊອາ, ເຢໂຮໂບອາມທີ 1

ໄດ້ແຍກຕົວອອກແລະຕັ້ງອານາຈັກຂອງຕົນໃນພາກເໜືອ (1 ກະສັດ 11:41-12:33). ມີສິບເຜົ່າຂອງພວກອິສຣາເອັນໃຫ້ການສັນບສນຸນກະສັດໂຍໂຣໂບອາມທີ 1 ເພິ່ນເຫັນວ່າອິສຣາເອັນມີພຣະວິຫານຢູ່ທາງພາກໃຕ້ຄືກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະເພິ່ນຕ້ອງການໃຫ້ມີການປົກຄອງຄົງທີ່ ເພິ່ນເລີຍສ້າງບ່ອນນະມັສຂຶ້ນໃນປະເທດທາງພາກເໜືອທີ່ເມືອງເບັດເອນໃກ້ຊາຍແດນເມືອງດານເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນລົງໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈເພິ່ນມັກການເມືອງຫລາຍກວ່າພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຜິດກົດບັດຍັດສາມຂໍ້ໂດຍສ້າງຮູບງົວຄໍາ, ແລະເລືອກເອົາວັນສໍາຄັນທາງສາສນາດ້ວຍຕົນເອງ, ແລະກໍແຕ່ງຕັ້ງປະໂຣທິດຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພວກເລວີ (1 ກະສັດ 12:26-31).

ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນປະໂຣທິດຕ້ອງເປັນຜູ້ບໍ່ຮຽກຮ້ອງໄດ້ຖືກປະປົນຈໍາເປັນຕ້ອງຖືກທໍາລາຍ. ປະໂຣທິດແທນທີ່ຈະສິດສອນໃຫ້ທຸກຄົນມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຄົງໃນພຣະເຈົ້າເລີຍກັບໄປຮັບໃຊ້ກະສັດ ແລະເຮັດເຕັມຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດ. ກະສັດ, ປະໂຣທິດ ແລະປະຊາຊົນພາກັນລືມໄປແລ້ວວ່າພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອເອົາພຣະເຈົ້າເປັນຫົວຫລືຜູ້ນໍາພາ ແລະທຸກຄົນຕ້ອງຍອມເຊື່ອຟັງ. ພວກປະໂຣທິດແລະຜູ້ຊົນພາກັນລືມພຣະເຈົ້າ ແລະກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄປ ແລະອວດອ້າງເຖິງສະຕິປັນຍາແລະອໍານາດຂອງຕົນເອງ. ພວກເຂົາຍອມໃຫ້ກະສັດເປັນຜູ້ນໍາພາ ແລະບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ນໍາທາງສາສນາມີສິດທໍາໜ້າທີ່ອັນຖືກຕ້ອງ ມີສິດທີ່ຈະປະເຊີນກັບກະສັດໃນເມື່ອກະສັດເຮັດຜິດ.

ການທີ່ມີຄວາມຮູ້ເຖິງເຣື່ອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຖິງເຣື່ອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນແລະຍໍາເກງພຣະອົງ ຍອມໃຫ້ພຣະອົງນໍາພາໃນຊີວິດ. ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງສໍາຄັນຫລາຍກວ່າຄວາມຮູ້ຈັກສິ່ງອື່ນໆ. ປາສຈາກສິ່ງນີ້ແລ້ວພວກອິສຣາເອັນກໍເປັນເໝືອນຄົນເຝົ້າຍາມທີ່ຕາບອດດັ່ງທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຂາຍາໄດ້ກ່າວນັ້ນ (ອຂຍ 56:10), ຜູ້ນໍາທີ່ບໍ່ມີກົດເກນແທນທີ່ຈະປ້ອງກັນໃຫ້ຄວາມປອດໄພ. ແທນທີ່ຈະເບິ່ງແຍງຈິດວິນຍານອັນດີກັບຄວາມສໍາພັນຂອງພວກອິສຣາເອັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາໄດ້ນໍາພາພວກອິສຣາເອັນເຮັດຄວາມຜິດເພີ່ມໂດຍສອນຜິດ ແລະເຮັດຕາມຮິດຄອງຂອງພວກຕ່າງຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ທຸກໆຄົນຈຶ່ງບໍ່ພົ້ນຈາກການລົງໂທດເພາະຕິດຕາມຜູ້ນໍາ ບໍ່ເຮັດຕາມຄໍາສອນຈາກພຣະເຈົ້າ.

3. ນະມັສການເປົ່າດາຍ: (ໂຣເຊອາ 4:10-13ຂ)

ຄົນໃນເມືອງການາອານເຊື່ອວ່າການເຂົ້າຮ່ວມໃນການໃຊ້ເພດສັມພັນເຮັດຕາມສິ່ງສັກສິດປະຈໍາບ້ານເມືອງທີ່ດີໃຈນໍານັ້ນ ດິນແດນຈະໄດ້ມີຜົນລະບູກາດີ, ຄົນຈະຮັ່ງມີ, ແລະສັດກໍຈະເພີ່ມພູມຂຶ້ນ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກອິສຣາເອັນຜູ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ພາກເໜືອ ພວກເຂົາພາກັນເອົາທໍານຽມຜິດມາໃຊ້ໃນການດໍາລົງຊີວິດປະຈໍາວັນ, ພວກເຂົາໄດ້ຫລົງລືມກົດບັດຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າສ່ວນກັບການນັບຖືພຣະຫລາຍຢ່າງ: ນັບຖືຮູບປັ້ນ, ໃຊ້ເພດສັມພັນໃນທາງຜິດ, ເອົາສິ່ງຂອງເປັນໃຫຍ່, ຕົ້ມຂອງມືນເມົາ, ໃຊ້ເວດມືນ, ແລະຍັງເຮັດຕາມພຣະບາອານ ແລະນັບຖືບ່ອນສູງ. ພວກເຂົາຍັງມີໂສເພນີຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ. ຕົ້ມເຫລົ້າອະງຸ່ນປຸກ-“ເຫລົ້າອະງຸ່ນເຮັດໃຫ້ໄພພິນຂອງເຮົາລືມຕົວ (ໂຣເຊອາ 4:11)-ພວກອິສຣາເອັນມ່ວນຊື່ນໃນງານສລອງທາງສາສນາ ພວກເຂົາມີຕັນຫາໃນຈິດໃຈໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວເຖິງຄວາມຜິດແລະບໍ່ຈັກກວ່າຕົວເອງຈະຖືກທໍາລາຍໃນທີ່ສຸດ.

ການຄິດວ່ານັບຖືພຣະທລາຍອົງນັ້ນເປັນສິ່ງດີເຮັດໃຫ້ພຣະພໍ່ໃຈກັບຄືນໃນເມືອງການາອານ ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຂອງດີໃນເມື່ອມີການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພຣະບາອານ ຖວາຍໃນທີ່ສູງຕາມທຳນຽມແລ້ວພຣະເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ໂກດຮ້າຍຕໍ່ຄົນແລະສັດ. ຄວາມຄິດຢ່າງນີ້ໄດ້ເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງພວກອິສຣາເອັນເໝືອນກັນຜູ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃກ້ຄຽງ. ພວກເຂົາພາກັນຖືວ່າພຣະເຈົ້າກໍເປັນເໝືອພຣະອື່ນໆຂອງພວກການາອານພາກັນນັບຖື ຖ້າມີການຖວາຍກໍດີພໍແລ້ວ. ຖ້າພວກເຂົາເຮັດຕາມທຳນຽມຕາມກົດບັດຍັດ ພຣະເຢໂຮວາກໍພໍພຣະທັຍແລ້ວ ແລະພວກເຂົາກໍເຮັດສິ່ງອື່ນໆໄດ້ຕາມໃຈມັກ. ດັ່ງນັ້ນ, ການນັບຖືພຣະເຈົ້າອົງດຽວອົງທຸ່ງແທ້ນັ້ນໄດ້ເຊື່ອມຊຶມເຂົ້າກັບການນັບຖືພຣະຕ່າງໆຕາມສາສນາທີ່ຄົນມັກ.

ສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ເປັນເຫດໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຖອຍຈາກການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນຫຍຸ້ງກັບພິທີທາງສາສນາຊຶ່ງເປັນງານສລອງແລະຖວາຍບູຊາເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີໝາກຜົນແລະຄູນຄ່າອັນໃດເລີຍ ຄືພວກເຮົາຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າພຽງຂ້າງນອກສ່ວນຈິດໃຈແລ້ວທ່າງໄກ. ໃນທີ່ສຸດການທີ່ເຮັດຕາມທຳນຽມແລະນັບຖືພຣະອື່ນນັ້ນພວກເຂົາຄິດວ່າເປັນການດີເພື່ອບໍ່ໃຫ້ການສາບແຂງຕົກໃສ່ພວກເຂົາຈາກພຣະຂອງພວກການາອານ ແຕ່ເຫັນວ່າສິ່ງນັ້ນໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ພຣະເຈົ້າລົງໂທດພວກເຂົາຢ່າງໜັກ. ມີການບໍຣິການທາງເພດໃນວິຫານເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຜົນລະປູກດີນັ້ນເລີຍກາຍເປັນເຫດໃຫ້ແຜ່ນດິນແຫ້ງແລ້ງເໝືອນກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດໄດ້ກ່າວໄວ້ (ອມ 8:11). ເໝືອນກັບເມັງຂອງໂຮເຊອາໄດ້ແລ່ນໜີໄປກັບຄືນຮັກຊາຍຊູ້ ພວກອິສຣາເອັນກໍປະລະພຣະເຈົ້າໄປຫາພຣະອື່ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ປະຊາຊົນອິສຣາເອັນກໍຖືກລົງໂທດເພາະພວກເຂົາພາກັນປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກເຂົາແທ້.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກລົງໂທດເພາະພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ການເຊື່ອຖືພຣະເຈົ້ານັ້ນຈິດຈາງໄປເພາະພວກເຂົາໄດ້ເອົາຄວາມເຊື່ອ, ທຳນຽມຂອງພວກການາອານມາປະກອບໃຊ້ຊຶ່ງເປັນສິ່ງຕ້ອງຫ້າມ. ຄຳສັ່ງແລະກົດຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ສາມາດຖືເບົາໄດ້. ໃນເມື່ອຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາໃຈສັງຄົມແລະເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງໃນພຣະຄັມພິຈິດຈາງລົງພຣະເຈົ້າຈະເອົາເຮືອງ ຖືວ່າເປັນຄວາມຜິດ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນບໍ່ພຽງແຕ່ເອົາຈິດໃຈຖວາຍຕໍ່ອົງພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຄົນໝູນໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນໆເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງບໍ່ໃຫ້ທຳນຽມຂອງໂລກນີ້ມາຊັກຈູງຈິດໃຈ ຄົນໃນຄອບຄົວໃຫ້ຕົກເປັນເຍື່ອຂອງສັງຄົມ. ຊາວໂລກກ່າວວ່າຄວາມຮູ້ຂອງເຂົານັ້ນດີ, ແຕ່ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າ, “ເຮົາຕ້ອງການຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະຮູ້ຈັກຣິດອຳນາດອັນປາກົດໃນການທີ່ພຣະອົງຊົງຄົນພຣະຊົນ ແລະຮ່ວມທຸກກັບພຣະອົງ...” (ຟລປ 3:10). ນັ້ນແຫລະເປັນຄວາມຮູ້ອັນແທ້ຈິງ ເປັນຄວາມຮູ້ທີ່ນຳໄປເຖິງຄວາມລອດພົ້ນໂດຍອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຳຖາມ

6. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເອົາເຮືອງກັບພວກອິສຣາເອັນຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ ແທນທີ່ຈະເອົາເຮືອງຕໍ່ມວນມະນຸດທັງຫລາຍ? ທ່ານຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດເຖິງຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ?

7. ການປຽບທຽບການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຄືການຫລິ້ນຊູ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງການເປັນຜົວເມັງຂອງໂຮເຊອາແລະນາງໂກເມີ. ທ່ານເຫັນການເປັນໂສເພນີໃນບົດທີ 4 ນີ້ແຕ່ງຕ່າງກັນຢ່າງໃດ?
8. ໃນທຸກວັນນີ້ທ່ານຄິດວ່າຄຣິສຕຽນຖືກທົດລອງໃຫ້ຕົນເອງກາຍເປັນຄົນຫລິ້ນຊູ້ຢ່າງໃດ? ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງຊັກຈູງໃຈໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ຕິດຕາມແລະເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດເຈົ້າ?
9. ຕາມປະວັດສາດແລ້ວການນັບຖືພຣະອື່ນຕາມທຳນຽມຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ແມ່ນຄວາມຜິດອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນຊີວິດຂອງພວກອິສະຣາເອັນ. ທ່ານຄິດວ່າມີອັນໃດບໍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃນທຸກວັນນີ້ຮຽນຈາກຕົວຢ່າງຄວາມຜິດຂອງພວກອິສະຣາເອັນທີ່ເຮັດໃຫ້ຫລັກຄວາມເຊື່ອຈິດຈາງລົງ?
10. ມີຫຍັງເປັນການທ້າທາຍຕໍ່ການຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນທຸກວັນນີ້? ທ່ານຈະຮຽນຈາກຄວາມຜິດຂອງພວກອິສະຣາເອັນແລະກາຍເປັນຄົນມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາຢ່າງຫລວງຫລາຍ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ໂຮເຊອາ 11:1-11;14:1-2
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ໂຮເຊອາ 11-14
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເໝືອນກັບຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ລໍຄອຍໃຫ້ລູກຫລົງຫາຍກັບຄືນ ພຣະເຈົ້າກໍມີ ນ້ຳພຣະທັຍຢາກສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄືນຜູ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະອົງ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮັດຢ່າງໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ລົງໂທດຕໍ່ຄວາມບາບ ແລະຜູ້ມີຄວາມເມດຕາຢາກສ້າງຄວາມສັມພັນທີ່ແຕກຮ້າວນັ້ນຄືນດີຂຶ້ນມາໃໝ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຕອບສນອງຕໍ່ພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັດຜິດເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ພວກອິສຣາເອັນບໍ່ໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈັກຢ່າງ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ໄປນັບຖືພຣະອື່ນ ແລະເຮັດຜິດຕໍ່ກັນແລະກັນ. ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພຣະເຈົ້າຍັງມີນ້ຳພຣະທັຍຮັກພວກເຂົາຢູ່ ແລະຍັງຢາກສ້າງຄວາມສຳພັນຂຶ້ນມາໃໝ່.

ລູກສາວກິກຂອງພຣະເຈົ້າເວລາລາວມີອາຍຸປະມານ 13 ປີ ເຫັນວ່າລາວມີອາລົມມັກຮ້າຍ ດັ່ງນັ້ນນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ວ່າເອື້ອຍມີອາລົມລະເບີດເໝືອນໄຟ. ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນພໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງລົງໂທດທຸກເທື່ອຕໍ່ລູກສາວໂດຍບອກລາວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຊຶ່ງເປັນການລົງໂທດ. ໃນເມື່ອທຸກຢ່າງດີຂຶ້ນແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນລາວມາໆໂຕະກິນເຂົ້າຮ່ວມກັນ. ລູກສາວກໍໄດ້ອອກມາແຕ່ຢຸດຮ້ອງໄຫ້ໃນຮ່ອມໃກ້ເຮືອນຄົວໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສົມຄວນກິນເຂົ້າ!” ແລະກໍກັບໄປໃນຫ້ອງນອນອີກ. ເຫັນວ່າລາວມີຄວາມເສັງໃຈຕໍ່ການກະທຳຜິດຂອງລາວແທ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າລູກສາວໄດ້ມີຄວາມຜິດເທົ່າໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມຢາກຄືນດີກັບລູກສາວທັງຫ້າຄົນ. ເຫັນວ່າຄວາມຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ລູກສາວນັ້ນມີຫລາຍກວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະການບໍ່ຟັງຄວາມຂອງພວກເຂົາ.

ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກອິສຣາເອັນນັ້ນເປັນການສົມຄວນແລ້ວທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດ. ໃນເມື່ອພຣະ

ເຈົ້າປະທານພຣະບັນຍັດໃຫ້ໂມເຊ, ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າການສາບແຂງຈະຕົກຖືກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໃຫ້ (ເບິ່ງ ພຣະບັນທຶກສອງ 28:1-68). ເຫັນວ່າຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຫັນປ່ຽນພວກອິສຣາເອັນເທົ່າໃດເພາະ ພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າໄປແລະບໍ່ນັບຖືຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງເລີຍ.

1. ຄວາມຮັກຂອງພຣະບິດາ: (ໂຮເຊອາ 11:1-4)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມີພາກສ່ວນໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກອິສຣາເອັນໂດຍເລີ່ມຕົ້ນເອີ້ນເອົາຄົນນຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາອັບຣາຮາມອອກຈາກການງຽມທີ່ນັບຖືພຣະຫລາຍອົງ (ໂຢຊວຍ 24:2), ພຣະອົງໄດ້ສະແດງ ພຣະອົງເອງຕໍ່ອັບຣາຮາມ ແລະກໍໄດ້ຕັ້ງຄຳພັນສັນຍາຂຶ້ນ. ຄຳສັນຍາອັນນຶ່ງກໍແມ່ນຄືໃຫ້ອັບຣາຮາມມີເຊື້ອ ສາຍຫລາຍແລະກາຍເປັນຊາດໃຫຍ່. ແຕ່ເຫັນວ່ານັ້ນເປັນຄຳຖາມຂອງຫລາຍຄົນເພາະຈາກຄອບຄົວດຽວ ຈະກາຍເປັນປະເທດໄດ້ຢ່າງໃດຖ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແລະນອງເລືອດຈາກຄົນພາຍນອກມາລົບກວນ.

ໃນປຶ້ມປະຖົມມະການ 24:26 ໄດ້ກ່າວວ່າຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າໄປປະເທດອີຢິບມີເຊື້ອສາຍນຳກັນ 70 ຄົນ. ຫລັງຈາກສີ່ສັດຕະວັດຕໍ່ມາໂມເຊໄດ້ພາພວກເຂົາອອກໄປນັ້ນມີປະຊາຊົນເປັນລ້ານ. ໃນເວລານັ້ນພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ແຕ່ເຫັນວ່ານັ້ນເປັນແຜນການແລະພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດ ຊື່. ໃນສະໄໝໂບຮານຈະບໍ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍເລີຍວ່າຈະມີຄົນແຕ່ງງານກັບສາວໃຊ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາເຊື້ອສາຍ ຂອງອັບຣາຮາມບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອປະປົນກັບຊາດອື່ນໆ. ໃນເມື່ອຄອບຄົວຂອງອັບຣາຮາມແຜ່ຫລາຍພໍທີ່ ຈະເປັນຊາດທີ່ສາມາດເພິ່ງຕົນເອງໄດ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນທາດ ແລະສັນຍາ ວ່າຈະຮັກສາເບິ່ງແຍງ ແລະຈັດຫາທຸກໆສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການເໝືອນພໍ່ຈັດຫາໃຫ້ຜູ້ເປັນລູກ. ພຣະເຈົ້າຍັງ ສອນໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍ່ຮິດສຸດ ແລະພວກເຂົາສາມາດມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ ໄດ້ໂດຍໃຊ້ກົດບັນຍັດ. ການທີ່ໃຫ້ກຽດແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ພວກອິສຣາເອັນຕ້ອງເປັນຕົວຢ່າງອັນດີ ໃນການເປັນຄົນສິນທັມເພື່ອຄົນອື່ນຈະປະຕິບັດເໝືອນກັນ.

ພວກອິສຣາເອັນບໍ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ຕາມພຣະປະສົງອົງຕາມຄຳສັນຍາ ແທນທີ່ພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ແລະເຊື່ອ ຟັງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນຫົວແຂງ ແລະກະບົດຊຶ່ງເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າບ້ອງກັນພວກເຂົາຈາກສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາ, ລ້ຽງດູ, ແລະປົວພະຍາດເວລາພວກເຂົາຢູ່ໃນພາວະສຸກເສີນ ພວກ ເຂົາຊ້າໄປຂອບໃຈນຳພຣະອື່ນໆຂອງໄທບ້ານໄທເມືອງຕ່າງໆ ແທນທີ່ຈະຂອບພຣະຄູນພຣະເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມ ຮັກ ຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະບິດາຜູ້ມີຄວາມຮັກ ແຕ່ເຫັນວ່າປະຊາກອນຂອງພຣະອົງຫັນຫລັງໃຫ້ພຣະອົງ ແລະແລ່ນຫີນຈາກພຣະອົງໄປ.

2. ຜົນຮ້າຍແຮງຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ: (ໂຮເຊອາ 11:5-7)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານທຸກສິ່ງທີ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກາຍສະບາຍໃຈ. ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດຈາກປະເທດອີຢິບ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ສ້າງ ບ້ານແບງເມືອງບໍ່ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງກະສັດຕ່າງດ້າວ. ຝູງຊົນຊາວອິສຣາເອັນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງ ພຣະສັນຍາພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງໂຢຊວຍ ພວກເຂົາເຫັນພຣະຄູນ ແລະຮູ້ຈັກຄູນຄ່າແລະເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ ພຣະເຈົ້າຕອດຊີວິດ (ເບິ່ງ ໂຢຊວຍ 24:31; ພຢດ 2:7). ຄວາມຊົງຈຳວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປົງບ້ອງຮັກສາແລະ

ລ້ງງດູຢ່າງດີນັ້ນຄ່ອຍໆຫາຍໄປຈົນເຖິງສັມຍຂອງຜູ້ປະກາພຣະທັມໂຮເຊອາ. ໃນເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ກຽດ ແລະຟັງຄວາມ ພຣະເຈົ້າເລີຍຍົກເອົາຍົດສັກອອກໄປຈາກຊີວິດແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນທຸກເໝືອນດັ່ງ ພວກເຂົາເຄີຍເປັນຂ້າທາດໃນປະເທດອີຢິບ. ແຕ່ຕອນນີ້ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຕົກໄປທາດຂອງປະເທດອັດຊີ ເຮັດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກອິສຣາເອັນປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າແລະຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄປ, ພຣະອົງກໍຍັງຮ້ອງພວກ ເຂົາວ່າເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ການທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ມີການລົງໂທດ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ຕັດພວກເຂົາອອກ. ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ທີ່ຮັກບໍ່ຍອມໃຫ້ລູກເດີນເຂົ້າໄປໃນທາງທີ່ມີພັຍອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົນເອງ. ເຊັ່ນ ນັ້ນແຫລະພຣະເຈົ້າກໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາກະບົດ, ມີໃຈໂອ້ອວດ ແລະບໍ່ສັດຊື່ ພຣະເຈົ້າເລີຍເຂົ້າໄປເຮັດ ໃຫ້ພວກເຂົາຢຸດທຳບາບ ແລະພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາຄືນດີກັບພຣະອົງ.

3. ຕີສອນດ້ວຍຄວາມເມດຕາ: (ໂຮເຊອາ 11:8-11)

ລູກຊາຍຜູ້ມີອາຍຸສີ່ປີຂອງຂ້າພະເຈົ້າມັກບໍ່ຟັງຄວາມ ຂ້າພະເຈົ້າພຍາຍາມຕີສອນລາວໂດຍບໍ່ໃຫ້ຫລິ້ນ ກັບເກມທີ່ລາວມັກແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ຜົນ ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳລາວວ່າຖ້າບໍ່ຟັງເທື່ອໜ້າຈຳເປັນຕ້ອງຕີ ດ້ວຍໄມ້ແສ້. ລາວດີແຕ່ຊົ່ວຄາວເວລາຂ້າພະເຈົ້າປັກຕາເບິ່ງ ເວລາບໍ່ເບິ່ງກໍເຮັດຄວາມຜິດເໝືອນເດີມ.

ພວກອິສຣາເອັນກາຍເປັນເໝືອລູກຊາຍນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ຫົວຊາຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນ ຜູ້ນຳພາຈົນໄດ້ພົບກັບຄວາມຈິບຫາຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາແລ້ວກໍເຕືອນອີກໂດຍສິ່ງຜູ້ປະກາດ ພຣະທັມມາຫາໂດຍກ່າວວ່າຖ້າບໍ່ຟັງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໂທດເຊັ່ນ: ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຝົນຕົກ, ຜົນລະ ປຸກແຫ້ງແລ້ງ, ມີພະຍາດເກີດຂຶ້ນ ແລະຊາດອື່ນມາປົກຄອງ (ເບິ່ງ ອາໂມດ 4:6-11). ເຫດຮ້າຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ ເກີດຂຶ້ນກໍແມ່ນການສາບແຊ່ງເພາະການບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັດຍັດ (ພຣະບັດຍັດທີສອງ 28:15 -68). ທະຫານຊາດອື່ນມາລົບກວນແຕ່ຍັງເຫັນວ່າພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ປະເສດພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ຫົວຊາຕໍ່ ກົດບັດ ຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະກໍປະຕິເສດຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າກໍເລົ່າພຣະທັຍໃນເມື່ອພວກອິສຣາເອັນຖືກທຳລາຍ ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນດີບໍ່ເປັນ ຄົນກະບົດ. ຄຳເວົ້າວ່າ “ປ່ຽນແປງ” ໃນຂໍ້ 8 ໝາຍຄວາມວ່າຫວນຄືນ ຫລື ຕ່າງຄືນ. ແມ່ນຄວາມທຸກພາຍ ໃນຈິດໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າມີເວລາເຫັນຄືນຂອງພຣະອົງຖືກທຳລາຍ.

ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຕໍ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງສເມີ. ພຣະອົງບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຂົາໂດຍບໍ່ໃຫ້ ມີການຄືນດີ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດພວກເຂົາຂຶ້ນກັບຄວາມຮູ້ສຶກ ແຕ່ຫົວໃຈສ່ວນເລິກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະຊອກທາງໃຫ້ພວກເຂົາຄືນດີກັບພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າດ້ວຍການ ບໍ່ເຊື່ອຟັງນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດ ແຕ່ການທຳລາຍນັ້ນບໍ່ເປັນການສິ້ນເນື້ອປະດາຕົວເໝືອນກັບສອງ ເມືອງ ອັດມາ ແລະ ເຊບິວອີມ ເວລາພຣະເຈົ້າສິ່ງໄຟມາທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມແລະໂກໂມຣາ. (ພຣະບັດ ຍັດທີສອງ 29:23). ຫລັງຈາກການຕີສອນນີ້ແລ້ວພວກອິສຣາເອັນກໍຍັງເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນຍອມຟັງສຽງ ແລະຍອມຮັບເອົາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຢຳເກງ. ໃຫ້ຫວນຄືນໄປ ເບິ່ງເຮືອງຂອງນາງໂກເມີ ນາງກັບຄືນໄປບ້ານ ແລະຫາຄືນຮັກຜູ້ເປັນສາມີ (ໂຮເຊອາ 1-3). ໂຮເຊອາ

11:11 ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໂດຍສັນຍາວ່າຖ້າໃຜກັບຄືນມາເພາະໄດ້ຍິນສຽງເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າກໍເປີດປະຕູຮັບຕ້ອນຜູ້ນັ້ນສເມີ.

4. ຖິ້ມຄວາມຜິດ ແລະກັບຄືນດີ: (ໂຮເຊອາ 14:1-2)

ຫລັງຈາກມີສຽງເຕືອນຢ່າງຮ້າຍແຮງແລ້ວ ຕໍ່ມາກໍໄດ້ຍິນຄໍາຮ້ອງຂໍຢ່າງສຸພາບໃຫ້ກັບຄືນມາອີກ. ເໝືອນກັບຜົວຜູ້ມີຄວາມຮັກແທ້ ຫລືເໝືອນຜູ້ເປັນພໍ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ລູກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຮັບເອົາຊີວິດແລະພຣະພອນໂດຍການກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາໄດ້ຖືກຊັກຈູງໄປນັບຖືພຣະອື່ນ ເໝືອນຄົນຫລິ້ນຊູກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ເລືອກໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນມາຫາແລະພຣະອົງຍັງໃຫ້ເຂົາມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງອີກ. ເໝືອນກັບໂຮເຊອາໄດ້ອະພັຍໃຫ້ເມັງຜູ້ຫລິ້ນຊູ ລາວໄດ້ເປັນຄົນຈ່າຍຄ່າທີ່ທັງໝົດແລະນໍາມາກັບບ້ານ. ພຣະເຈົ້າກໍຢາກໃຫ້ຄົນຂອງພຣະອົງຊໍາຮະຕົນເອງເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ກັບຄືນໄປຫາພຣະອົງອີກຄັ້ງນຶ່ງ.

ການເອີ້ນໃຫ້ກັບຄືນໃນຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ບອກທິດທາງໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ. ຄໍາເອີ້ນນີ້ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ກັບຄືນມາຊຶ່ງ ແຕ່ແມ່ນກັບມາໂດຍການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ປະຖິ້ມຈິດໃຈກະບົດ ແລະອ່ອນຍອມຕໍ່ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເຊື່ອຟັງເທົ່ານັ້ນ. ຍັງບໍ່ທັນຊໍາເກີນໄປທີ່ຈະກັບຄືນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຍິນດີ ແລະຮັບເອົາພຣະພອນໃນການຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຄວນຢຸດກະທໍາຄວາມຜິດບາບຢ່າງໄວ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ຍອມຜິດໂດຍທັນຫລັງໃສ່ຄວາມບາບ ແລະທັນຫ້າມາຫາພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າພວກອິສຣາເອັນຕ້ອງມີຄວາມເສັງໃຈທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດ ບໍ່ໄດ້ຟັງຄວາມພຣະເຈົ້າທີ່ໄປນັບຖືພຣະອື່ນ. ພວກເຂົາຄວນເປັນຕົວຢ່າງດີຕໍ່ຄົນອື່ນໃນການເປັນຄົນທຸ່ງທັມເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໃຫ້ກຽດແລະນັບຖືພຣະເຈົ້າ.

ໂຮເຊອາໄດ້ກ່າວເຖິງຄໍາອ້ອນວອນທີ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງຄື: ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອົາຄວາມຜິດອອກໄປ ແລະພຣະເຈົ້າບອກພວກເຂົາໃຫ້ມີການປ່ຽນຈິດໃຈເພື່ອກາຍເປັນຄົນສິນທັມ. ພວກເຂົາຄວນນໍາຂອງຖວາຍບູຊາມາເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງຊອບພຣະທັຍ; ບໍ່ແມ່ນເອົາສັດມາເຜົາຖວາຍ ແຕ່ແມ່ນການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ແທ້, ມີການຂອບພຣະຄຸນ, ແລະຍົກຍ້ອງສັດເສີນເກີດຂຶ້ນຈາກຈິດໃຈ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ກັບຄືນເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກອິສຣາເອັນຍັງດີ້ດານສືບຕໍ່ປະຕິເສດພຣະອົງ ຜູ້ເປັນສາມີ, ເປັນບິດາ, ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ. ດຽວນີ້ພຣະເຈົ້າຍັງອໍາແຂນຮັບຕ້ອນຜູ້ຕ້ອງການເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມອະພັຍໂທດຈາກຄວາມຜິດບາບຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຖ້າພວກເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 8:14-16), ພວກເຮົາຄວນຮູ້ແນ່ເຖິງຄວາມຮັກ, ຄວາມເປັນຫວ່ງ, ການເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູຕໍ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຄວນເຊື່ອໃນຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງວ່າທຸກສິ່ງເກີດຂຶ້ນເພື່ອເປັນການດີຕໍ່ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອ (ໂຣມ 8:28).

ຖ້າພວກເຮົາຮຽນນໍາຄວາມຜິດຂອງພວກອິສຣາເອັນ ແລະເອົາຈິດໃຈເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະມີຊີວິດຢ່າງຄົບບໍຣິບູນ. ພຣະຄຸນແລະຊີວິດອັນຕອດໄປແມ່ນຂອງຂວັນອັນ

ປະເສີດຈາກພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 6:23; ເອເຟໂຊ 2:8) ແລະບໍ່ສາມາດຖອດຄືນ (ໂຣມ 11:29). ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບິດາເວລາມີຄວາມຕ້ອງການໃນຊີວິດ, ຮູ້ແກ່ໃຈເທິງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງ ແລະຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງສໍາເລັດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ

11. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນບໍ່ຮັກສາຄໍາສັນຂອງພຣະເຈົ້າ?
12. ຖ້າວ່າພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັກ ແລະເມດຕາ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍອມໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຖືກທໍາລາຍ?
13. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຄືນດີຫລາຍກວ່າການລົງໂທດຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະອົງ?
14. ຄໍາສັນຍາຂອງພວກອິສຣາເອັນຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແຕກຕ່າງກັບຄໍາສັນຍາໃໝ່ວ່າຈະໃຫ້ອະພິຍໂທດໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງອົງພຣະຄຣິດຢ່າງໃດ?
15. ຄໍາສັນຍາຂອງພວກອິສຣາເອັນນັ້ນຄືຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ທ່ານເດມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດຕໍ່ຄໍາສັນຍາໃນພຣະໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ?
16. ທ່ານເຄີຍໄດ້ປະສົບກັບພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່? ທ່ານຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າການອະພິຍຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນການພຽງພໍທີ່ຈະລືບລ້ຽງຄວາມບາບທີ່ຜ່ານມາ, ໃນປັດຈຸບັນ ແລະໃນອະນາຄົດຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເບື້ອພຣະທັຍ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊາຢາ 1:1-20

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ເອຊາຢາ 1:1-20

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ບໍ່ມີກິຈການທາງສາສນາໃດໆທີ່ຈະມາແທນການດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ການເຮັດຢ່າງຍຸດຕິທັມແລະການດູແລຄວາມຍາກຈົນກໍ່ສາມາດຈະມາແທນທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ອີກດິນປານໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະຍອມຮັບວ່າ ກິຈການທາງສາສນາໃດໆຈະບໍ່ສາມາດມາແທນການດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮູ້ວິທີທີ່ຈະຕອບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະການໃຫ້ເຮັດຢ່າງຍຸດຕິທັມແລະການດູແລຄົນຍາກຈົນ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າຊົງຟ້ອງວ່າໄພພິບັດຂອງພຣະອົງ ພຍາຍາມເອົາກິຈການທາງສາສນາມາແທນການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອບໍ່ນານມານີ້, ມີໂບດແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ມີສະມາຊິກຢ່າງຫລວງຫລາຍ ມີລາຍການດີໆທັງເຈັດວັນ ແຕ່ຊີວິດຂອງສະມາຊິກສ່ວນຫລາຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ; ກິຈການທາງສາສນາບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຮືອງຈິດວິນຍານ; ຄວາມເຊື່ອບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດປະຈຳວັນໃນຄອບຄົວ, ທີ່ທຳການ, ທີ່ໂຮງຮຽນ, ແລະທີ່ອື່ນໆ. ໃນທີ່ສຸດພວກຜູ້ນຳໃນໂບດນີ້ພາກັນຕື່ນຕົວ ແລະໄດ້ຫາວິທີທາງເພື່ອຊ່ວຍສະມາຊິກໃຫ້ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນການເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນບົດຮຽນນີ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາໄດ້ທຳນວາຍໃສ່ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ດາແລະກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ປະຊາຊົນມີກິຈການຫລາຍໆຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຄວາມເຊື່ອນັ້ນບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ. ໃນພຣະທັມເອຊາຢາ 1, ຜູ້ປະກາດໄດ້ບອກວ່າປະຊາຊົນບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ດິນແດນເປົ່າຮ້າງ, ພິທີສາສນາທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ແລະຂາດການໃຫ້ເຫດຜົນ.

1. ປະຊາຊົນບໍ່ເຂົ້າໃຈ: (ເອຊາຢາ 1:1-3)

ພຣະທັມເອຊາຢາປະກອບດ້ວຍພຣະນິມິດຫລາຍໆຢ່າງ ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ເຫັນ. ນິມິດເປັນເຮືອງເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະທັມເອຊາຢາບົດທີ່ໜຶ່ງເປັນຄຳຂວັນຂອງ

ພຣະທັມເອຊາຢາແຕ່ບົດທີ 1 ເຖິງ 39 ຊຶ່ງເວົ້າເຖິງການລະເມີດພຣະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອັນ, ການພິພາກສາສໍາລັບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະຄໍາເຫັນກ່ຽວກັບຜູ້ທີ່ຍັງຊອບທັມຢູ່.

ເອຊາຢາເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນສັມຍທີ່ອຸສຊີຢາ, ໂຢທາມ, ອາຣັສ, ແລະເຣເຊກີຢາ, ເປັນກະສັດຂອງຢູດາ. ທ່ານໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນ ແລະໄດ້ເລີ່ມປະກາດໃນປີສຸດທ້າຍຂອງກະສັດອຸສຊີຢາ; ພຣະທັມເອຊາຢາ 6: 1 ບອກວ່າ, “ໃນປີທີ່ກະສັດອຸສຊີຢາສິ້ນພຣະຊົນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທັບເທິງບັນລັງສູງແລະສະຫງ່າຣາສີ ແລະເຄື່ອງສລອງຂອງພຣະອົງໄດ້ເຕັມພຣະວິຫານ.” ເອຊາຢາເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຮະຫວ່າງປີ 742 ເຖິງ 701 ກ່ອນ ຄ.ສ; ທ່ານໄດ້ປະກາດໃນຕອນທີ່ສະພາບການໃນຢູດາກຳລັງຊຸດໂຊມລົງ ຫລັງຈາກຄວາມຮຸ່ງເຮືອງແລະພົ້ນຄົງໃນສັມຍຂອງກະສັດອຸສຊີຢາ. ໃນຕອນນີ້, ປະເທດອັສຊີເຮັງກຳລັງມີອໍານາດແລະກຳລັງຂຍາຍອານາເຂດແລະໄດ້ສ້າງຄວາມຍ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ໃຫ້ຢູດາ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອີ້ນໃຫ້ຟ້າສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ຈຶ່ງເປັນພຍານກັບພຣະຄໍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໝືອນກັບວ່າກຳລັງຢູ່ໃນສານຕັດສິນ (ຂໍ້ 2). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຄຳຄວນເຖິງການເຮັດບາບແລະການກະບົດຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ງົວຄວາຍມັນຍັງຮູ້ຈັກເຈົ້າຂອງ ລໍກໍຮູ້ຈັກບ່ອນນາຍມັນເອົາໄປລ້ຽງ ແຕ່ອິສຣາເອນໄພ່ພົນຂອງເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍ” (ຂໍ້ 2-3). ອິສຣາເອນໄດ້ລືມພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງດູແລຮັກສາພວກເຂົາຕລອດມາ. ພວກເຮົາອາດຈະເຂົ້າໃຈຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າເພາະປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງ.

ໃນຖານະຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນສັມຍນີ້. ການເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າມີທັງກຽດແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນພວກເຮົາແລະໃນຂະນະດຽວກັນພຣະອົງກໍຊົງໃຫ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບດ້ວຍ.

2. ດິນແດນເປົ່າຮ້າງ: (ເອຊາຢາ 1:4-9)

ຄຳວ່າ “ໂອ” ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນຂໍ້ 4 ບອກເຖິງຄວາມເຈັບປວດແລະເຫລືອໃຈ. ພຣະຄຳໄດ້ອະທິບາຍສະພາບຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຊົນຊາດບາບໜາ, ເຜົາພັນຜູ້ເຮັດຊົ່ວ, ລູກຫລານຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມ, ແລະເປັນຊົນຊາດທີ່ “ໄດ້ປະຖິ້ມແລະຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າອົງບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງອິສຣາເອນ.”

ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນກະບົດ: 1. ພວກເຂົາເປັນເໝືອນໂຈນຜູ້ຮ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບແຜຈາກໂທດເພາະຄວາມຜິດຂອງເຂົາ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ຫົວຂອງເຈົ້າມີແຕ່ບາດ ຈິດໃຈກໍເຈັບຂ້າຕັ້ງແຕ່ຕົນເຖິງຫົວ ທົ່ວຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າບໍ່ມີບ່ອນໃດປອດ ມັນມີແຕ່ບ່ອນພິກຂ້າດຳຂຽວ ແລະເປັນແຜບາດ” (ຂໍ້ 5-6). 2. ບ້ານເມືອງຂອງພວກເຂົາກໍເປົ່າຮ້າງ ແລະ “ຫົວເມືອງທັງຫລາຍຖືກເຜົາໄຫມ້ຍັງແຕ່ດິນ ຊາວຕ່າງປະເທດໄດ້ເຂົ້າຍຶດຄອງ ແລະທຳລາຍທຸກໆສິ່ງຖິ້ມຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກໍປະຖິ້ມໄວ້ເປັນນະຄອນຖືກ

ເຂົາປົດລ້ອມ ແລະປາສຈາກແນວປ້ອງກັນເຫມືອນຕູບຄົນເຝົ້າສວນອະງຸ່ນ ຫລືເຫມືອນຖຽງໄຮ່ຫມາກແຕງກວາ” (ຂໍ້ 7-8).

ເອຊາຢາ 1: 9 ເວົ້າເຖິງການຊົງທໍາລາຍເມືອງໂສດົມ ແລະເມືອງໂກໂມຣາຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທໍາລາຍໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີຫຍັງເຫລືອຢູ່ (ປຖກ 19:1-29). ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງສະແດງຄວາມເມດຕາຈຶ່ງຊົງປ່ອຍໃຫ້ມີປະຊາກອນບາງສ່ວນເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງສ້າງສີໂອນຈາກຜູ້ຊອບທັມທີ່ຍັງເຫລືອ.

ໃນຊົ່ວຊີວິດຂອງຜູ້ປະກາດເອຊາຢາ ທ່ານໄດ້ເຫັນການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງສອງຄັ້ງ; ຄັ້ງທີໜຶ່ງ, ໃນປີ 735 ກ່ອນ ຄ.ສ, ກະສັດອາຮາດຂອງຢູດາໄດ້ຖືກບັງຄັບໂດຍກະສັດທິກລັດປີເລເສີໃຫ້ໄປຂຶ້ນກັບອັສຊີເຮັງ (2 ກະສັດ 16: 5-9); ຄັ້ງທີສອງ, ໃນປີ 701 ກ່ອນ ຄ. ສ, ກະສັດເຊນນາເຄີຣິບຂອງອັສຊີເຮັງໄດ້ຍົກທັບມາຄຸກຄາມກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງຊ່ວຍໃນເທື່ອນີ້, ຢູດາກໍຄົງກາຍເປັນເມືອງຂຶ້ນຂອງອັສຊີເຮັງອີກ (ເອຊາຢາ 36: 1—37: 38; 2 ກະສັດ18: 13—19: 37). ເຖິງປານນັ້ນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຍັງພາກັນບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄໍາເຕືອນຂອງພຣະອົງ.

ບາງຄັ້ງພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລໍາບາກເພາະເຫດການທີ່ເຮົາຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້; ແຕ່ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາພົບຄວາມທຸກລໍາບາກເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາເອງ. ໃນມື້ນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາເຊົາເຮັດການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ທັນໜ້າເຂົ້າຫາພຣະອົງແລະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ.

3. ພິທີສາສນາທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ: (ເອຊາຢາ 1:10-17)

ໃນຂໍ້ 11-16, ຜູ້ປະກາດເອຊາຢາບັລຍາຍເຖິງຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງຄວາມຜິດບາບຊຶ່ງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ຕາມປົກຕິແລ້ວປະຊາຊົນຈະພາກັນໄປພຣະວິຫານທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອນໍາເຄື່ອງຖວາຍໄປໃຫ້ພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະນໍາແກະ, ງົວ, ແພະ, ຫລືແບ້ ພ້ອມດ້ວຍນໍ້າມັນຂອງສັດໄປເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ໃຜບອກໃຫ້ນໍາເອົາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາໃຫ້ເຮົາໃຜບອກໃຫ້ເຂົ້າມາຢຽບຢໍາພຣະວິຫານຂອງເຮົາ” (ຂໍ້ 12). ພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າການຖວາຍບູຊາຂອງປະຊາຊົນ “ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ,” ກິນທູບຄວັນທຽນເປັນ “ໜ້າກຽດຊັງ,” ແລະງານຊຸມນຸມ “ຊົ່ວຮ້າຍ” (ຂໍ້ 13). ປະຊາຊົນຫວັງວ່າງານສລອງຕ່າງໆຈະເປັນທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ວັນບໍຣິສຸດຂອງເຈົ້າມັນເປັນພາຣະອັນຫນັກຫນ່ວງສໍາລັບເຮົາ” (ຂໍ້ 14).

ຂໍ້ 15 ໃຫ້ທັສນະຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບການອ້ອນວອນອະທິຖານຂອງປະຊາຊົນ; “ເມື່ອເຈົ້າຍົກຍໍມີຂຶ້ນອ້ອນວອນຕໍ່ເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ຫລຽວເບິ່ງ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະອ້ອນວອນຍົດຍາວປານໃດກໍຕາມ ເຮົາກໍຈະບໍ່ຟັງເພາະວ່າມີຂອງເຈົ້າເປີ້ເປື້ອນດ້ວຍເລືອດ.” ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ “ຈົ່ງຊໍາຮະລ້າງຕົວເຈົ້າໃຫ້ສະອາດໃຫ້ຢຸດການກະທໍາຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຮົາເຫັນຢູ່ນີ້ເສັ້ງ” (ຂໍ້ 16-17). ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ປ່ຽນແປງ ແລະໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່. ການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ຈະນໍາສູ່ການປ່ຽນແປງທີ່ແທ້ຈິງ.

4. ການໃຫ້ເຫດຜົນ: (ເອຊາຍາ 1:18-20)

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນປະຊາກອນຂອງພຣະອົງວ່າ “ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາມາເວົ້າກັນເທາະ.” ໃນທີ່ນີ້ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊວນພວກເຂົາໃຫ້ມາລົມກັນຫລິ້ນ ແຕ່ໄດ້ເຊີນພວກເຂົາໃຫ້ມານັ່ງຄິດພິຈາລະນາເລື່ອງຕ່າງໆເໝືອນກັບຢູ່ໃນສານສູງ. ພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມຮັກແລະເມດຕາກັບພວກປະຊາຊົນໂດຍໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ “ເຖິງແມ່ນບາບຂອງເຈົ້າຈະເປັນສິແດງ ເຮົາກໍຈະລ້າງໃຫ້ຂາວສະອາດເໝືອນນວນຝ້າຍ ແລະເຖິງມັນຈະແດງເຂັ້ມ ເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ຂາວເໝືອນຂົນແກະ” (ຂໍ້ 18). ພຣະເຈົ້າຊົງພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍາຍແລະລືມທຸກຢ່າງ.

ຄໍາສເນີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຕອນນີ້ແມ່ນໃຫ້ປະຊາຊົນເປັນຜູ້ເລືອກເອົາ; ຖ້າພວກເຂົາຍອມເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າ “ເຈົ້າຈະໄດ້ກິນຂອງດີໃນແຜ່ນດິນ ແຕ່ຖ້າປະຕິເສດແລະດີ້ດຶງ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບໂທດເຖິງຕາຍ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ” (ຂໍ້ 19-20).

ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງສັນຍາເຊັ່ນນັ້ນໃນມື້ນີ້; ພວກເຮົາຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະອົງ. ໃນຂະນະດຽວກັນພຣະອົງຊົງພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍາຍຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາບໍ່ວ່າຄວາມບາບນັ້ນຈະນ້ອຍຫລືໃຫຍ່.

ບົດຮຽນສໍາລັບຊີວິດ:

ຄໍາຖາມ: ພວກເຮົາໄປໂບດເພື່ອເປັນພິທີເທົ່ານັ້ນບໍ່ ຫລືພວກເຮົາພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ? ພວກເຮົາເອົາພິທີທາງສາສນາຕ່າງໆ ມາແທນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າບໍ່? ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສັມພັນກັບພຣະຄຣິດປ່ຽນແປງຊີວິດ; ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ເຊື່ອຟັງ.

ພຣະຄໍາໃນເອຊາຍາຕອນນີ້ຊັກຊວນພວກເຮົາໃຫ້ພິຈາລະນາຕົວເອງ. ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມຄິດແລະການກະທໍາຂອງຕົນໃຫ້ດີ; ພວກເຮົາສັດຊື່ໃນວຽກງານ ແລະໃນຄອບຄົວບໍ່? ພວກເຮົາໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມກັບຄົນທຸກຍາກບໍ່? ພວກເຮົາມີໃຈເພື່ອແຜ່ກັບຄົນທີ່ທຸກລໍາບາກບໍ່?

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນຖານະປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະອົງເລື່ອງໃດແດ່?
2. ຄວາມບາບນໍາຄວາມພິນາດມາສູ່ປະຊາຊົນແນວໃດແດ່? ເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າບໍ່ຍອມຟັງຄໍາເຕືອນ?
3. ພິຈາລະນາເບິ່ງທ່າທີຂອງທ່ານໃນເວລານະມັສການ; ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຈະຕ້ອງປ່ຽນແປງ?
4. ການນະມັສການພຣະເຈົ້າຄວນຈະຊ່ວຍພວກເຮົາເລື່ອງໃດແດ່?

ຖ້າທ່ານກໍາລັງນັ່ງລົມກັບພຣະເຈົ້າ, ທ່ານຄິດວ່າພຣະອົງຈະເວົ້າຫຍັງກັບທ່ານແດ່? ທ່ານຈະຕອບພຣະອົງຢ່າງໃດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ຄວາມສັບສົນສໍາລັບພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄໍາພິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊາຢາ 5: 1-13; 18-23

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາພິ: ເອຊາຢາ 5

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຄຸນໄດ້ຊົງປະທານສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດແນວທາງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະເຮັດຕາມທາງຂອງຕົວເອງ, ແລະຜົນຮັບກໍຕິດຕາມມາ.

ຄໍາຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຊົງເຮັດຫຍັງອີກແດ່ ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອປຽບທຽບເບິ່ງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທໍາໃນຊີວິດຂ້ອງ ແລະສິ່ງທີ່ຂ້ອງຄວນຈະເຮັດເພື່ອຕອບແທນ.

ຄໍານໍາ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບໍລິຍາເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອດູແລປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງປະທານສິ່ງທີ່ດີເລີດສໍາລັບພວກເຂົາ. ເປັນເລື່ອງໝ້າເສົ້າເພາະໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະໄດ້ນໍາຕົວເອງໄປສູ່ການພິພາກສາ.

ໃນບົດຮຽນນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງຄໍາຄວນໃນການປະພຶດຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກພວກເຂົາ ແລະໄດ້ຊົງປະທານທຸກຢ່າງສໍາລັບຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນສວຍໂອກາດໃຊ້ສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ແບບເຫັນແກ່ຕົວ ແລ້ວພາກັນເປັນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະຄໍາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງປະກາດວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກການພິພາກສາ.

1. ບົດເພາສວນອະງຸ່ນ: (ເອຊາຢາ 5: 1-7)

ພຣະທັມ 5: 1-7 ເປັນບົດເພັງ; ຜູ້ປະກາດເອຊາຢາໄດ້ຮ້ອງເພັງນີ້ໃຫ້ຊາວອິສຣາເອັນຟັງ ເພື່ອນໍາພວກເຂົາໄປສູ່ເລື່ອງສໍາຄັນຂອງພຣະຄໍາໃນຕອນນີ້. ຂໍ້ 1-2, ບໍລິຍາວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນຜູ້ໄດ້ຈັດຕຽມສວນຂອງຕົນເພື່ອຜູ້ລູກ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກເອົາເນີນພູອັນອຸດົມສົມບູນ ແລະໄດ້ຊົງຈັດຕຽມດິນໃຫ້ລະອຽດ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງປູກອະງຸ່ນພັນດີເລີດ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຫໍຍາມ; ໃນສມັຍບູຮານ, ເຈົ້າຂອງສວນຈະສ້າງຫໍຍາມ ແລະພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນເມື່ອໃກ້ເວລາເກັບກ່ຽວ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂະໂມຍມາລັກອະງຸ່ນ. ນອກນັ້ນເຈົ້າຂອງສວນຈະສະກັດຫິນໃຫ້ເປັນບໍ່ສໍາລັບບົບຫມາກອະງຸ່ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນກໍແມ່ນການລໍຄອງການເກັບກ່ຽວ.

ໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງ 5: 2, ພຣະຄໍາໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຝົ້າຄອຍເພື່ອຈະເກັບຜິລອະງຸ່ນຊັ້ນດີ. ແຕ່ພຣະຊົງຊົງເສັ້ນພຣະທັຍເມື່ອພຣະອົງ “ໄດ້ຮັບໜ້າກອະງຸ່ນສົມຫມົດ.” ອະງຸ່ນທີ່ບໍ່ເປັນປໂຍດສໍາລັບກິນ ຫລືເຮັດເຫລົ້າ.

ຂໍ້ 5:3-4, ນໍາຜູ້ຟັງສູ່ເຮືອງສໍາຄັນ; “ຊາວເຢຣູຊາເລັມ ແລະຄົນຢູດາເອີຍ ຈົ່ງພິຈາຣະນາເບິ່ງດູວ່າລະຫວ່າງຂ້າພະເຈົ້າກັບສວນອະງຸ່ນ” (ຂໍ້ 3); ພຣະຄໍາພິບາງສະບັບຂຽນໃນຕອນນີ້ວ່າ “ຈົ່ງຕັດສິນຄວາມລະຫວ່າງເຮົາກັບສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ.” ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຈົ້າຂອງສວນບໍ່ໄດ້ເຮັດເພື່ອໃຫ້ສວນເກີດຜົນດີ? ໃນຕອນນີ້, ຜູ້ຟັງສວນຫລາຍຈະຕ້ອງໃຈຮ້າຍເມື່ອສວນອະງຸ່ນບໍ່ໄດ້ຜິດຜົນຕາມສົມຄວນ.

ໃນຂໍ້ 5: 5-6, ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ຕັດສິນສວນອະງຸ່ນຂອງຕົນວ່າ, “ບັດນີ້ ສົມຄວນແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະທໍາກັບສວນອະງຸ່ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນີ້ ຄືຈະຮີ້ໜາມແລະຮີ້ທີ່ລ້ອມມັນນັ້ນອອກ ເພື່ອໃຫ້ສັດປ່າມາກິນແລະຢຽບຢໍາຖິ້ມເສັ້ນ. ຈະປ່ອຍໃຫ້ຫຍ້າເກີດຂຶ້ນຈົນເຕັມ ຈະບໍ່ລິແຫນງຫລືພວນດິນ ແຕ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ເຄືອແລະກົກໜາມປົ່ງຂຶ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ຝົນຕົກລົງມາຮ່າສວນນີ້.” ສລຸບວ່າເຈົ້າຂອງສວນຈະປ່ອຍໃຫ້ສວນທີ່ໄຮປໂຍດເປັນດິນແຫ້ງແລ້ງ.

ຂໍ້ 5: 7 ເປັນຈຸດເດັ່ນຂອງເຮືອງທັງໝົດ ແລະໄດ້ອະທິບາຍບົດເພັງນີ້ໂດຍລະອຽດວ່າ, “ອິສຣາເອນແມ່ນສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຢັ່ງໃຫຍ່ ຄົນຢູດາແມ່ນເບັ້ງອະງຸ່ນທີ່ພຣະອົງຊົງປູກໄວ້ ພຣະອົງຊົງມຸ່ງຫວັງໃຫ້ເຂົາເຮັດຊອບທັມ ແຕ່ຊົງໄດ້ຍິນຄົນຮ້ອງຂໍຄວາມຍຸດຕິທັມ.” ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການເຫັນຄວາມຍຸດຕິທັມຖ້າມາກາງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພຣະອົງຊົງພົບຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ, ການຫລັ່ງເລືອດ, ແລະການຂົ່ມເຫງຄົນທຸກຍາກ ແລະຄົນຕໍ່າຕ້ອຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາເກີດຜົນທີ່ດີໃນສັມຍນີ້.

2. ວິບັດທິກຢາງ: (ເອຊາຢາ 5: 8-13, 18-23)

ວິບັດໝາຍເຖິງຄວາມຈົບຫາຍ, ຄວາມທຸກລໍາບາກ, ຫລືເຄາະຮ້າຍ. ຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງວິບັດມາໄສ່ຄົນທິກຢາງພວກທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະອົງ.

ພວກທີ່ນຶ່ງແມ່ນເຈົ້າຂອງດິນຜູ້ກອບໂກຍຊື້ດິນຈາກຄົນຂັດສິນຈົນຫລາຍໆຄົນບໍ່ມີບ່ອນອາສັຍແລະບ່ອນປູກຝັງ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າ, “ແນ່ນອນເຮືອນຫລາຍຫລັງຈະຕ້ອງຮ້າງເປົ່າ ເຮືອນໃຫຍ່ເຮືອນງາມຈະບໍ່ມີຄົນອາສັຍເພາະວ່າສວນອະງຸ່ນຊາວຫ້າໄຮ່ຈະໄດ້ຜົນແຕ່ພຽງບັບ (Bath) ດຽວແລະເມັດພືດໂຮເມີຈະໃຫ້ຜົນແຕ່ເອຟາດຽວ” (5: 8-10).

ພວກທີ່ສອງແມ່ນພວກຄົນຮຸ່ງມີທີ່ບໍ່ເຮັດຫຍັງນອກຈາກຫາຄວາມສຸກສໍາຮານດ້ວຍການກິນແລະດື່ມແຕ່ເຊົ້າຮອດຄໍ່າ ແລະ “ເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຫລືພິຈາຣະນາສີພຣະ

ຫັດຂອງພຣະອົງ” (5: 11-12). ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຊົນຊາດຂອງເຮົາຈຶ່ງຕົກໄປເປັນຊະເລີຍເພາະ
ຂາດຄວາມຮູ້ ຜູ້ມີກຽດຂອງເຂົາກໍ່ຫົວ ແລະສາມັນທັມມະດາຂອງເຂົາກໍ່ຈະຕາຍຍ້ອນຫົວນີ້...” (5:13-17).

ພວກທີ່ສາມແມ່ນພວກຜູ້ບໍ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ (5: 18-19). ພວກເຂົາລາກຄວາມບາບແລະຄວາມຊົ່ວຊ້າໄປກັບ
ຕົວພວກເຂົາເໝືອນກັບລາກສັດ; ພວກເຂົາພາກັນເຍາະເຍີ້ຍແລະລັ່ງລັ່ງຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ, “ໃຫ້ພຣະອົງ
ຮັບຮ້ອນ ໃຫ້ພຣະອົງເລັ່ງງານຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເຫັນ ໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງອົງຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດແຫ່ງອິສະຣາ
ເອນສະເດັດມາໃກ້ ຂໍໃຫ້ມາເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮູ້.”

ພວກທີ່ສີ່ແມ່ນພວກຜູ້ໃຊ້ສະຕິປັນຍາຖືກຖຽງຮ້າຍວ່າດີ (5:20), “ວິບັດແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮຽກຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍວ່າຄວາມດີ ແລະຄວາມດີວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຜູ້ຖືເອົາວ່າຄວາມມືດເປັນຄວາມສະວ່າງ ແລະຄວາມສະ
ວ່າງເປັນຄວາມມືດ...”

ພວກທີ່ຫ້າແມ່ນພວກຜູ້ທີ່ອວດສລາດ; ພຣະເຈົ້າຊົງຕັດອີກວ່າ “ວິບັດແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສລາດໃນສາຍຕາ
ຂອງຕົນເອງ ແລະສຽບແຫລມໃນສາຍຕາຂອງຕົນ” (5: 21).

ພວກທີ່ຫົກແມ່ນພວກຜູ້ອວດເກັ່ງ (5: 22-24). ພວກເຂົາຄິດວ່າຕົວເອງ “ເປັນວິຣະຊົນໃນການດື່ມເຫລົ້າອະ
ງຸ່ນ ແລະເປັນຄົນເກັ່ງໃນການດື່ມເຫລົ້າ.” ແລະພວກເຂົາພາກັນ “ປ່ອຍຕົວຄົນທຳຜິດເພາະເຂົາຮັບສິນບົນ
ແລະເອົາຄວາມຍຸດຕິທັມໄປຈາກຜູ້ປາສຈາກຄວາມຜິດ.”

ຂໍ້ 24-30 ອະທິບາຍຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກຜູ້ສັ່ໂກງ; “ເຫດສັນນັ້ນ ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງພຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກສູ້ເຂົາແລະຕີເຂົາ
...ພຣະອົງຈະຊົງທຳສັນຍາໃຫ້ແກ່ປະຊາຊາດທີ່ທ່າງໄກ ແລະຊົງຜິວພຣະໂອດຮຽກເຂົາມາຈາກທີ່ສຸດປາຍ
ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະເຂົາມາຢ່າງໄວໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ” (5:25-26). ໃນຕອນນີ້, ຜູ້ປະກາດເອຊາຢາອາດຈະຄິດ
ເຖິງປະເທດອັສຊີເຮັງຊຶ່ງມີກຳລັງທະຫານແລະອາວຸດດີກວ່າປະເທດໃດໆໃນສະໄໝນັ້ນ (5:28-30).

ວິບັດທີ່ຫົກທີ່ຜ່ານມາແມ່ນແນໃສ່ຄົນທີ່ຮັ່ງມີແລະເຫັນແກ່ຕົວ; ບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນຮັ່ງມີ,
ບາງຄັ້ງພຣະອົງໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ມີອຳນາດຂົ່ມເຫງຄົນທຸກຍາກຊົ່ວຄາວ; ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງຈະຕັກ
ເຕືອນພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາຈະຖືກການພິພາກສາ. ພຣະຄຳຕອນນີ້ກໍ່ມີຄຳເຕືອນສຳລັບພວກເຮົາທີ່ກຳລັງຢູ່
ໃນຍຸກວັດຖຸນິຍົມຊຶ່ງສແວງຫາຊັບສົມບັດແລະຄວາມສຸກສະຫລາຍກວ່າຢ່າງອື່ນໆ.

ພຣະຄຳສຳລັບຊີວິດ

ບົດຮຽນນີ້ຊັກຊວກພວກເຮົາໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງການປະພຶດຂອງເຮົາ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ພຣະພອນຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍ. ຄຣິສຕຽນໃນອະເມຣິກາເໜືອຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມມັ່ງຄັ້ງສົມບູນທີ່ຫລາຍປະເທດໃນໂລກ

ຄິດບໍ່ເຖິງ. ພວກເຮົາມີບ່ອນນະມັສການທີ່ມີແອເຢັນ, ພວກເຮົາມີພຣະຄັມພິສໍາລັບທຸກຄົນ, ພວກເຮົາມີຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ຮັບການອົບຮົມມາເພື່ອຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່; ແຕ່ພວກເຮົາຫລາຍຄົນບໍ່ສວຍໂອກາດໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ; ຫລາຍຄົນໄດ້ໜີອອກຈາກທາງຂອງພຣະເຈົ້າ; ຫລາຍຄົນບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຊ່ວຍເຫລືອຄົນທຸກຍາກ.

ຊົນຊາດອິສຣາເອັນບໍ່ໄດ້ພາກັນກັບໃຈ ແລະໄດ້ຖືກການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບການກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພວກເຮົາສາມາດຮຽນຈາກປະສົບການຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລ້ວພາກັນປ່ຽນແປງ. ພວກເຮົາສາມາດເຊື່ອຟັງແລະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານທຸກຢ່າງສໍາລັບພວກເຮົາ; ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ສິ່ງຂອງແລະເວລາທີ່ມີເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆແທນທີ່ຈະຟຸມເໝືອຍສໍາລັບຕົວເອງ.

ຄໍາຖາມ

1. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານຄວາມສະບາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງແລະຈິດວິນຍານໃຫ້ທ່ານວິທີໃດ? ທ່ານໄດ້ໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອຫຍັງແດ່?
2. ຖ້າທ່ານເປັນຜູ້ຂຽນ “ບົດເພັງສວນອະງຸ່ນ,” ທ່ານຈະປ່ຽນເນື້ອໃຫ້ເວົ້າຢ່າງໃດ?
3. ຖ້າພຣະເຢຊູເປັນເຄືອອະງຸ່ນແລະພວກເຮົາເປັນກິ່ງ, ພວກເຮົາຈະເກີດຜົນປະເພດໃດ?
4. ມີວິບັດແນວໃດແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງມາໃສ່ໂບດຂອງພວກທ່ານໃນມື້ນີ້?
5. ຄຣິສຕະຈັກໃນອະເມຣິກາສມັຍນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດເຮືອງວັດຖຸແລະຄວາມໂລບວິທີໃດ? ພວກເຮົາຈະກັບໃຈວິທີໃດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9 ຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຮັດວຽກຍາກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊາຢາ 6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເອຊາຢາ 6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເອຊາຢາໃຫ້ປະກາດການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ເປັນພັນທະກົດທີ່ຍາກຫລາຍສຳລັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວາ: ພວກເຮົາຄິດວ່າການນະມັສການ ແລະການເທສນາທຸກໆຕອນຈະຕ້ອງເປັນທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຟັງຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິສູດວ່າຂ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງ ຈາກປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າ ແລະຕັດສິນໃຈວ່າຈະເປີດຕົວເອງໃຫ້ກັບພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປາກົດຕົວໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາໄດ້ເຫັນ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຖ່ທ່ານ, ແລະໄດ້ຊົງເອີ້ນທ່ານໃຫ້ນຳມິດໄປໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຢູດາ. ເອຊາຢາໄດ້ຕອບຮັບການຊົງເອີ້ນ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງບອກທ່ານລວງໜ້າວ່າຄົນທັງຫລາຍຈະປະຕິເສດຂ່າວທີ່ຈະນຳອອກໄປ.

ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການຊົງເອີ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ມີກຳລັງໃຈ ໃນເວລາຄວາມທຸກລຳບາກມາເຖິງ. ມື້ນີ້ພວກເຮົາຈະສຳຮວດເບິ່ງການຊົງເອີ້ນເອຊາຢາໃນພຣະທັມເອຊາຢາ 6; ໃນພຣະທັມນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນນິມິດຂອງເອຊາຢາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ການຮູ້ເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ, ການຊົງໂຖ່ຄວາມຜິດບາບຂອງເອຊາຢາ, ການຊົງເອີ້ນແລະແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

1. ນິມິດຂອງຜູ້ປະກາດເຮືອງພຣະເຈົ້າ: (ເອຊາຢາ 6:1-4)

ຂໍ້ 1 ບອກພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນເອຊາຢາ “ໃນປີທີ່ກະສັດອຸສຊີຢາສິ້ນພຣະຊົນ.” ການສູນເສັງກະສັດຊຶ່ງເປັນຜູ້ນຳປະເທດໄດ້ສ້າງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນໃຫ້ປະເທດຢູດາ ເພາະກະສັດອຸສຊີຢາໄດ້ພາຢູດາໃຫ້ຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງມາຫລາຍປີ. ອຸສຊີຢາເປັນກະສັດອົງດຽວທີ່ເອຊາຢາໄດ້ຮູ້ຈັກດີໃນສະໄໝນັ້ນ.

ໃນປີນັ້ນ ເອຊາຢາໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທັບຢູ່ໃນພຣະວິຫານ; ຂາວຍົວເຊື່ອວ່າຂ້າງໃນຂອງພຣະວິຫານເປັນບັນລັງທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຄ້າຍຄືກັບທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງພ້າສວັນ. ໃນນິມິດນີ້, ປາກົດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລົງມາໃນໂລກມະນຸດ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທັບຢູ່ໃນພຣະວິຫານ; ເອຊາຢາໄດ້ເຫັນພຣະອົງ “ຊົງປະທັບເທິງບັນລັງສູງແລະສະງ່າຣາສີ ແລະເຄື່ອງສລອງຂອງພຣະອົງໄດ້ເຕັມພຣະວິຫານ.”

ຂໍ້ 2 ບອກວ່າ “ຢູ່ເໜືອພຣະອົງມີເຊຣາພິມຫລາຍຕົນຢືນຢູ່.” ເຊຣາພິມຄືຜູ້ອາລັກຂາພຣະເຈົ້າ; ເຊຣາພິມມີປົກຫົກປົກ; ພວກເຂົາ “ໃຊ້ສອງປົກປົກຫນ້າ ແລະສອງປົກປົກຕົວ ແລະອີກສອງປົກບິນໄປ.” ພວກເຊຣາພິມໄດ້ຮ້ອງໃສ່ກັນແລະກັນວ່າ, “ບໍ່ນິສຸດ ບໍ່ນິສຸດ ບໍ່ນິສຸດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານຊົງບໍ່ນິສຸດ ພຣະຮັສມີຂອງພຣະອົງແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກ” (ຂໍ້ 3). ພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ນິສຸດ ແລະພຣະອົງບໍ່ຊົງເໝືອນກັບພວກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງຢູ່ແຕ່ນິຣັນດອນການເຖິງນິຣັນດອນການ; ຄຳວ່າ “ບໍ່ນິສຸດ ບໍ່ນິສຸດ ບໍ່ນິສຸດ” ເຖິງສາມຄັ້ງອາດຈະໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າຕຣິເອກນຸພາບ ຫລືອາດຈະເນັ້ນໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ນິສຸດຫລາຍ ເພາະພຣະສ່ຽງາຣາສີ ແລະຮິດອຳນາດສາມາດປົກຄຸມໂລກທັງໝົດ.

ຂໍ້ 4 ບອກວ່າສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຊຣາພິມ “ໄດ້ທຳໃຫ້ຮາກຖານພຣະວິຫານສັ່ນສະເທືອນ ແລະມີຄວັນເຕັມໄປຫມົດ.” ຄວັນໃນທີ່ນີ້ອາດຈະມາຈາກທູບທີ່ໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ; ໃນຂະນະດຽວກັນຄວັນບອກເຖິງການ ຊົງປາກົດຢູ່ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາໄດ້ພຍາຍາມອະທິບາຍເລື່ອງທີ່ອະທິບາຍບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບພຣະຮັສມີແລະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ຮູ້ເຫັນຄວາມຜິດບາບແລະການຊົງໄຖ່: (ເອຊາຢາ 6: 5-7)

ຜູ້ປະກາດຕົກສະເຈົ້າໃນການຊົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ທ່ານກ່າວວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຄາະກັມແລະຫມົດຫວັງແລ້ວ.” ເຄາະກັມ ເພາະເອຊາຢາໄດ້ຮູ້ເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົວເອງ; ໝົດຫວັງ ທີ່ຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັບພວກເຊຣາພິມ ເພາະຄົນບາບບໍ່ສາມາດຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບໍ່ນິສຸດ.

ຂໍ້ 6-7 ບອກເຖິງການຊົງໄຖ່ຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ປະກາດເອຊາຢາ; ເອຊາຢາສາຣະພາບວ່າ “ ຄຳເວົ້າທຸກໆຄຳທີ່ອອກຈາກປາກຂ້າພະເຈົ້າລ້ວນແຕ່ເປັນບາບ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນຳຊົນຊາດທີ່ເວົ້າແຕ່ບາບຫຍາບຊ້າ” (ຂໍ້ 5). ຄວາມບາບເຮັດໃຫ້ມະນຸດຂາດຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ; ໃນຕອນນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ວິທີໄຖ່ບາບສຳລັບເອຊາຢາ; ເອຊາຢາກ່າວວ່າ “ເຊຣາພິມບິນມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ເທວະດາຕົນນີ້ໄດ້ຄົບຖ້ວນໄຟແດງມາຈາກແທ່ນບູຊາ ແລະເອົາຖ່ານນັ້ນແປະໃສ່ປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມກັບເວົ້າວ່າ, “ສິ່ງນີ້ໄດ້ຖືກຕ້ອງປາກຂອງເຈົ້າແລ້ວ ຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າກໍຖືກຍົກເລີກ ແລະບາບກໍໄດ້ຮັບອະພິຍ.”

ຄວາມຜິດບາບຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາ; ແຕ່ເພາະຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປາກົດໃຫ້ເອຊາຢາເຫັນແລະຊົງຊຳຮະລ້າງທ່ານໃຫ້ສະອາດແລະບໍ່ນິສຸດ ເພາະພຣະອົງຈະຊົງໃຊ້ປາກຂອງເອຊາຢາເພື່ອປະກາດນ້ຳພຣະທັຍ, ພຣະປະສົງ, ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳລັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນ.

3. ຊົງເອີ້ນແລະຊົງແຕ່ງຕັ້ງ: (ເອຊາຢາ 6: 8-13)

ຫລັງຈາກໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໂດຍການຊຳຮະລ້າງເອຊາຢາໃຫ້ບໍ່ນິສຸດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ໃດໄປ ແລະໃຜຈະເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຕາງເຮົາ” (6: 8). ຄຳວ່າ “ເຮົາ” ໝາຍເຖິງພວກເຮົາຫລືຫລາຍຄົນຊຶ່ງແມ່ນເວົ້າ

ເຖິງທູດສວັນທັງຫລາຍທີ່ມາຊຸມນຸມຢູ່ຕໍ່ໜ້າອົງພຣະຜູ້ພຣະເຈົ້າໃນຟ້າສວັນ (ໂຍບ 1: 6). ເອຊາຢາໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າ “ຂ້າພຣະອົງນີ້ຈະໄປດອກ ໂຜດໃຊ້ຂ້າພຣະອົງທ້ອນ.” ຜູ້ປະກາດໄດ້ອາສາສັມັກທີ່ຈະເຮັດວຽກທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຖິງທ່ານຈະບໍ່ຮູ້ລາຍລະອຽດຫລືສະພາບການຂ້າງໜ້າກໍຕາມ.

ຂໍ້ 9 ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງເອຊາຢາໄຫ້ໄປບອກປະຊາຊົນ; ການທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາເໝືອນແຕ່ກ່ອນວ່າ “ໄພ່ພົນຂອງເຮົາ” ບອກເຖິງຄວາມບໍ່ພໍພຣະທັຍໃນຊີວິດຂອງຊາວອິສຣາເອັນ. ຂໍ້ 10 ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ “ຈົ່ງທຳໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຊົນຊາດນີ້ມີດິນ ທູຫນວກ ຕາບອດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຮຸ່ງ ຫລືໄດ້ຍິນແລະເຂົ້າໃຈໄດ້.” ພຣະຄຳຂໍ້ນີ້ອາດຈະມີຄວາມໝາຍໄດ້ສອງຢ່າງຄື: 1. ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະສົງໃຫ້ຄົນກັບໃຈເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງພິພາກສາພວກເຂົາ; 2. ພຣະອົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ປະຊາຊົນເຮັດກົງກັນຂ້າມຄືໃຫ້ພວກເຂົາທູແຈ້ງຕາໃສ ແລະໄດ້ເວົ້າໃນທຳນອງສຽດສີ. ຖ້າອ່ານເຖິງຄວາມຮັກແລະຄວາມອິດທິນດິນນານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ປະຊາຊົນກັບໃຈ.

ຂໍ້ 11, ຜູ້ປະກາດໄດ້ຖາມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດພັນທະກິດນີ້ດິນປານໃດ; ແຕ່ພາກປາຍຂອງຂໍ້ 11 ເຖິງ 13 ໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຜູ້ປະກາດຈະຕ້ອງເຮັດວຽກຈົນເຖິງເວລາໃດ; ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົນເທົ່າທົວເມືອງທັງຫລາຍຖືກທຳລາຍຮ້າງເປົ່າ ຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່ ແລະຜົນແຜ່ນດິນງຽບເທົາເປົ່າປ່ຽວເຮົາຈະກວາດຕ້ອນຜູງຄົນອອກໜີໄປໂກງ ໃຫ້ດິນດອນຕອນຫຍ້າໂສກເລົ້າເທົາຫງອຍ.” ຜູ້ປະກາດຕ້ອງເຮັດພັນທະກິດນີ້ຈົນເຖິງເວລາອິສຣາເອັນຖືກກວດໄປເປັນຊະເລີຍຂອງຕ່າງປະເທດ.

ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຮັກສາພວກຄົນທີ່ຊອບທັມໃຫ້ເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ເພື່ອພຣະອົງຈະ “ໄດ້ຮື້ພື້ນການເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນໃໝ່.” ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ຄົນທີ່ຄ້າງຢູ່ຈະບໍ່ຖືກການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະຄຳໃນຂໍ້ 13 ບອກວ່າ “ນຶ່ງໃນສິບກໍຈະຖືກທຳລາຍເຫມືອນກັນ.”

ພຣະຄຳສຳລັບຊີວິດ

ບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າ ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ເຮັດພັນທະກິດທີ່ລຳບາກຢູ່, ເຖິງວ່າຈະເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາກໍບໍ່ພໍໃຈປານໃດ. ຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໃນສັມຍນີ້ກໍມີທ່າທົ່ວເໝືອນກັນຊົນຊາດອິສຣາເອັນໃນຄາວກ່ອນ ທີ່ຢາກໃຫ້ການນະມັສການພຣະເຈົ້າສ້າງຄວາມພໍໃຈໃຫ້ກັບຄວາມເຊື່ອແລະຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ທ້າທາຍໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງກັບໃຈ; ພວກເຂົາເຈົ້າພໍໃຈກັບສະພາບການ. ແຕ່ຄົນພຣະເຈົ້າຕ້ອງຍອມຟັງການທ້າທາຍເພື່ອໃຫ້ປ່ຽນແປງຈາກຊີວິດທີ່ເປື່ອຍເໜົ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມແນວທາງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າອາດຈະບໍ່ຊົງປາກົດຕົວເໝືອນພຣະອົງໄດ້ປາກົດກັບຜູ້ປະກາດເອຊາຢາ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຊົງໃຊ້ຫລາຍວິທີເພື່ອຊົງເອີ້ນພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເປີດທູ ແລະເປີດຕາເພື່ອຈະໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນຄຳທ້າທາຍຂອງພຣະອົງ. ຈົ່ງຢາລືມວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ໄປສ້າງຄວາມນິຍົມໃຫ້ກັບຕົວເອງຖ້າມາ

ກາງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ; ສະນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງສັດຊື່ຕໍ່ການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ປະກາດເອຊາຢາ ໄດ້ເຫັນນິມິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເຮືອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານ ແລະໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ໄປປະກາດ. ເວລາ ພວກເຮົາພົບຄວາມລຳບາກ ຫລືຖືກການຕໍ່ຕ້ານ, ໃຫ້ພວກເຮົາລະນຶກເຖິງການຊົງເອີ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ກຳລັງໃຈ ແລະຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ຄໍາຖາມ:

1. ສົມມຸດວ່າທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາ; ທ່ານຈະຕອບຮັບຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?
2. ທ່ານຄິດວ່າຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຊຣາພິມໝາຍເຖິງຫຍັງ? (ບໍ່ຮິສຸດ ບໍ່ຮິສຸດ ບໍ່ຮິສຸດ) ຖ້າໃຫ້ທ່ານລອງ ຂຽນຄໍາສັ່ງເສີນແລະຍ້ອງຍໍພຣະສົງຳຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ, ທ່ານຈະຂຽນຫຍັງແດ່?
3. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານວິທີອະພິຍໂທດແລະຊໍາຣະລ້າງສໍາລັບເອຊາຢາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານ ວິທີອະພິຍໂທດວິທີໃດໃຫ້ກັບພວກເຮົາ?
4. ທ່ານເຄີຍໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່? ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຮັດຫຍັງ? ທ່ານໄດ້ເຮັດສິ່ງ ເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວບໍ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10 ປະວັດສາດແມ່ນປະວັດສາດຂອງພຣະອົງ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊາຢາ 10: 5-7, 12, 15-27; 11: 1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ເອຊາຢາ 10: 5---11:16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊາຢາທຳນວຍວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳງານໃນສັມຍຂອງທ່ານ ແລະ ສັມຍຕ່ຳໄປ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວາ: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດຫຍັງແດ່ໃນປະວັດສາດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອບໍລິຍາສິ່ງທີ່ເອຊາຢາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ທຳໃນເຫດການຕ່າງໆໃນ ສັມຍຂອງທ່ານ ແລະ ສລຸບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດຕ່ຳໄປໃນປະວັດສາດ.

ຄຳນຳ

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາຮູ້ວ່າການໂຈມຕີຢູດາຂອງປະເທດອັສຊີເຮັດແມ່ນການລົງໂທດຕໍ່ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ບອກວ່າອັສຊີເຮັດເອງກໍຈະຖືກພິພາກສາ, ແລະພຣະເຈົ້າຈະຊົງອວຍພອນຜູງຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນຢູດາຫລັງຈາກການພິພາກສາ.

ຄຳທຳນວຍທີ່ດີຈະປະກອບດ້ວຍການພິສູດສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ. ເອຊາຢາໄດ້ສັງເກດເບິ່ງສະພາບການຕ່າງໆໃນປະວັດສາດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດຫຍັງແດ່ໃນຢູດາ. ໃນສັມຍຂອງເອຊາຢາ, ປະເທດຢູດາໄດ້ຄິດວ່າຕົນເອງໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງແລ້ວເພື່ອປົກປ້ອງປະເທດຊາດ. ພວກເຂົາມີພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້, ມີການນະມັສການທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະມີຜູ້ນຳທີ່ເໝາະສົມ. ແຕ່ຍັງມີບາງຢ່າງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ; ເມື່ອຖືກສັດຕູໂຈມຕີ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຫັນທາງສູ່ຊັຍຊະນະທີ່ແທ້ຈິງ.

1. ອັສຊີເຮັດເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?: (ເອຊາຢາ 10:5-7, 12)

ອັສຊີເຮັດເປັນປະເທດມະຫາອຳນາດປະເທດນຶ່ງໃນສັມຍນັ້ນ. ພວກເຂົາຕ້ອງການແຜ່ອຳນາດໄປທາງຕາເວັນຕົກຊຶ່ງມີປະເທດອິສຣາເອັນແລະຢູດາຮວມຢູ່ດ້ວຍ. ເພາະອັສຊີເຮັດມີກຳລັງຫລາຍ, ອິສຣາເອັນ ແລະ ຢູດາຕ້ອງໄດ້ຄອຍລະວັງການເຄື່ອນໄຫວຂອງອັສຊີເຮັດຢູ່ສະເມີ. ເອຊາຢາປະກາດພຣະທັມສີ່ສິບປີ; ສົງຄາມຕ່ຳໄປນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນລະຍະສຸດທ້າຍຂອງການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ.

ການສ້າງພັນທະມິດ ແລະຕໍ່ຕ້ານອັສຊີເຮັດຫລາຍໆເທື່ອໃນລະຍະທີ່ຜ່ານມາບໍ່ເຄີຍເກີດຜົນສຳເລັດ. ການຕໍ່ຕ້ານອັສຊີເຮັດຂອງອິສຣາເອັນໂດຍການນຳຂອງກະສັດໂຮຊີອາພິບກັບຄວາມຜ່າຍແພ້ແລະເຮັດໃຫ້ປະເທດ

ຊາດຖືກທຳລາຍໃນປີ 722 ກ່ອນ ຄ.ສ. ກະສັດເຮເຊກີອາໄດ້ນຳພາຢູດາຕໍ່ຕ້ານອັສຊີເຮັງໃນປີ 701 ກ່ອນ ຄ.ສ; ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກໍຄືຢູດາຖືກທຳລາຍເກືອບໝົດປະເທດຍົກເວັ້ນແຕ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມບ່ອນດຽວ.

ຫລັງຈາກພິຈາລະນາສະພາບການຕ່າງໆ, ຜູ້ປະກາດເອຊາຢາທຳນວາຍວ່າການຂັດແຍ່ງກັບປະເທດອັສຊີ ເຮັງ ແມ່ນຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຢູດາ. ເອຊາຢາໄດ້ອະທິບາຍເຖິງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູດາໄດ້ເຮັດວ່າ ເປັນການເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ອະທິບາຍວ່າການໂຈມຕີຂອງປະເທດອັສຊີເຮັງເປັນ ການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າເພາະຄວາມຜິດພາດຂອງຢູດາ.

ຂໍ້ 1-4 ໃນບົດ 10 ນີ້ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດເລື່ອງການປະພຶດຂອງຢູດາວ່າບໍ່ໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມແກ່ປະຊາຊົນ, ພ້ອມຍັງ “ບຸ້ນສິດຂອງຄົນທຸກຍາກແຫ່ງຊົນຊາດຂອງເຮົາເສັງ ເພື່ອວ່າຍິງຫມ້າຍຈະເປັນຂອງຍິດຂອງເຂົາ ແລະເພື່ອເຂົາຈະກະທຳໃຫ້ຄົນກຳພ້າເປັນເຍື່ອຂອງເຂົາ” (ຂໍ້ 2). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມບອກວ່າບໍ່ມີໃຜຈະຊ່ວຍ ຢູດາໄດ້; “ພວກເຈົ້າຈະກະທຳຢ່າງໃດໃນວັນລົງໂທດທັນ ໃນວັນພັຍວິບັດຊຶ່ງມາຈາກທີ່ໄກ ເຈົ້າຈະຫນີໄປ ເພິ່ງໃຜ ແລະເຈົ້າຈະຝາກຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້າໄວ້ທີ່ໃດ” (ຂໍ້ 3).

ເອຊາຢາໄດ້ເຫັນຢ່າງແນ່ນອນວ່າປະເທດອັສຊີເຮັງຖືກໃຊ້ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຄື່ອງມືແຫ່ງພຣະ ພິໂຣດຕໍ່ຢູດາ (ຂໍ້ 5). ພຣະເຈົ້າຊົງຕັດວ່າ “ເຮົາຈະໃຊ້ເຂົາໄປສູ່ປະຊາຊາດທີ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ເຮົາຈະບັນ ຊາເຂົາໃຫ້ໄປສູ່ຊົນຊາດທີ່ເຮົາພິໂຣດ ໄປເອົາຂອງທີ່ຍິດແລະເອົາຂອງທີ່ບຸ້ນ ແລະໃຫ້ຢຽບຍ່າເຫມືອນຢຽບ ຂີ້ຜຸ່ນໃນຖົນິນ” (ຂໍ້ 6). ໃນຂະນະດຽວກັນ, ອັສຊີເຮັງບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າພວກເຂົາເປັນເຄື່ອງມືທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້; ສະ ນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຕັ້ງໃຈທຳລາຍຢູດາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ (ຂໍ້ 10: 7).

ເອຊາຢາໄດ້ປະກາດວ່າປະເທດອັສຊີເຮັງຈະຖືກລົງໂທດເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງໝົດວຽກສຳລັບພວກເຂົາ; “ເມື່ອ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສຳເລັດພຣະຣາຊກິດທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ພູຊີໂອນແລະທີ່ເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ພຣະອົງ ຈະຊົງລົງໂທດແກ່ຄວາມໂອ້ອວດອັນຈອງຫອງຂອງພຣະຣາຊາແຫ່ງອັສຊີເຮັງ ແລະຄວາມເຍີ້ຍິ່ງຢ່າງຍະໂສ ຂອງເຂົາ” (ຂໍ້ 12).

2. ໂທດສຳລັບຜູ້ລົງໂທດ: (ເອຊາຢາ 10:15:-19)

ຂໍ້ 13 ແລະ 14 ເປັນຄຳໂອ້ອວດຂອງກະສັດອັສຊີເຮັງເລື່ອງກຳລັງ, ສະຕິປັນຍາ, ແລະຄວາມສາມາດຂອງ ຕົນ; “ເຮົາໄດ້ກະທຳການນີ້ດ້ວຍກຳລັງມືຂອງເຮົາ ແລະດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາ ເພາະເຮົາມີຄວາມເຂົ້າ ໃຈ ເຮົາຈະຮື້ເຂດແດນຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍແລະໄດ້ບຸ້ນຊັບສົມບັດຂອງເຂົາ... ບໍ່ມີໃຜອາດພິບັກມາພັດ ເຮົາໃຫ້ຍ້ານກົວໄດ້; ບໍ່ມີໃຜກ້າອ້າປາກຮ້ອງໃສ່ເຮົາໄດ້!” ໃນຂະນະທີ່ອັສຊີເຮັງກຳລັງອວດດີ, ຜູ້ປະກາດໄດ້ ຖາມວ່າ, “ເຫລັກສະກັດຈະຄຸຍຂົ່ມຄົນທີ່ໃຊ້ມັນສະກັດນັ້ນຫລື ຫລືເລື່ອຍຈະທະນົງຕົວເຫນືອຜູ້ທີ່ໃຊ້ມັນ ເລື່ອຍນັ້ນຫລື” (ຂໍ້ 15). ອັສຊີເຮັງເປັນໄມ້ຄ້ອນໃນພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນເຂົາບໍ່ຄວນໂອ້ອວດ.

ເພາະຄວາມເຍື່ອງຍ່າງຍະໂສຂອງອັສຊີເຣັງ, ພຣະເຈົ້າ “ຈະຊົງໃຫ້ໂລກຜອມແຫ້ງມາໃນຫມູ່ພວກຄົນອ້ວນພີຂອງເຂົາ ພາຍໃຕ້ກຽດຂອງເຂົາຈະມີການໄຫມ້ໄຫຍ່ໂຕ...ອົງບໍ່ຮິສຸດຂອງທ່ານຈະກາຍເປັນແປວໄຟ ແລະຈະເຜົາແລະກິນເສັງໃນວັນດຽວ ແມ່ນແຕ່ຕົ້ນຫນາມກັບພູມຫນາມກໍດີ... ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍສັກສີຂອງປ່າຂອງເຂົາ ແລະແຫ່ງສວນຫມາກໄມ້ຂອງເຂົາ” (ຂໍ້ 17-18). ປະເທດອັສຊີເຣັງຈະຖືກທຳລາຍຈົນຈະມີຄົນເຫລືອຢູ່ພຽງເລັກນ້ອງ ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອງກໍສາມາດນັບຈຳນວນໄດ້ (ຂໍ້ 19).

ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນຄຳທຳນວາຍຂອງເອຊາຢາເຣື່ອງການພິພາກສາ ແລະທຳລາຍຢູດາແລ້ວ, ພວກເຮົາອາດຈະຖາມກັນວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການປ່ຽນແປງໃນຕອນນີ້? ແທນທີ່ຢູດາຈະເປັນປ່າທີ່ຖືກຕັດໂດຍຂວານຂອງອັສຊີເຣັງ (6: 13), ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນໄຟທີ່ຈະໄປໃໝ້ປ່າຂອງອັສຊີເຣັງໄດ້ຢ່າງໃດ? ບົດຮຽນພາກຕໍ່ໄປຈະໃຫ້ລາດລະອຽດ.

3. ຄວາມຫວັງຂອງອິສຣາເອັນ: (ເອຊາຢາ 10:20-27)

ຂໍ້ 20 ເລີ້ມເວົ້າເຖິງຄົນກຸ່ມນຶ່ງທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຢູດາຫລັງຈາກການພິພາກສາ. ພວກເຂົາ “ຈະບໍ່ເພິ່ງຜູ້ທີ່ຕີເຂົາອີກ ແຕ່ຈະເພິ່ງພາທີ່ພຣະເຈົ້າອົງບໍ່ຮິສຸດແຫ່ງອິສຣາເອັນໂດຍຄວາມສັດຈົງ.” ການລົງໂທດປະເທດຢູດາຈະຖືກຢຸດຢັ້ງເວລາພວກເຂົາຮູ້ຕົວ, ເຂົາເພິ່ງຕົວເອງ, ຫລືເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງ ແຕ່ເພິ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ດຽວ.

ຢູດາໄດ້ຜິດພາດໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ສັດຕູຮຸກຮານພວກເຂົາ. ການໂຈມຕີຈາກອັສຊີເຣັງເຮັດໃຫ້ຢູດາຮູ້ຄວາມຜິດຂອງຕົວເອງ; ສະນັ້ນພວກທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນຢູດາຈະບໍ່ເຮັດຄວາມຜິດນັ້ນອີກ. ພວກເຂົາຈະເພິ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ມີຄົນກຸ່ມນຶ່ງເຫລືອຢູ່ຫລັງຈາກການລົງໂທດຢູດາ; ແຕ່ເອຊາຢາໄດ້ເຕືອນວ່າການທຳລາຍຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ (10:22-23). ຜູ້ປະກາດໄດ້ບອກປະຊາຊົນບໍ່ໃຫ້ຢ້ານກົວເຖິງວ່າກອງທັບອັສຊີເຣັງກຳລັງເຄື່ອນໄຫວເຂົ້າມາ, ເພາະການປ່ຽນແປງຈະເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ຊ້າ (ຂໍ້ 10:24-25). ທ່ານໄດ້ເລົ່າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳໃນອະດີດວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາຈະຊົງໃຊ້ໄມ້ແສ້ມາສູ້ເຂົາ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງໂຈມຕີຄົນມິດີອານໃນສີລາໂອເຣັບ ແລະໄມ້ຄ້ອນຂອງພຣະອົງທີ່ເຄີຍຢູ່ເຫນືອທະເລ ພຣະອົງຈະຍົກຂຶ້ນຢ່າງທີ່ໃນເອຍິບ” (ຂໍ້ 26). ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຈະຊົງເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນຕໍ່ສັດຕູໃນຕອນນີ້; “ໃນວັນນັ້ນພາຣະຂອງເຂົາຈະພາກໄປຈາກປ່າຂອງເຈົ້າ ແລະແອກຂອງເຂົາຈະຖືກທຳລາຍເສັງຈາກຄໍຂອງເຈົ້າ” (10: 27).

4. ສັນຕິພາບແລະຄວາມທ່ຽງທັມໃນອະນາຄົດ: (ເອຊາຢາ 11:1-10)

ຫລັງຈາກໄດ້ເປັນອິສຣະຈາກອັສຊີເຣັງແລ້ວ, ຢູດາຈະມີຄວາມຫວັງກັບອະນາຄົດທີ່ຮຸ່ງເຮືອງ. ເຖິງປ່າໄມ້ຈະຖືກຕັດຈົນພົດສິ້ນ ແຕ່ຈະມີໜໍ່ໃໝ່ເກີດຂຶ້ນຈາກຕໍຂອງອີຊາຍ ຫລືຈາກເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດ (ຂໍ້ 1). ຢູດາຍັງມີຄວາມຫວັງ, ຄວາມຫວັງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກຄວາມພິນາດ. ກະສັດອົງທ່ຽງທັມຈະເກີດຂຶ້ນຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ; “ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດຈະສະຖິດຢູ່ນຳພຣະອົງ ຣິດທານຸພາບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ

ປະທານປັນຍາໃຫ້ພຣະອົງ ຄືຄວາມຮູ້ ແລະຄວາມຊໍານິຊໍານານໃນການປົກຄອງ ພຣະອົງຈະຮູ້ຈັກນໍ້າພຣະ ທັຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຍໍາເກງພຣະອົງ ທັງມີຄວາມສຸກໃນຣາຊການນັ້ນ” (ຂໍ້ 2-3). ກະສັດອົງນີ້ຈະໃຫ້ ຄວາມທ່ຽງທັມກັບຄົນຍາກຈົນແລະຄົນຕໍ່າຕ້ອງ ແລະພຣະອົງຈະທໍາລາຍຄົນຊົ່ວຊ້າ (ຂໍ້ 2-5).

ຂໍ້ 6-9 ອະທິບາຍຄວາມສັນຕິສຸກໃນຣາຊການຂອງກະສັດອົງໃໝ່; ສັດຮ້າຍແລະສັດອ່ອນແອຈະຢູ່ຮ່ວມກັນ ຢ່າງສັນຕິ “ງົວແມ່ກັບຫມີຈະກິນນໍາກັນ ລູກຂອງພວກມັນກໍຈະນອນຢູ່ນໍາກັນ ສິ່ງຈະກິນເພື່ອງເຫມືອນງົວ ເຖິງແມ່ນເດັກອ່ອນຈະຫລິ້ນຢູ່ໃກ້ໆເທົ່າ ກໍຈະບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ...” ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບອກເຖິງຄວາມສົງຄາມສຸກ.

ຢູດາໃນສັມຍນັ້ນເຕັມດ້ວຍຄວາມວຸ້ນວາຍ; ປະເທດທີ່ມີກໍາລັງຫລາຍຈະໂຈມຕີປະເທດນ້ອງແລະຂົ່ມເຫັງ ໃຫ້ເປັນອານານິຄົມ. ແຕ່ກະສັດອົງໃໝ່ຈະນໍາສັງຄົມໃໝ່ມາໃຫ້ຢູດາ; ຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະການຍຶດຄອງຈະ ບໍ່ມີອີກ. ຢູດາມີຄວາມຫວັງວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງທໍາລາຍສັດຕູຂອງພວກເຂົາ; ໃນວັນນຶ່ງ ອັສຊີເຣັຍ ຜູ້ກະທາຍສົງຄາມຈະໝົດອໍານາດ ຫລືບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ.

ພຣະຄໍາສໍາລັບຊີວິດ

ເອຊາຢາສໍາຮວດເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນອ້ອມຂ້າງລາວ ແລ້ວພຍາຍາມເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດຫຍັງ. ວຽກຂອງຜູ້ປະກາດຄືການເຂົ້າໃຈສະພາບການແລະສາມາດເຕືອນວ່າສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງທໍາ ງານຕລອດເວລາໃນທຸກມຸມໂລກເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະບໍ່ເຫັນຊື່ພຣະອົງຢູ່ໃນປ້າຍ; ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງສະ ພາບການໃນຊີວິດເພື່ອເຮົາຈະຮູ້ຄວາມຜິດ ແລະໃຫ້ເປັນພວກຜູ້ເຫລືອຢູ່ທີ່ເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນທຸກຢ່າງ.

ນອກນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າພວກເຮົາກໍາລັງຢູ່ໃນສັມຍຂອງກະສັດຜູ້ທີ່ກ່າວເຖິງໃນ ເອຊາຢາ 11:1-10. ພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ນໍາພວກເຮົາແລະເລີ້ມອະນາຈັກສວັນໃນໂລກ; ວັນນຶ່ງພວກເຮົາຈະຄອງຣາດກັບພຣະອົງ ເພື່ອນໍາຄວາມຍຸດຕິທັມມາໃຫ້ຄົນຍາກຈົນແລະນໍາສັນຕິສຸກມາສູ່ມະນຸດທັງໝົດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຖ້າຢູດາກັບໃຈແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ສະພາບການຈະປ່ຽນແປງບໍ່? ການທໍາລາຍຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່?
2. ພຣະເຈົ້າຊົງຄວບຄຸມປະວັດສາດບໍ່? ຖ້າຄວບຄຸມ, ການເລືອກຂອງມະນຸດມີພາກສ່ວນແນວໃດ?
3. ມີເຮືອງໃນພຣະຄໍາພີອີກບໍ່ ທີ່ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສະພາບການເພື່ອໃຫ້ພຣະປະສົງສໍາເຣັດ?
4. ທ່ານເຫັນຫຍັງແດ່ໃນປັດຈຸບັນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດຢູ່ໃນປະວັດສາດ?
5. ພວກເຮົາຈະດໍາເນີນຊີວິດແນວໃດເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນໆໄດ້ເຫັນຣາຊອານາຈັກຂອງກະສັດອົງໃໝ່ໃນຊີວິດ ຂອງພວກເຮົາ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ຫລັງທາງແລ້ວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເອຊາຢາ 30:1-5, 8-17; 31:1
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເອຊາຢາ 30--31
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເອຊາຢາວ່າຢ່າໄວ້ວາງໃຈໃນມະນຸດແຕ່ໃຫ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າກໍດີກວ່າ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ໃນທະນາບັດຂອງອາເມຣິກາ ຂຽນວ່າ “ພວກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ” ແມ່ນແທ້ບໍ່?
ຈຸບສິ່ງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອສລຸບຄຳສອນຂອງເອຊາຢາສອນວ່າ ໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເຊົາເຊື່ອມະນຸດ.

ຄຳນຳ

ຄົນຢູດາໄດ້ປະເຊີນກັບບັນຫາການຕັດສິນໃຈ ວ່າຈະເຊື່ອໄວ້ວາງໃຈໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລືຈະເຊື່ອແຜນການຂອງມະນຸດ. ເອຊາຢາປະກາດວ່າຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າ ການເດີນຕາມແຜນຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດ, ເຮັດຕາມແຜນຂອງມະນຸດຈະຜິດຫວັງ. (ພາຍເຫດ: ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ໃຊ້ພຣະຄຳພີສະບັບສີ ຂຽວ, ຫລືສີຟ້າ ເພາະສບັບຕົ້ນເດີມສີດຳນັ້ນບໍ່ມີ).

1. ຢູດາເຊື່ອໃນອຳນາດຂອງເອຍິບ: (ເອຊາຢາ 30:1-5).

ໃນສັມຍຂອງເຮເຊກີຢາເປັນເຈົ້າຊີວິດປົກຄອງອານາຈັກຢູດານັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນເຮັດຜິດຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືເພິ່ນໄປຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແລະການຄຸ້ມຄອງຈາກກະສັດແຫ່ງເອຍິບ ໂດຍບໍ່ໄດ້ປຶກສາຫາລືກັບພຣະເຈົ້າແຕ່ປະການໃດເລີຍ. “ເຄາະກັມເປັນຂອງຜູ້ປົກຄອງຢູດາເສັຍແລ້ວ, ເພາະເຂົາກະບົດຕໍ່ສູ້ເຮົາ ເຂົາເຮັດຕາມແຜນການຕ່າງໆທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ກຳນົດໃຫ້ ແລະເຊັນສັນຍາຕໍ່ສູ້ຄວາມປະສິງຂອງເຮົາ ໂດຍທຳບາບທັບບາບກອງໄວ້ (ແປວ່າບາບຊ້ອນບາບ ຫລືບາບກອງກັນຂຶ້ນ) ເຂົາໄປຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກເອຍິບ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຂໍຄຳປຶກສານຳເຮົາ” (ຂໍ້ 1-2ກ). ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ທ່ານເອຊາຢາໄປບອກກ່າວກັບອິສຣາເອນດັ່ງນັ້ນ..

ເພາະວ່າກະສັດເຮເຊກີຢາໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນຢູດາກາຍເປັນກະບົດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ ເພາະຖືວ່າຕົນເອງໃຫຍ່ແລ້ວຢາກເຮັດຫຍັງກໍເຮັດຕາມຄວາມສຶກຂອງຕົນ, ພວກຢູດາຈຶ່ງກາຍເປັນຄືຊາວໜຸ່ມ ໃນສັມຍນີ້ລໍຖ້າອອກຈາກບ້ານພໍ່ແມ່ເມື່ອອາຍຸຄົບຕາມທາງການ ເພື່ອຈະໄປເຮັດຕາມໃຈຊອບຂອງເຂົາໂດຍບໍ່ຕ້ອງເຊື່ອຟັງພໍ່ແລະແມ່ອີກຕໍ່ໄປ ຫລືລາງເທື່ອພໍ່ແມ່ກໍເອົາໃຈລູກຈົນເກີນໄປຈົນລູກກາຍເປັນຄົນເສັຍຄົນ ຫລືເສັຍນິສັຍ

ເອົາແຕ່ໃຈຕົນເອງ ຫລາຍເທື່ອລູກກັບຮ້າຍພໍ່ແມ່ ດັ່ງທີ່ເຫັນໃນສັງຄົມວັນນີ້ທີ່ບໍ່ເປັນການຖືກຕ້ອງຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ.

ໃນຂະນະທີ່ມີສິ່ງຄາມບຽດບຽນນັ້ນ ກະສັດເຮເຊກີຢາຫວັງໃຈວ່າຈະເອົາປະເທດເອຢິບເປັນເຄື່ອງມືທາງການເມືອງແລະການທະຫານເພື່ອປ້ອງກັນການຮຸກຮານຂອງປະເທດອັສຊີເຣັຍ, ກະສັດເຮເຊກີຢາໄດ້ຊັກຊວນນຳພາປະຊາຊົນຢູດາເລືອກເອົາກຳລັງທະຫານຂອງເອຢິບ ມາແທນຮິດອຳນາດການຊົງນຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ໜ້າເສັຍດາຍເອຢິບບໍ່ໄດ້ປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງເຂົາດັ່ງທີ່ເຂົາຫວັງໃຈໄວ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອຊາຢາບອກເຂົາວ່າ “ປະຊົນຊາວຢູດາ ຈະກິນແໜງໃຈ ທີ່ຕົນໄດ້ໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈຊົນຊາດທີ່ໄວ້ວາງໃຈບໍ່ໄດ້ ຄືຊົນຊາດໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກຕົນຜິດຫວັງ ເມື່ອພວກເຂົາຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ” (ຂໍ້ 5). ເຣື່ອງນີ້ເປັນບົດຮຽນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຊາວຢູດາທີ່ໄດ້ປະຖິ້ມທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຍັງເປັນບົດຮຽນອັນສຳຄັນສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນເທົ່າທຸກວັນນີ້ ເພາະວ່າລາງເທື່ອເຮົາໄດ້ຊອກສແວງຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກຜູ້ອື່ນໃນຍາມເຮົາມີບັນຫາໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າກ່ອນ.

2. ຢູດາປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ: (ເອຊາຢາ 30:8-11)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງເອຊາຢາໃຫ້ບັນທຶກຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຊາວຢູດາເປັນການຖາວອນ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະຍັງປະຕິເສດຜູ້ປະກາດພຣະທັມອີກ ເອຊາຢາບອກກັບເຂົາວ່າ. “ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຂຽນລົງໃສ່ປຶ້ມຫົວໜຶ່ງວ່າ ປະຊາຊົນເປັນຄົນຢ່າງໃດ ເພື່ອຈະໄດ້ບັນທຶກໄວ້ເປັນການຖາວອນວ່າເຂົາຊົ່ວສ່ຳໃດ” (ຂໍ້ 8). ຄວາມຊົ່ວທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າເຖິງນີ້ແມ່ນຄວາມຊົ່ວເໝືອນດັ່ງພວກກະບົດຕໍ່ສູ້ນັ້ນເອງ “ພວກເຂົາກະບົດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າສເມີ, ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສເມີ” (ຂໍ້ 9). ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເຂົາຍັງຂົ່ມຂູ່ບອກຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ໃຫ້ເວົ້າອີກ “ພວກເຂົາບອກພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃຫ້ມີດງຽບ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ “ຢ່າເວົ້າສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງສູ່ໝູ່ເຮົາຟັງເລີຍ ຈົ່ງບອກສິ່ງທີ່ໝູ່ເຮົາຢາກຟັງ ໃຫ້ເຮົາຍິດຖືສິ່ງທີ່ລວງຕາລວງໃຈໄວ້ວ່າ”” (ຂໍ້ 10). ຊາວຢູດາໄດ້ເວົ້າເຊັ່ນນີ້ກັບຜູ້ປະກາດ ພຣະທັມເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຫລົງລົມພຣະຄຸນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊ່ອຍເຂົາໄດ້ແລ້ວຈຶ່ງຫັນໜ້າໄປຫາເອຢິບໃຫ້ຊ່ອຍເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມແລະເຊົາເຊື່ອພຣະເຈົ້າໄປເຊື່ອໃນອຳນາດຂອງມະນຸດຈົນພະຍາຍາມຫາທາງສິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມອອກຈາກເຂົາໂດຍກ່າວວ່າ “ອອກໜີໄປ ໃຫ້ພົ້ນຈາກທາງຂອງໝູ່ເຮົາສາແລະຢ່າມາກົດກັນໝູ່ເຮົາເລີຍ ໝູ່ເຮົາບໍ່ຢາກຟັງ ເຖິງເຮື່ອງພຣະເຈົ້າອົງບໍຣິສຸດຂອງຊາວອິສຣາເອນ” (ຂໍ້ 11).

3. ຜົນສະທ້ອນຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ: (ເອຊາຢາ 30:12-17).

ສຸພາສິດລາວໂບຮານກ່າວໄວ້ວ່າ “ລູກບໍ່ຟັງຄວາມພໍ່ຄວາມແມ່ ຜິດແກ່ເຂົ້າໝັນະຣິກ” ນະຣິກທີ່ເພິ່ນເວົ້າເຖິງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ແມ່ນນະຣິກເມື່ອຕາຍໄປ ແຕ່ແມ່ນນະຣິກໃນໂລກນີ້ ອາດແມ່ນການສູບຝົນກິນຊາ, ການຖືກຄຸກຖືກຄາ, ການຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງເຮັດໃຫ້ຊີວິຕົນເອງຕົກຕ່ຳກວ່າປົກກະຕິ, ລາງເທື່ອກໍເປັນຜູ້ຮ້າຍຊາຍໂຈນຈົນກາຍເປັນຄົນເສັຍຄົນ ແລະອື່ນໆອີກ, ນັ້ນແມ່ນນະຣິກເມືອງຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈ. ຜົນສະທ້ອນລູກບໍ່ຟັງຄວາມພໍ່ຄວາມແມ່ນັ້ນມັກຈະລົງເອີຍບໍ່ຄ່ອຍດີເທົ່າໃດນັ້ນເອງ. ລູກທີ່ບໍ່ຟັງພໍ່ແມ່ນັ້ນບໍ່ແຕກ

ຕ່າງຫຍັງກັບຊາວຢູດາບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວຊາຕໍ່ຄໍາສັ່ງສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຖມຍັງໄປເຊື່ອຟັງແລະຍອມມອບຕົນເອງໃຫ້ຊາດເອຢິບເປັນຜູ້ປົກຄອງເຂົາ ໂດຍບໍ່ປຶກສາຫາລືກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເປັນເໝືອນພຣະບິດາທີ່ຄອຍລ້ຽງດູສັ່ງສອນເຂົາຕລອດມາ ດ້ວຍການກະທຳດັ່ງນີ້ເອຊາຢາຈຶ່ງກ່າວວ່າຊາວຢູດາໄດ້ເຮັດບາບຊ້ອນບາບ. “ໝູ່ເຈົ້າບໍ່ຫົວຊາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບອກແລະເພິ່ງການໃຊ້ກຳລັງ ແລະການຫລອກລວງ ໝູ່ເຈົ້າເຮັດຜິດ ໝູ່ເຈົ້າເປັນດັ່ງກຳແພງສູງທີ່ມີຮອຍແຕກຮອດລຸ່ມ ບໍ່ທໍ່ໃດໝູ່ເຈົ້າຈະພັງທະລາຍລົງ ໝູ່ເຈົ້າຈະຖືກຕີໃຫ້ແຕກດັ່ງໝໍ້ດິນ ຄືແຕກມຸ່ນໝົດ ຈົນບໍ່ມີປ່ຽງໃດຈະເອົາມາໃສ່ຖ່ານໄຟຮ້ອນໄດ້ ຫລືຕັກເອົານໍ້າຈາກຖັງໄດ້” (ຂໍ້ 13-14). ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ເອຊາຢາມາຄັ້ງນີ້ແມ່ນມາບອກຕັກເຕືອນເຂົາໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າວ່າ ຫາກເຂົາໜີຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປພວກເຂົາຈະມີຊີວິດເປັນຄືແນວນັ້ນ.

ແຕ່ດ້ວຍຄວາມຮັກອັນສູງສົ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ໂອກາດຊາວຢູດາໄດ້ທົບທວນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນແລ້ວຮຽກເອີ້ນເຂົາໃຫ້ກັບໃຈຄືນຫາພຣະອົງແລ້ວທຸກຢ່າງກໍຈະດີເໝືອນເດີມ “ຈົ່ງກັບມາແລະໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາຢ່າງງຽບງຽບ ແລ້ວໝູ່ເຈົ້າກໍຈະເຂັ້ມແຂງແລະປອດພິຍ” (ຂໍ້ 15). ເຮົາສັ່ງເກດເຫັນວ່າ ເຫດຜົນທີ່ຊາວຢູດາຫັນໜ້າໜີຈາກພຣະອົງເພາະເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ເຂົາກັບໄປເຊື່ອໃນເອຢິບ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງບອກກັບເຂົາວ່າ “ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາຢ່າງງຽບ” ແປວ່າ ໃຫ້ເຊື່ອແລະວາງໃຈໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖືກຖຽງແຕ່ໃດໆ ເມື່ອໄວ້ວາງໃຈຢ່າງງຽບແລ້ວພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າເຂົາກໍຈະເຂັ້ມແຂງ ແລະປອດພິຍໂດຍບໍ່ຕ້ອງໄປເພິ່ງເອຢິບເລີຍ.

ໝາຍເຫດ: ຄຳຕອບຂອງຢູດາໃນຂໍ້ 16 ທີ່ພຣະຄັມພິສັບບໍ່ໃໝ່ແປນັ້ນ ແມ່ນແປທາງຈາກຕົ້ນສະບັບແຕ່ ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຈະຕ້ອງເອົາພາສາອັງກິດມາໃຫ້ທ່ານເຫັນດັ່ງນີ້; And you said, "No, for we will flee on horses" Therefore you shall flee! And "we will ride on swift horse" Therefore those who pursue you shall swift (Isaiah 30:16).(NKJV). ແປວ່າ;

ແລະພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ບໍ່, ພວກເຮົາຈະຂີ່ມ້າໜີໄປ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າກໍຂີ່ມ້າໜີໄປ! ແລະພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຮົາຈະຂີ່ມ້າໂຕແລ່ນໄວນັ້ນ ” ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄລ່ຕາມເຈົ້າຈະມາໄວ”. (ກວ່າເຈົ້າ) ເພີ່ມເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ. “ພວກເຈົ້າພັນຄົນຈະແລ່ນໜີເມື່ອເຫັນທະຫານຜູ້ນຶ່ງຂອງສັດຕູກຳພຽງພໍ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າແລ່ນໜີໄປໝົດ ໃນກອງທັບພວກເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອເລີຍ ນອກຈາກຫລັກທຸງທີ່ຈອມເນີນພູເທົ່ານັ້ນ” (ຂໍ້ 17). ນີ້ແມ່ນຄຳທຳນວາຍເຕືອນຊາວຢູດາໄວ້ລ່ວງໜ້າຫາກເຂົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າ, ເອຊາຢາບອກເຖິງຄວາມອ່ອນແອຂອງເຂົາວ່າ ພວກເຂົາພັນຄົນຈະຍ້ານທະຫານສັດຕູກຳພຽງຜູ້ດຽວ, ເຮືອງນີ້ຈະເກີດເປັນຈິງຫາກຊາວຢູດາບໍ່ຫັນໜ້າກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ. ເອຊາຢາກ່າວຍັ້າອີກວ່າ “ເຄາະກັມເປັນສອງພວກເຈົ້າສາແລ້ວ! ພວກທີ່ໄປຂໍໃຫ້ເອຢິບຊ່ອຍເຫລືອ, ພວກເຂົາເພິ່ງສາສັຍກຳລັງທາງທະຫານອັນເຂັ້ມແຂງແລະໄພສານຂອງເອຢິບຄື: ຝູງມ້າ, ລົດຮີບ, ແລະທະຫານ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເພິ່ງອາສັຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າອົງບໍ່ຮື້ສຸດຂອງຊາວອິສຣາເອນ ຫລືຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍເຫລືອ” (31:1). ຮັບເຄາະກັມແມ່ນຜູ້ນຳທີ່ນຳພາຜູ້ອື່ນອອກຈາກທາງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນທະນາບັດຂອງອະເມຣິກາທຸກໃບແລະທຸກຫລຽນມີຄຳວ່າ “ພວກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ” ແມ່ນທຸກຄົນເຊື່ອແນວນັ້ນແທ້ບໍ່?
2. ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນເວົ້າວ່າຕົນເອງເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ບາດມີບັນຫາມາໄປປຶກສາໃຜ? ແລະຂໍໃຫ້ໃຜຊ່ອຍກ່ອນໝູ່? (ທ່ານອາດຕອບວ່າ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍນັ້ນແມ່ນແທ້ບໍ່?).
3. ຊາວຢູດາເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເມື່ອມີສັຕຽ (ບັນຫາ) ເປັນຫຍັງບໍ່ປຶກສາເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າກ່ອນຈະໄປຂໍໃຫ້ເອຢິບຊ່ອຍ? ເລື່ອງນີ້ສອນຫຍັງເຮົາແດ່?
4. ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດກັບຊາວຢູດາ? ຫາກເຮົາເຮັດຄືຊາວຢູດາ ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດກັບເຮົາ?
5. ຊາວຢູດາປະຕິເສດພຣະເຈົ້າແນວໃດ?
6. ຜົນສະທ້ອນຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງມີຫຍັງແດ່?
7. ບົດຮຽນວັນນີ້ສອນທ່ານແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ຊີວິດທີ່ສັບສົນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະທັມ ມີກາ 1:1-6; 2:1-3; 3:1-8
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ພຣະທັມ ມີກາ 1--3
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດຜູ້ກົດຂີ່ຜູ້ອື່ນທຸກກໍລະນີ.
- ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:** ທ່ານຄວນຈະຮັບຄວາມຍຸຕິທັມບໍ່?
- ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອສລຸບຄຳທຳນວາຍຂອງຜູ້ທຳນວາຍນ້ອຍມີກາ ມາເປັນບົດຮຽນຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ປະມານ 700 ປີ ກ່ອນໜ້າພຣະເຢຊູຄຣິດລົງມາເກີດພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຜູ້ທຳນວາຍຜູ້ນຶ່ງມີຊື່ວ່າ ທ່ານມີກາ ໄດ້ປະກາດການລົງໂທດ ຊາວເມືອງຊາວມາເຣັງ ແລະ ເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ກົດຮະບຽບຂໍ້ບັງຄັບຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນນັ້ນຮວມທັງການຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣບເຮັດຊຶ່ງເປັນສາຍກະນວນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະພິໂຣດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າຄົນທີ່ຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣບເປັນການພວກກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈະຖືກລົງໂທດກ່ອນໝູ່ ແລະພວກເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງອື່ນກໍຈະຖືກຕັດສິນໃນວັນນີ້ດ້ວຍ.

1. ໂທດພວກຂາບຮູບໂຄຣບ: (ມີກາ 1:1-6)

ທ່ານມີກາເປັນນຶ່ງໃນຈຳນວນພວກຜູ້ທຳນວາຍນ້ອຍ, ທ່ານເປັນຜູ້ທຳນວາຍໃນສັດຕະວັດທີ 8 ຊຶ່ງມີກະສັດສັດສາມອົງປົກຄອງຊາວຢູດາ, ເຣື່ອງຂອງກະສັດທັງສາມມີໃນພຣະທັມປະຫວັດກະສັດທີສອງບົດ 16-19. ຜູ້ທຳນວາຍມີກາໄດ້ເປັນຜູ້ທຳນວາຍທີ່ຮັບໃຊ້ຍາວນານຜູ້ນຶ່ງ ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເຖິງສາມສະຕະວັດປົກຄອງສາມກະສັດ. ວັນນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຊ້ເພິ່ນມາປະກາດຄວາມຜິດຂອງຊາວຊະມາເຣັງ ແລະຊາວເມືອງເຢຣູຊາເລັມໃນພຣະວິທານ. ທ່ານກ່າວວ່າ “ຈົ່ງຟັງເຣື່ອງນີ້ ຊົນຊາດທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງຟັງເຣື່ອງນີ້ ປວງຊົນທີ່ອາສັຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເປັນພຍານຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ ຈົ່ງຟັງແມ, ສຽງຂອງພຣະອົງສົ່ງລົງມາຈາກພຣະວິທານບ່ອນສັກສິດຂອງພຣະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງສະເດັດມາແຕ່ເບື້ອງເທິງ ພຣະອົງຈະຊົງສະເດັດລົງມາຢ່າງເທິງຈອມພູທັງຫລາຍແລ້ວພູທັງຫລາຍຈະເປັ້ອຍລະລາຍໄປໃຕ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ເຫມືອນດັ່ງຂີ້ເຜີ້ງຖືກໄຟ ມັນຈະໄຫລລົງສູ່ຮ່ອມພູ ເຫມືອນດັ່ງນ້ຳໄຫລລົງມາແຕ່ພູ” (ຂໍ້ 2-4).

ຜູ້ທຳນວາຍມີກາໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນ ເໝືອນຜູ້ພິພາກສາທີ່ສານສູງສຸດມາກ່າວການຕັດສິນລົງໂທດຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິທານອັນສັກສິດໂດຍເບິ່ງສຽງເປັນຄຳຊີ້ຂາດໃນການຕັດສິນ, ເພິ່ນໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນຮຽກເອີ້ນຊົດຊາດທັງຫລາຍໃນອິສຣາເອນໃຫ້ເປັນພະຍານໃນການຕັດສິນລົງໂທດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຄັ້ງນີ້, ມີກາກ່າວວ່າ “ຈິ່ງຟັງເຣື່ອງນີ້ ຊົນຊາດທັງຫລາຍເອີຍ, ຈິ່ງຟັງເຣື່ອງນີ້ ປວງຊົນທີ່ອາສັຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” (ຂໍ້ 1ກ). ຄຳວ່າຈິ່ງຟັງແປວ່າ ໃຫ້ທຸກຄົນຕັ້ງໃຈຟັງ ເມື່ອຕັ້ງໃຈຟັງແລ້ວທ່ານມີກາຈິ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເປັນພຍານຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ” ແປວ່າພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າ ແລະພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕໍ່ວ່າສິ່ງໃດທັງສິ້ນເພາະພຣະອົງຊົງເຕືອນທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາແຕ່ເບື້ອງເທິງມາທຳລາຍພູທັງຫລາຍທີ່ເຂົາເຮັດຮູບໂຄຣົບໃຫ້ມຸ່ນທະລາຍໄປ. “ເຫດການທັງປວງນີ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ກໍເພາະວ່າປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄດ້ກະທຳບາບ ແລະກະບົດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ ເປັນຄວາມຜິດຂອງໃຜທີ່ອິສຣາເອນເປັນກະບົດແມ່ນປະຊາຊົນຊາມາເຣັງທັນແລ້ວ ໃຜບູຊາຮູບໂຄຣົບໃນປະເທດຢູດາ ແມ່ນປະຊາຊົນເຢຣູຊາເລັມທັນແລ້ວ” (ຂໍ້ 5).

2. ໂທດພວກຜູ້ຢາກໄດ້ຂອງເພິ່ນ: (ມີກາ 2:1-3)

ພຣະບັນຍັດສິບປະການກ່າວຫ້າມໄວ້ວ່າ “ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ເຮືອນຂອງຜູ້ອື່ນ ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ຜົວຫລີ້ເມັງຢາກໄດ້ຂ້ອຍທາດ ຢາກໄດ້ງົວຄວາຍ ຢາກໄດ້ລໍທລີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ເປັນຂອງຄົນອື່ນ” (ອິບພະຍົບ 20:17). ແຕ່ປະຊົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດຖື ແລະປະຕິບັດແຕ່ຢ່າງເຄັ່ງຄັດຈິ່ງເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດເຄືອງອີກ, ທ່ານມີກາກ່າວການລົງໂທດໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ໂດຍກ່າວວ່າ “ຜູ້ທີ່ນອນຄິດວາງແຜນການກະທຳຄວາມຊົ່ວ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມວິບັດຢ່າງໜັກ” (ຂໍ້ 1ກ). ໃນສັມຍນັ້ນພວກຜູ້ມີອຳນາດໄດ້ໃຊ້ອຳນາດຂອງເຂົາກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ, ແລະຂົ່ມຂູ່ເອົາທຶງນາຂອງປະຊາຊົນໂດຍວາງແຜນຕ່າງໆຈົນພວກຜູ້ມີອຳນາດກາຍເປັນຜູ້ຮັ່ງມີດ້ວຍຊັບສົມບັດຂອງຜູ້ຍາກຈົນທີ່ພຣະເຈົ້າໂຜດປະທານໃຫ້ເຂົາພໍໄດ້ຢູ່ອາສັຍແລະໃຊ້ທຶງນານັ້ນເປັນບ່ອນທຳມາຫາກິນ ບັດນີ້ທຶງນາເຫລົ່ານັ້ນກາຍເປັນສົມບັດຂອງພວກຜູ້ມີອຳນາດໂດຍແຜນຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາດັ່ງນັ້ນມີກາຈິ່ງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາກຳລັງວາງແຜນເອົາພັຍວິບັດມາໃສ່ພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜຈະຫລົບຫລີກໄດ້ ພວກເຈົ້າຈະຢ່າງໄປຢ່າງສະງ່າຜ່າເຜີຍຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ອີກ ເພາະວ່າມັນເປັນຍາມເຄາະຮ້າຍສຳລັບພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 3). ພວກມີອຳນາດວາງແຜນສີ່ໂກງເອົາຂອງຜູ້ຍາກຈົນແນວໃດ ພຣະເຈົ້າກໍວາງແຜນຕອບແທນເຂົາຢ່າງນັ້ນ.

3. ໂທດຂອງພວກຜູ້ຕັດສິນອະທັມ: (ມີກາ 3:1-4)

ບ້ານເມືອງໃດຫລືປະເທດໃດກໍຕາມ ຫາກພວກຜູ້ປົກຄອງຫລືຮຸບຮານບໍ່ໄດ້ປົກຄອງບ້ານເມືອງດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳບ້ານເມືອງນັ້ນຈະຕ້ອງເກີດຄວາມຫວຽນວາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ພວກເຮົາຕ້ອງການຄົນສິນທັມຫລືພວກນັບຖື ແລະເຊື່ອພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງບ້ານເມືອງ ເຖິງແມ່ນວ່າບຸກຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ຢ່າງນ້ອຍເຂົາກໍຍ່າເກງພຣະເຈົ້າຢູ່, ດ້ວຍເຫດນີ້ການເລືອກຜູ້ນຳປະເທດແຕ່ລະປະເທດຈິ່ງເປັນປັດຈັຍສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບປະເທດນັ້ນ ດ້ວຍວ່າຜູ້ນຳເປັນສັນໃດປະເທດຊາດບ້ານເມືອງກໍໄດ້ຮັບຜົນຕາມໄປສັນນັ້ນ, ຫົວໜ້າຄອບຄົວເປັນສັນໃດ ຄອບຄົວມັກຈະເປັນສັນນັ້ນ, ອາຈານປະຈຳໂບດເປັນສັນໃດສະມາຊິກຄຣິສຕະຈັກມັກຈະເປັນສັນນັ້ນ. ສຸພາສິດລາວກ່າວໄວ້ວ່າ ເບິ່ງຊ້າງໃຫ້ເບິ່ງທາງ ຫາກເບິ່ງນາງໃຫ້ເບິ່ງແມ່, ອີກເຣື່ອງນຶ່ງກ່າວວ່າ ເຊື່ອໝາກຕ້ອງບໍ່ຫ່ອນລິ້ນໂກກິກ.

ຜູ້ທຳນາຍມີກາໄດ້ກ່າວໂທດພວກຜູ້ປົກຄອງຫລືຄະນະຮັບບານວ່າ “ບັນດາຜູ້ປົກຄອງອິສຣາເອນເອີຍ, ຈຶ່ງຟັງພວກເຈົ້າຄວນຈະເປັນຜູ້ຮັກສາຄວາມຍຸດຕິທັມແຕ່ພວກເຈົ້າກຽດຊັງຄວາມດີ ແລະຮັກຄວາມຊົ່ວ ພວກເຈົ້າຂູດຮີດ ແລະທໍຣະມານໄພ່ພົນຂອງເຮົາຢ່າງທາຣຸນຄື ພວກເຈົ້າກັດກິນຊີ້ນ ແລະລອກຫນັງຂອງພວກເຂົາອອກ ຫ້າກະດູກຂອງພວກເຂົາ ແລະຕັດໃຫ້ເປັນຕ່ອນໆເຫມືອນຊີ້ນຢູ່ໃນຫມໍ້ ແລະຈະມີວັນນຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະຮ້ອງທາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຕອບພວກເຈົ້າ ພຣະອົງຈະບໍ່ຟັງການອ້ອນວອນຂອງພວກເຈົ້າ ກໍເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະພຶດຊົ່ວ” (ຂໍ້ 1-4). ຜູ້ທຳນາຍມີກາກ່າວຢ່າງຜູ້ພິພາກສາທີ່ສານສູງສຸດ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ໃຫ້ເພິ່ນມາກ່າວໂທດພວກເຂົາທີ່ຮ້ອງຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງ. ໃນບົດ 2:12-13 ມີກາໄດ້ເວົ້າຕົວຢ່າງພຣະເຈົ້າຊົງລ້ຽງດູປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

4. ໂທດຂອງພວກຫລອກລວງ: (ມີກາ 3:5-8)

ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມປອມຢູ່ເລື້ອຍໆ ແຕ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ວ່າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ປະກາດປອມຫລືຜູ້ປະກາດຕົວຈິງ ດ້ວຍວ່າໃບໜ້າບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ປະກາດແນວໃດ ແຕ່ຈະເຫັນໄດ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະການກະທຳຂອງລາວ ແຕ່ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ມີຄົນ ສົມບູນແບບ perfect ໃນໂລກນີ້ ສລຸບແລ້ວເຮົາບໍ່ສາມາດຕັດສິນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງວ່າເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມປອມຫລືບໍ່ປອມ ແລະເຮົາກໍບໍ່ມີໜ້າທີ່ຕັດສິນຜູ້ໃດ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຕັດສິນ. “ຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈຳບໍ່ຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານ” (ມັດທາຍ 7:1). “ຢ່າຕັດສິນຕາມທີ່ເຫັນພາຍນອກ ແຕ່ຈຶ່ງຕັດສິນຕາມທາງຍຸຕິທັມ” (ໂຢຮັນ 7:24). ເຮົາທັງຫລາຍຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປະກາດບໍ່ແມ່ນຜູ້ຕັດສິນ ສ່ວນມີກາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ທຳນາຍຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນຈຶ່ງເຮັດໜ້າທີ່ຜູ້ທຳນາຍຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ເພິ່ນມາບອກພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກ່າວວ່າ “ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ນຳໄພ່ພົນຂອງເຮົາໄປໃນທາງທີ່ຜິດ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີນິມິດອີກຕໍ່ໄປ ແລະພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດທຳນາຍເຮືອງໃດໆໄດ້ເລີຍ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອີຍ, ຄວາມສຳຄັນຂອງພວກເຈົ້າກໍໃກ້ຈະຫມົດແລ້ວ ດັ່ງຕາເວັນກຳລັງຈະຕົກຜູ້ທີ່ທຳນາຍເຫດການໃນອະນາຄົດ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າ ຈາກການລົ້ມເຫລວຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາທຸກຄົນເສັ້ງໃຈກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ເຂົາແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືດ້ວຍຮິດເດດ ດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທັມ ແລະດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ເພື່ອບອກປະຊາຊົນອິສຣາເອນໃຫ້ສຳນຶກເຖິງຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ” (ຂໍ້ 6-8). ສລຸບແລ້ວພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະເສື່ອມເສັ້ງຄຸນນະພາບທຸກຄົນຫາກນຳໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຜິດ, ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າເຮັດແນວໃດເຮົາຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າ ໄປທາງຖືກຫລືທາງຜິດ? ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ສິ່ງດຽວຄືເອົາພຣະຄຳພິເປັນແຜນທີ່ໃນການເດີນທາງປະຈຳວັນ, ສິ່ງໃດທີ່ພຣະຄຳພິສັ່ງແມ່ນຕ້ອງເຮັດຕາມການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານ ສິ່ງໃດພຣະຄຳພິທຳມແລ້ວເຮົາບໍ່ຕ້ອງເຮັດ ເພາະວ່າຈະເປັນການຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າໂດຍເຮົາບໍ່ຮູ້ສຶກ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານມີກາໄດ້ກ່າວໂທດຊາວຊະມາເຮັງ ແລະຊາວເຢຣູຊາເລັມເຣື່ອງອັນໃດ?
2. ພຣະເຈົ້າເຫັນການກະທໍາຂອງເຂົາເປັນແນວໃນໃນສາຍພຣະເນດ (ສາຍຕາ) ຂອງພຣະອົງ?
3. ໂທດກັມຂອງພວກຂີ້ໂລບຂອງເພິ່ນມາເປັນຂອງຕົນມີເປັນແນວໃດ?
4. ໂທດກັມຂອງພວກຜູ້ປົກຄອງອະທັມແມ່ນຫຍັງ?
5. ພຣະເຢຊູສອນເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ໃຫ້ຕັດສິນຜູ້ໃດ ແຕ່ເປັນຫຍັງທ່ານມີກາຈຶ່ງຕັດສິນພວກເຂົາ?
6. ໂທດກັມຂອງຫລອກລວງປະຊາຊົນມີຫຍັງແດ່?
7. ທ່ານໄດ້ຮັບບົດຮຽນຫຍັງແດ່ໃນບົດຮຽນວັນນີ້?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ຊົງບອກເຮົາກ່ອນແລ້ວ

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ພຣະທັມ ມີກາ 6:1-8
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມພິ:	ພຣະທັມ ມີກາ 6
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຍຸຕິທັມ, ຄວາມເມຕາ, ຫາກເປັນຄົນເຄັ່ງໃນການນັບຖືພຣະເຈົ້າ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງຈາກພວກເຮົາ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອເຮົາຈະຮຽນເປັນຄົນຍຸຕິທັມ, ເປັນຄົນເມຕາກະຣຸນາຜູ້ອື່ນ.

ຄຳນຳ

ສ່ວນຫລວງຫລາຍແລ້ວເຮົາຈະມີຄຳຖາມວ່າ ຖານະທີ່ຂ້ອຍເປັນຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລ້ວພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງຂ້ອຍຂ້ອຍແດ່? ແທນທີ່ຈະຖາມວ່າຖານະທີ່ຂ້ອຍເຊື່ອພຣະອົງຂ້ອຍຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອພຣະອົງແດ່? ເພື່ອເຂົ້າໃຈງ່າຍຂຶ້ນເຮົາມາຖາມກັນດັ່ງນີ້ລອງເບິ່ງ; ຖານະທີ່ຂ້ອຍຮັກຜົວຂ້ອຍ ຫລືຮັກເມັງຂ້ອຍ ລາວຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອຂ້ອຍແດ່ຂຶ້ນບໍ່? ຄົງບໍ່ແມ່ນດອກ, ຄຳຖາມທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນແມ່ນຖາມວ່າ, ຖານະທີ່ຂ້ອຍຮັກຜົວ ຫລືຮັກເມັງຂ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດແດ່ເພື່ອລາວ.

ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງແລະໄດ້ເຮັດຫລາຍຢ່າງດີໆຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ສິ່ງດຽວທີ່ພຣະອົງຊົງຄາດຫວັງຄື ຫວັງຈະໃຫ້ເຂົາຮັກແລະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ແຕ່ເມື່ອເຂົາບໍ່ຕ້ອງສນອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ທຸ່ມເທເພື່ອເຂົາແລ້ວພຣະອົງກໍເປີດໂອກາດໃຫ້ເຂົາຕອບຄຳຖາມພຣະອົງ.

1. ຄະດີຕໍ່ສູ້ໄພພິບັດຂອງພຣະອົງ: (ມີກາ 6:1-5)

ຜູ້ທຳນວາຍມີກາໄດ້ເອີ້ນເຕືອນໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າມາໃນພຣະວິຫານ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຟັງຂໍ້ກ່າວຫາໂດຍກ່າວວ່າ. “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລ້ວຖືກແລງຄະດີຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອພູເຂົາແລະເນີນພູຈະໄດ້ເປັນພະຍານໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈ” (ຂໍ້ 1) (ໝາຍເຫດ: ພາສາລາວສະບັບສີດຳແປພຽນແດ່ຈິ່ງແປກ່າຍຈາກພາສາອັງກິດໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈງ່າຍ). ແປວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ມີກາໄປເອີ້ນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງມາເວົ້າຄະດີກັນ ແມ່ນສິ່ງໃດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຸຕິທັມກັບເຂົາຈິ່ງບໍ່ພໍໃຈ?

ພຣະອົງຊົງບອກເຂົາໃຫ້ເອົາພູເຂົາແລະເນີນພູມາເປັນພະຍານກໍເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກ່ອນສ້າງມະນຸດ ແລະຍັງເປັນຫລັກພື້ນຖານຂອງໂລກຢ່າງໜັ້ນຄົງ, ພູເຂົາແລະເນີນພູທັງຫລາຍເປັນອ້າຍເອື້ອຍຂອງມະນຸດ ແຕ່ພວກມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນໃດຜິດແລະຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າແຕ່ຢ່າງໃດ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈິ່ງບອກເຂົາ

ໃຫ້ເອົາພວກອ້າຍແລະເອື້ອຍຄືພູແລະເນີນພູເຫລົ່ານັ້ນເປັນພະຍານໃນການຕໍ່ສູ້ຄວາມກັບພະອົງ. ພະເຈົ້າຊົງຖ່ອມພະອົງຍອມໃຫ້ມະນຸດຕໍ່ສູ້ຄວາມກັບພະອົງ ຫລືຫາເຫດຜົນມາຕໍ່ວ່າພະອົງໂດຍກ່າວຖາມເຂົາວ່າ “ເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ແກ່ເຈົ້າ ເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າລຳບາກຍາກແຄ້ນແດ່ ຈົ່ງຕອບເຮົາມາເບິ່ງດູ” (ຂໍ້ 3ຂ). ຊົງເປີດໂອກາດໃຫ້ເຂົາຕອບພະອົງວ່າໄດ້ລຳບາກຢ່າງໃດຫາກປຽບທຽບໃສ່ເວລາທີ່ເຂົາເປັນຂ້ອຍຂ້າທີ່ປະເທດເອຢິບ ແຕ່ກ່ອນເຈົ້າຈະຕອບພະອົງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ “ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກປະເທດເອຢິບເຮົາໄດ້ໄຖ່ພວກເຈົ້າອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ ເຮົາໄດ້ສົ່ງໂມເຊ ອາໂຣນແລະນາງມີຣິອານເພື່ອເປັນຜູ້ນຳພາພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 3ຄ-ຂໍ້ 4). ເມື່ອພະອົງຊົງກ່າວມາຮອດບ່ອນນີ້ແລ້ວ ແນ່ນອນວ່າມະນຸດບໍ່ມີຄຳຕອບນອກຈາກຮ້ອງໄຫ້ເສັ້ງໃຈທີ່ຕົນເອງໄດ້ກາຍເປັນພວກກະບົດແລະເນຣະຄຸນພະອົງໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ.

ໃນທີ່ສຸດພະເຈົ້າໄດ້ຕັກເຕືອນໃຫ້ເຂົາສຳນຶກເຖິງຄຸນງາມຄວາມດີທີ່ພະອົງຊົງຊ່ອຍເຂົາ “ໄພ່ພົນຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງລະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ລຳບາກ ເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງໂມອາບວາງແຜນຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ ແລະຈົ່ງລະນຶກເຖິງຖ້ອຍຄຳທີ່ບາລາອາມ ບຸດຊາຍຂອງເບໂອຕອບກະສັດວ່າຢາງໃດ? ຂໍໃຫ້ລະນຶກເຖິງສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນອີກໃນລະຫວ່າງທາງແຕ່ເມືອງຊິດຕິມຫາເມືອງກິນການ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ສຳນຶກໃນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ທຳເພື່ອຊ່ອຍຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 5). ແປວ່າພະເຈົ້າເລົ່າເຣື່ອງຄວາມເປັນມາຂອງເຂົາ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ສຳນຶກວ່າຕົນເອງເປັນໃຜ? ມາຈາກໃສ? ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງພ້ອມທັງຂອບພະຄຸນພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອເຂົາ.

ເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ຄວນຫລົງລືມພະຄຸນພະເຈົ້າ ແລະຄວນຕອບແທນພະຄຸນດ້ວຍການກະທຳຂອງພວກເຮົາ, ນອກນັ້ນເຮົາຄວນລະນຶກເຖິງບຸນຄຸນຜູ້ທີ່ຊ່ອຍເຮົາໃນພະຣະນາມແຫ່ງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍ, ໂມເຊແລະນາງມີຣິອານນ້ອງສາວຂອງເພິ່ນໄດ້ລຳບາກຍ້ອນຊາວອິສຣາເອນຢ່າງໃດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ພະເຈົ້າໃນວັນນີ້ກໍຮຽນແບບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກເພື່ອຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກແນວນັ້ນ.

2. ໄພ່ພົນຂອງພະເຈົ້າຕອບ: (ມີກາ 6:6-7)

ເມື່ອເຂົາໄດ້ຟັງແລ້ວຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ເມື່ອຂ້າພະອົງມານະມັສການພະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສວັນ ຂ້າພະອົງຈະນຳເອົາສິ່ງໃດເຂົ້າມາເຝົ້າພະອົງ ຂ້າພະອົງຈະນຳເອົາລູກງົວຕົວຕຸ້ຍພີທີ່ສຸດມາເຜົາຖວາຍບູຊາພະອົງບໍ່? ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພໍພະອົງບໍ່ ຖ້າຂ້າພະອົງນຳແກະພັນໂຕ ຫລືຖັງນ້ຳມັນສົດອັນບໍ່ຫມົດເປັນຈັກເທື່ອມາຖວາຍພະອົງ ຂ້າພະອົງຄວນຖວາຍບຸດທົວປີໃຫ້ພະອົງ ເພື່ອໄຖ່ຄວາມບາບ ຂອງຂ້າພະອົງ” (ຂໍ້ 6-7). ແທນທີ່ເຂົາຈະຕອບພະເຈົ້າເຂົາກັບຖາມພະອົງດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ແລະຫາເຣື່ອງຕໍ່ວ່າພະເຈົ້າຢ່າງຈະແຈ້ງ ປະຊາຊົນຂອງພະເຈົ້າກ້າເວົ້າແນວນີ້ກັບພະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ນັບຖືພະເຈົ້າຕາມສົມຄວນ ເພາະເຂົາອາດຄິດວ່າເຂົາເຮັດດີແລ້ວ, ນັບຖືກົດຣະບຽບແລ້ວຍັງຈະເອົາຫຍັງອີກ? ເຂົາບໍ່ໄດ້ສາຣະພາບຜິດແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ກັບເວົ້າເພື່ອເອົາຊະນະພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ນິສັຍອັນແຂງກະດ້າງຂອງເຂົາບໍ່ຍອມອ່ອນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ພວກເຂົາເປັນຄົນຖຽງເກັ່ງແທ້ໆ. ປະຊາຊົນຂອງພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຜິດເສັ້ງແລ້ວພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າເອົາສິ່ງຂອງແລະສັດມາຈ້າງບໍ່ໃຫ້ພະເຈົ້າໂກດຮ້າຍນັ້ນຄົງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດອກ ດ້ວຍວ່າພະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງຈາກປະຊົນຂອງພະອົງນອກຈາກຄວາມສັດຊື່, ຄວາມຖ່ອມຕົວແລະຮັກພະອົງ

ຄົນເທົ່ານັ້ນ. ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕົນເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍຖຽງຄວາມພໍ່ແມ່ໃນທຸກວັນນີ້ສ່ວນພໍ່ແມ່ນັ້ນກໍໃຈຮ້າຍແທ້ທີ່ເຫັນລູກຖຽງຄວາມແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງໜັກໄປເພາະຮັກລູກຈົນປາກບໍ່ອອກ.

3. ທ່ານມີກາເປີດເຜີຍນໍ້າພຣະທັຍ: (ມີກາ 6:8)

ເມື່ອເຂົາຖາມພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນພຣະເຈົ້າດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງຕອບເຂົາດ້ວຍໃຈອ່ອນສຸພາບວ່າ “ມະນຸດເອີຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວວ່າແມ່ນຫຍັງດີ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະສົງຈາກເຈົ້າກໍຄື ໃຫ້ກະທໍາຄວາມຍຸດຕິທັມສະແດງຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງ ແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຢ່າງອ່ອນນ້ອມ” (ຂໍ້ 8). ສລຸບແລ້ວມີສາມຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກເຂົາຄື;

1. ຄວາມຍຸດຕິທັມ. (Justice) ແປວ່າຕັດສິນຄວາມຕ່າງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ (Fair) ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທັມ ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເອົາປຽບກັນ ເພາະທຸກຄົນເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.
2. ຄວາມຮັກພື້ນຄົງ. (Love Kindness) ຄືມີໃຈເມຕາກະຮຸນນາຕໍ່ກັນແລະກັນ ໂດຍສເພາະຕອນອ່ອນກໍາລັງ, ສ່ວນຜູ້ກະທໍາຜິດໃຫ້ເອົາຄວາມຮັກເປັນເຄື່ອງປົກປັ່ງຄວາມຜິດ, ໃຫ້ຄວາມຮັກທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າຊົມຊວ່ນຢູ່ໃນຕົນເອງ ໂດຍສະແດງຄວາມຮັກແທ້ຕໍ່ຄົນທັງປວງ.
3. ຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມນອບນ້ອມ. (walk humbly with your God) ແປວ່າສະແດງຕົນເປັນລູກທີ່ສຸພາບອ່ອນນ້ອມ, ບໍ່ເປັນຄົນຖຽງຄວາມ, ເປັນລູກທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ.

ທັງສາມຢ່າງນີ້ແຫລະເປັນນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຈົນເຖິງສັມຍນີ້, ເຮົາທັງຫລາຍມັກຮຽນພຣະຄັມພີຢູ່ເລື້ອຍໆກໍເພາະວ່າ ເຮົາມີຈຸດປະສົງຢາກຮູ້ຈັກໃຈນໍ້າພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາຮູ້ແລ້ວເຮົາຄວນນໍາໄປປະຕິບັດ ແລ້ວຊີວິດຂອງເຮົາກໍຈະເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍພຣະພອນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ສອງຄໍາຖາມນີ້ແມ່ນຄໍາຖາມໃດຖືກຕ້ອງ;
 - ກ. ຂ້ອຍຮັກຜົວ ຫລືເມັງຂ້ອຍ ລາວຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອຂ້ອຍແດ່?
 - ຂ. ຂ້ອຍຮັກຜົວ ຫລືເມັງຂ້ອຍ ຂ້ອຍຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອລາວແດ່?
2. ໃຊ້ຄໍາຖາມນີ້ກັບພຣະເຈົ້າ;
 - ກ. ຂ້ອຍຮັກພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອຂ້ອຍແດ່?
 - ຂ. ຂ້ອຍຮັກພຣະເຈົ້າ ຂ້ອຍຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອພຣະອົງແດ່?
3. ພຣະເຈົ້າຊົງກະທໍາການດີຫລາຍຢ່າງຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຮັກເຂົາ ເປັນຫຍັງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຮັກພຣະອົງຄືນຍາກແທ້? ທ່ານເດ! ເປັນແນວໃດ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເປີດໂອກາດໃຫ້ມະນຸດຕໍ່ສູ້ຄະດີຄວາມກັບພຣະອົງ?
5. ພຣະອົງຊົງບອກໃຫ້ເຂົາເອົາໃຜມາເປັນພຍານ? ເປັນຫຍັງ?

6. ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາແນວໃດ?
7. ເຂົາຕອບພຣະອົງແນວໃດ?
8. ພຣະອົງຕ້ອງການຫຍັງແທ້ຈາກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ເຫັນພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບົດຮຽນອີສເຕີ

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສັດລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 20:1-18

ຂໍ້ພຣະຄົມພິທັງຫມົດ: ໂຢຮັນ 20:1-18

ຈຸດປະສົງອັນສໍາຄັນ: ການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ບົ່ງບອກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນສິ່ງຈູງໃຈໃຫ້ເຮົາບອກຜູ້ອື່ນໃນເລື່ອງນີ້ຕໍ່ໄປ.

ຄໍາຖາມ: ທ່ານມີຄໍາເຫັນເລື່ອງການຄົ້ນພຣະຊົນເປັນແນວໃດ? ໄດ້ບອກໃຜແລ້ວບໍ່?

ເປົ້າໝາຍການສອນ: ເພື່ອເຂົ້າໃຈໃນຄໍາລາຍງານຂອງນາງມາຣີອາແລະບອກຕໍ່ກັນໄປ.

ຄໍານໍາ

ດ້ວຍການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູນີ້ເອງຄົນນັບເປັນລ້ານໆໄດ້ກັບໃຈຮັບເຊື່ອພຣະອົງແລ້ວ, ຄໍາລາຍງານຂອງນາງມາຣີອາ ມັກດາລາ ແລະການບອກເລົ່າຂອງພວກສາວິກຂອງພຣະອົງເປັນພະຍານຕໍ່ໆ ກັນມາຈົນເຖິງວັນນີ້.

1. ຄໍາລາຍງານນາງມາຣີອາ (ໂຢຮັນ 20:1-4)

ຂ່າວການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂ່າວປະເສີດ ແລະເປັນຂ່າວໃຫຍ່ລອງມາຈາກຂ່າວວັນເກີດຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າຕອນວັນເກີດນັ້ນໄດ້ມີເທວະດາພາກັນມາຮ້ອງເພງສັຣເສີນ ແຕ່ວັນຕາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ເກີດມີແຜ່ນດິນໄຫວ, ພໍາມິດມົວໃນຖ້ຳມາກາງແສງແດດອັນແຮງກ້າຈົນມືດຄຸມໄປທີ່ວແຜ່ນດິນ, ພວກຜູ້ຍິງທີ່ໄປຖ້ຳຝັງລົບໄດ້ພາກັນກັບມາລາຍງານໃຫ້ພວກສາວິກຟັງໃນສິ່ງທີ່ເຂົາຮູ້ເຫັນແລ້ວພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເລົ່າກັນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງວັນນີ້.

ນາງມາຣີອາ ໄທເມືອງມັກດາລາ ໄດ້ສາຍານາມວ່າ ມາຣີອາ ມັກດາລາ, ອີງຕາມພຣະທັມລູກາ ລາວເປັນຄົນບາບຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຜີ 7 ໂຕເຂົ້າສິງລາວ ເຮັດໃຫ້ລາວເປັນບ້າປ່ວງ ພຣະເຢຊູໄດ້ໄຜດລາວໂດຍຂັບໄລ່ຜີອອກຈາກລາວ(ລູກາ 8: 2) ແລ້ວລາວກໍເຊື່ອແລະຕິດຕາມຮັບໃຊ້ພຣະເຢຊູໂດຍການຮູ້ຈັກບຸນຄຸນດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນຊື່ຂອງລາວໃນພຣະຄໍາຫລາຍເທື່ອດ້ວຍກັນ. ວັນທີ່ເຂົາຄຶງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນລາວກໍໄດ້ຢືນຢູ່ກັບກຸ່ມຜູ້ຍິງອື່ນໆເຝົ້າເບິ່ງພຣະເຢຊູຈົນຄໍາມືດ (ລູກາ 23: 49). ວັນນີ້ລາວໄດ້ໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສິບພຣະເຢຊູແຕ່ເຂົ້າມືດໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະໄປຫົດສິງສິບພຣະເຢຊູດ້ວຍນໍ້າມັນຫອມ ແຕ່ເມື່ອລາວໄປເຖິງກໍເຫັນວ່າຫີນທີ່ອັດປາກອຸບໂມງໄດ້ເປີດອອກແລ້ວ.

ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ບອກວ່າລາວເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ໂຢຮັນບອກວ່າລາວໄດ້ແລ່ນກັບຄືນໄປຫາພວກສາວິກທີ່ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ຢ່າງມືດໆ “ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນແລະສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກແພງນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, ເຂົາໄດ້ເອົາສິບຂອງພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ

ເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ?” (ຂໍ້ 2). ບາງທີມານີອາອາຈຕື່ນເຕັ້ນຕົກໃຈຈົນເກີນໄປຈຶ່ງຟ້າວແລ່ນກັບໄປບອກພວກສາວິກພ້ອມທັງຕໍາຫນົງຜູ້ອື່ນໂດຍກ່າວວ່າ “ເຂົາໄດ້ເອົາສິບຂອງພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ?” ລາວສົງສັຍຄົນເຝົ້າສວນ ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນຕ້ອງແມ່ນພວກຟາຣີຊາຍກໍເປັນໄດ້.

ເຮືອງນີ້ສອນເຮົາວ່າ ຢ່າຟ້າວຕັ້ງຂໍ້ຕົຕຽນຜູ້ໃດໃນເມື່ອບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນ. ພວກຟາຣີຊາຍເປັນພວກຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູຈົງແທ້ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິບຂອງພຣະເຢຊູຫາຍໄປຈາກອຸບໂມງ, ພວກຄົນເຝົ້າສວນກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນໃດກັບສິບພຣະເຢຊູ ແຕ່ທັງສອງກັບຖືກສົງສັຍວ່າຍ້າຍສິບຫລືລັກສິບພຣະເຢຊູໄປ. ຫລາຍເທື່ອເຮົາກໍມັກຈະຕິມານຊາຕານມາບຽດບຽນຊີວິດເຮົາ ທັງໆທີ່ມັນບໍ່ມີສິດແຕະຕ້ອງເຮົາໃນຖານະເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ບາງທີເປັນນໍາຄວາມຊົ່ວຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ກັບໄປໃຫ້ຄຣເດິດຊາຕານ ການເຮັດດັ່ງນີ້ເປັນການສ້າງຊື່ສຽງໃຫ້ຊາຕານຊຶ່ງ, ດັ່ງນັ້ນຫາກມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນຢ່າຟ້າວຕູ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເລີຍ.

2. ພິສູດຫລັກຖານ 20:5-10

ເມື່ອເປໂຕແລະສາວິກອື່ນໆໄດ້ຍິນຈາກປາກຂອງມານີອາກໍພາກັນຟ້າວໄປຍັງອຸບໂມງ ໂຢຮັນບອກວ່າເປໂຕ ແລ່ນໄປຮອດອຸບໂມງນໍາຫລັງໝູ່ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າເປໂຕເຖົ້າກວ່າຄົນອື່ນ, ເມື່ອເຂົາໄປໃນອຸບໂມງກໍບໍ່ເຫັນ ສິບຂອງພຣະເຢຊູ ເຫັນແຕ່ຜ້າທີ່ເຂົາພັນສິບຂອງພຣະເຢຊູຖືກພັບແລະກອງກັນຢູ່ “ເມື່ອກໍມີລົງທ່ານໄດ້ເຫັນຜ້າຢ່ານກອງຢູ່ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າທາງໃນ” (ຂໍ້ 5). ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງ ເພາະວ່າລາວພະຍາຍາມສັງເກດເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ.

ໂຢຮັນພະຍາຍາມສັງເກດເບິ່ງອຸບໂມງດ້ານນອກເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າເຂົາລັກເອົາສິບພຣະເຢຊູແນວໃດ ແຕ່ປາກົດບໍ່ເຫັນຮ່ອງຮອຍອັນໃດຜິດປົກກະຕິ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງເພື່ອສັງເກດດ້ານໃນ (ຂໍ້ 6). ແຕ່ພໍເມື່ອເຂົາໄປໃນອຸບໂມງກໍສັງເກດເຫັນຜ້າພັນຫົວຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນໆ “ຜ້າປົກພຣະສຽນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນ ແຕ່ພັບໄວ້ຕ່າງຫາກ” (ຂໍ້ 7). ການສັງເກດການຂອງໂຢຮັນເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດລັກ ສິບພຣະເຢຊູໄປ ຫາກໂຈນຫລືຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມາລັກເອົາສິບພຣະເຢຊູໄປເຂົາຄົງຟ້າວໜີອອກໄປ ເມື່ອເຂົາຟ້າວເຂົາຄົງບໍ່ມີເວລາມາແກ້ຜ້າພັນສິບແລະພັບກອງກັນໄວ້ຢ່າງດີ, ນີ້ຕ້ອງແມ່ນການອັດສະຈັນແນ່ນອນ. “ແລ້ວສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ມາເຖິງກ່ອນນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເຫມືອນກັນ ກໍໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ” (ຂໍ້ 8).

ຕອນແຮກພວກສາວິກໄດ້ຍິນຄໍາໃຫ້ການຂອງນາງມານີອາແລ້ວກໍຟ້າວພາກັນໄປຍັງອຸບໂມງດ້ວຍຄວາມສົງສັຍ, ແຕ່ພໍເມື່ອໄປຮອດອຸບໂມງສາວິກລາງຄົນເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງພິສູດຄວາມຈິງ ສ່ວນໂຢຮັນຕັ້ງໃຈສັງເກດການພາຍນອກ ແຕ່ເມື່ອບໍ່ໄດ້ໃຈຄວາມກໍເລີຍເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງເມື່ອໄດ້ເຫັນກັບຕາແລ້ວຈຶ່ງເຊື່ອ. ໃນພຣະຄໍາພິຕອນນີ້ໄດ້ບົ່ງບອກວ່າມີສອງຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງຄື; 1. ນາງມານີອາ ໄຫມັກດາ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງ ໃນຂະນະທີ່ເຫັນປາກອຸບໂມງເປີດແລ້ວຈຶ່ງຄິດວ່າມີຄົນມາລັກສິບພຣະເຢຊູໄປ. 2. ໂຢຮັນ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປອຸບໂມງ ແຕ່ສັງເກດການພາຍນອກ ເມື່ອບໍ່ມີສິ່ງໃດຜິດປົກກະຕິຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງ ແລ້ວຈຶ່ງເຊື່ອຖ້ອຍຄໍາທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ.

ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມແອ້ມໂບດກໍເປັນຄົນາງມາຣິອາ ແລະໂຢຮັນນີ້ແຫລະ ມີແຕ່ສັງເກດການຂ້າງນອກໂບດ ແລ້ວກໍເວົ້າເຣື່ອງໂບດແລະຄົນໃນໂບດ ຫວັງໃຈວ່າວັນນຶ່ງເມື່ອພວກເພິ່ນເຂົ້າໄປໃນໂບດ ຢ່າງຈິງຈັງແລ້ວຄືຈະເຊື່ອຄືໂຢຮັນກໍເປັນໄດ້. ທ່ານເດ! ໄດ້ເຂົ້າໃນອຸບໂມງແລ້ວບໍ່? ຫລືຍັງເປັນຄົມາຣິອາ ຫລືຍັງສັງເກດການຄືໂຢຮັນ, ຈຶ່ງເຂົ້າມາແລ້ວທ່ານຈະຮູ້ເຫັນຄວາມຈິງ. ໂຢຮັນບອກວ່າຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈເຣື່ອງການຄົນມາຈາກຕາຍ “ເພາະວ່າຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ” (ຂໍ້ 9). ຫລັງຈາກເປໂຕກັບໂຢຮັນໄດ້ເຊື່ອແລ້ວກໍຊັກຊວນພວກສາວິກທັງຫລາຍກັບບ້ານ.

3. ຊົງເລົ່າໂລມ 20:11-18

ສ່ວນນາງມາຣິອາບໍ່ຍອມກັບບ້ານ ນາງຍັງຮ້ອງໄຫ້ພາຍນອກອຸບໂມງຢູ່, ໃນວັນທີ່ເຂົາຄົງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນນາງກໍບໍ່ຍອມໜີຈາກພຣະເຢຊູ. ນາງເຫັນຄົນກຸ່ມສຸດທ້າຍກັບບ້ານຕອນໃກ້ຄຳນາງຈຶ່ງໜີພ້ອມກັບເຂົາ. ນາງບໍ່ໄດ້ໜີກັບບ້ານເພາະວ່ານາງຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງແຕ່ປະການໃດ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ທີ່ບໍ່ຣິເວນອຸບໂມງເພື່ອຊອກຄົນຫາສົບພຣະເຢຊູ ແລະຫວັງໃຈວ່າຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຮູ້ເຣື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວມາບອກແກ່ນາງ. ໃນຂະນະທີ່ນາງກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ນັ້ນນາງຫລົງໄປທາງອຸບໂມງແລ້ວໄດ້ເຫັນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສອງອົງ ແຕ່ນາງບໍ່ຮູ້ວ່າທັງສອງແມ່ນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງເກີດມີການສົນທະນາກັນດັ່ງນີ້: “ແລະນາງໄດ້ເຫັນເທວະດາສອງຕົນນຶ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ ຕົນນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະສຽນ ຕົນນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະບາດເທວະດາທັງສອງນັ້ນໄດ້ຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາສົບພຣະອາຈານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ” (ຂໍ້ 12-13). ຝ່າຍເທວະດາຮູ້ແລ້ວວ່ານາງຮ້ອງໄຫ້ເຣື່ອງອັນໃດ ແຕ່ກໍບໍ່ບອກນາງວ່າພຣະເຢຊູຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແຕ່ຕັ້ງໃຈຢາກຖາມນາງເພາະຕ້ອງການຄຳສາຣະພາບຈາກນາງ.

ຫລັງຈາກການສົນທະນາຣະວ່າງເທວະແລະນາງມາຣິອາຈົບລົງແລ້ວພຣະເຢຊູກໍປາກົດແກ່ນາງ ແຕ່ນາງບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ອາດເປັນເພາະວ່ານາງເມົາແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ບໍ່ເບິ່ງໃຫ້ຄັກ ຫລືອາດເປັນເພາະພຣະເຢຊູປຸງນລັກສະນະພຣະກາຍກໍເປັນໄດ້, ຈົນນາງຄິດວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນຄົນເຝົ້າຮັກສາສວນ. ພຣະເຢຊູກ່າວກັບນາງວ່າ “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ” ນາງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສົບທ່ານໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສັງ” (ຂໍ້ 15). ພຣະເຢຊູຊົງຖາມນາງມາຣິອາເປັນຄຳຖາມຄ້າຍຄືເທວະດາໄດ້ຖາມ ແຕ່ພຣະເຢຊູເພີ່ມຄຳວ່າ “ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ” . ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່ານາງມາຣິອາເປັນຜູ້ຊອກສແວງຫາພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງປາກົດກັບນາງແລະຮ້ອງນາງດ້ວຍຊື່ຂອງນາງວ່າ “ມາຣິອາເອີຍ” ມາຣິອາກໍຕ່າງໜ້າມາທູນພຣະອົງເປັນພາສາເຮັບເຮົວວ່າ, “ຮັບໂບນີ” (ທີ່ແປວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ”) (ຂໍ້ 16). ມາບັດນັ້ນນາງຈຶ່ງສຽງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຈຶ່ງຮ້ອງທູນດ້ວຍຄວາມດີໃຈວ່າ “ພຣະອາຈານ” . ເໝືອນດັ່ງລູກແກະທີ່ຈຳສຽງຜູ້ລ້ຽງແກະໄດ້ (ໂຢຮັນ 10:4).

ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ “ຢ່າຊູ່ໜ່ວງດົງເຮົາ ເພາະເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເມືອທາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປທາພວກພິນັອງຂອງເຮົາແລະບອກເຂົາວ່າ “ເຮົາຈະຂຶ້ນເມືອທາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ຈະເມືອທາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 17). ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະໃຫ້ນາງຂາບລົງນະມັສການພຣະອົງ ແຕ່ຢາກບອກນາງວ່າ ບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຮ້ອງໄຫ້ ແຕ່ຈຶ່ງຊົມຂຶ້ນຍິນດີ ແລະຟ້າວໄປທາພວກພິນັອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະພວກສາວິກວ່າພຣະອົງຊົງຄືນແລ້ວ ແລະກໍຈະສະເດັດຂຶ້ນໄປທາພຣະບິດາແລະພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະແລ້ວນາງມາຮືອາຈຶ່ງໄປບອກພວກສາວິກຕາມທີ່ນາງໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນ “ນາງມາຮືອາມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ກັບພວກສາວິກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ” (ຂໍ້ 19).

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງນາງມາຮືອາກັບຜູ້ຍິງອື່ນໆຈຶ່ງພາກັນໄປອຸບໂມງຝັງສິບແຕ່ເຂົ້າມືດແທ້?
2. ນາງໄດ້ເຫັນຫຍັງແດ່ທີ່ອຸບໂມງຝັງສິບ? ແລ້ວນາງເຮັດແນວໃດ?
3. ຫລັງຈາກພວກສາວິກໄດ້ຍິນຄຳລາຍງານຂອງນາງມາຮືອາແລ້ວພວກສາວິກພາກັນເຮັດຫຍັງ?
4. ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ສັງເກດການທາງນອກແລະໃນອຸບໂມງ? ສັງເກດເຮັດຫຍັງ?
5. ແມ່ນໃຜເລົ່າໂລມໃຈນາງມາຮືອາ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເລົ່າໂລມ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌